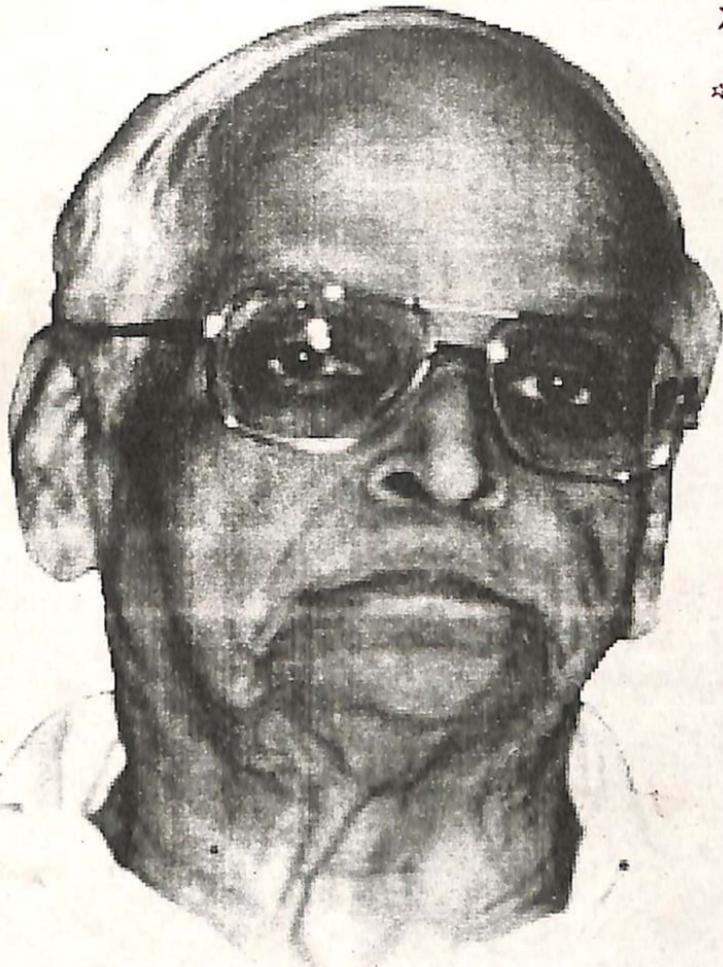

കവന കാളുട്ടി

35

2007 ഫെബ്രുവരി - ഏപ്രിൽ

കെരള കാളമുട്ടി

(എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപത്രം)

പുസ്തകം 9

ലകം 3

വില 15 രൂപ

ചീഫ് ഫോറ്റോഗ്രാഫർ	ഡോ.എം.ആർ. രാഘവവാരിയർ
മാനേജിംഗ് ഫോറ്റോഗ്രാഫർ	പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
എക്സാക്യൂട്ടീവ് ഫോറ്റോഗ്രാഫർ (ബാണാറി)	എം.എം.സചീറുന്നൻ
ഫോറ്റോഗ്രാഫ്	കെ.വി.രാമകൃഷ്ണൻ
	കെ.പി.രക്ഷൻ
	കെ.പി.മോഹനൻ
ബുക്ക് ഡിസൈൻ	ലാലി പ്രശാന്ത്
കവർ ടൈറ്റിൽ	പ്രസാദ്

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്
(റജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ക്ഷേത്രമാസിക

വരുത്തം

ഒറ്റപ്പതി - 15.00
വാർഷിക വരിസംഖ്യ - 60.00
(വിദേശത്ത് - 15 ഡോളർ)

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയൻ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റ്
(റജി.440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഉള്ളടക്കം

കത്തുകൾ 6

മുൻകുറി 7

ലേവനം ——————

ഭടപാദപ്രഹസ്തി 9 എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ

മലയാളത്തിന്റെ തല 15 വിശ്വാസനാരാധാരൻ നമ്പുതിരി

സാഹിത്യവും ചരിത്രവും ധാരണ

യുടെ സാധ്യതകൾ 25 ഡോ. വെളുത്താട് കേരവൻ

ചരിത്രവും പരിസ്ഥിതിയും 43 ഡോ. കെ.വി.കുഞ്ഞികൃഷ്ണൻ

ചരിത്രം - പുതിയ മേഖലകൾ 51 എം.എം. സചീനൻ

കവിതയുടെ ഉപകരംവും 77 സി.വി.ഗോവിന്ദൻ

ഉപസംഹാരവും

കവിത

ആരമ്മ 23 ഡോ. കെ. കരുണാകരൻ

അടികാമ്യം 24 പി.എൽ.ശ്രീയരൺ പാറോക്കോട്

വാതില്ലുകളില്ലാത്ത വൈക് 42 അഭ്രാക് കുമാർ പെരുവ

കേളല്ലുർ 75 ഡി.കെ.എം. കർത്താ

പിറവി 80 സന്തോഷ് നെട്ടുഞ്ചാടി

നാഗിനി 81 ശകുന്തള.സി

ഗീതാഞ്ജലിഃ 83 കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയർ

വായനമുറി 86

പ്രിയ പത്രാധിപർ,

“കവനക്രമുദി” - നമ്മി.

ശക്കുണ്ണിനായരെ കുറിച്ചേഴ്സുതിയ മുൻകുറി നന്നായി. വലിയ മനു ഷ്യരുടെ നഷ്ടം മലയാളത്തെ ദിനേബിനേ ദരിദ്രമാക്കുന്നുണ്ട്. അവർ വിതച്ച് കൊയ്ത്തുവെച്ചുവ എന്നെന്നാളത്തെ ഉഞ്ഞിനുണ്ട് എന്നത് നേര. (വിതയും കൊയ്ത്തും എന്നത് നിരന്തരമായി നടക്കേണ്ട തപസ്സും പ്രവർത്തനവുമാണെല്ലാ) എന്നാൽ വിതക്കാരും കൊയ്ത്തുകാരും മാത്രമല്ല, നല്ല വെപ്പും കാരും വിളവുകാരും കൂടി ഇല്ലാതാവുകയാണ്.

ചരിത്ര സംബന്ധിയായ വേദികളിൽപ്പോലും പ്രത്യേകവിഷയമായി അധികം ചർച്ചയ്ക്ക് വരാത്ത രണ്ട് വിഷയങ്ങളാണ് ശ്രീ. പി.ജെ. ചെറിയാനും ശ്രീ. എം. ആർ. രാഖവവാരുരും അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഗൗരവത്തോടെ സസന്നേതാഷം അവ സീകരിക്കുന്നു. എൻ വി.യുമായുള്ള അഭിമുഖം തീരെ ചെറുതും അപൂർണ്ണവുമായി തോന്തി പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് അഭിനന്ദനങ്ങൾ.

വിനയപുരും

ശക്കരൻ കോറോം

പ്രിയമുള്ള ശ്രീ റാമകൃഷ്ണൻ മാസ്റ്റർക്ക്,

അക്കിന്തകവിതയുടെ അക്കപ്പോരുളുകൾ ഇതശ്രീവിടർത്തിയെടുക്കുന്ന താകളുടെ ‘നാമം ജപിക്കുന്ന നശ്വരാത്മാവ്’, അശീതിക്കിണങ്ങിയ കാവ്യാർച്ചനകൾ, സുന്ദരമായ പുറംചീത്രം എന്നിവകൊണ്ട് കഴിഞ്ഞല്ലക്കാം “കവനക്രമുദി” നന്നായി.

അക്കുത്തിക്കുത്താന തരും കു-

തക്കിന്തത്തിനിന്നിത്തവണാ!

എന മട്ടിൽ ഉംഗമൊപ്പിച്ചെത്തുന്ന അവാർധ്യകളേക്കാൾ മെച്ചം!

ശ്രീ. സി.എ. വാരിയരുടെ കൃതികളുണ്ടുള്ള പഠനങ്ങളും ശബ്ദാർഹമായി.

ശുഭാശംസകളോടെ,

കെ.എക്സ്, ആരെസ്റ്റ്.

മഹാക്ഷേത്രഭവാൻ

മുൻകുറി

ഗർജ്ജിക്കുന്ന ഓടക്കുഴൽ

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

മലയാളലാഷയുടെ ചുണ്ടിലെ ഓടക്കുഴലായിരുന്നു പി. റാസ്കരൻ. ആ ശാന്തഗംഡപ്പൻ അനുഗ്രഹീതസിലിക്കൈ അതിശയിക്കുന്ന ഒരു സുസ്വരം കേൾക്കാൻ കാലം ഇന്തി ഏറെ തപസ്സനുഷ്ഠിക്കേണ്ടിവരും.

ഓടകുഴൽ എന്ന് എഴുതിയപ്പോൾ, ‘വിശ്വാസി’, ‘വയലാർ ഗർജ്ജിക്കുന്നു’ ‘രണ്ടേരി’ ‘മർദ്ദിതർ’ ‘ഓടകുഴലും ലാത്തിയും’ തുടങ്ങിയ, ഭാസ്കരൻ ആദ്യകാല ചപനകളെ വിസ്മരിച്ചിട്ടില്ല. “ഓടകുഴലും ലാത്തിയും” നിരോധിക്കപ്പെടുകപോലുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടോള്ളോ. അത്രയും തീചൊരിയുന്ന വിശ്വവമായിരുന്നു അക്കാലത്തെ കവിതകളുടെ പൊതുസാഭാവം. ‘വയലാർ ഗർജ്ജിക്കുന്നു’ എന്ന ചപനയോടൊപ്പം വെച്ചുപറയാവുന്ന ഒരു വിശ്വവ കാവ്യം മലയാളത്തിൽ വേരെയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അടിച്ചുമർത്തപ്പെടുകയും തല്ലിക്കടുത്തപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന വിശ്വവപീരുത്തിന്റെ ചുണ്ടിൽ,

“ഉയരും ഞാൻ നാടാകപ്പടരും ഞാ, നൊരുപുത്തത-
നുയിർന്നാട്ടിനേക്കിക്കൊണ്ടുയരും വീണ്ടും”

എന്ന ധീരസ്വരത്തിന്റെ കെടാകനെലുകൾ നിറച്ചുവെച്ചു, ഇക്കവി.

വിശ്വവാവേശം എത്രയ്ക്കെത്തരയ്ക്ക് സത്യസന്ധ്യവും ആത്മാർത്ഥവും ആവുന്നവോ അത്രയ്ക്കെത്തരയ്ക്ക് വിഷങ്കലുഷ്ഠവും നിരാഗാവൃഥനാവും ആവും, കവിഹൃദയം, വിശ്വവം ഉന്നം പിശയ്ക്കുന്നോൾ. ഈത് ഒറ്റപ്പെട്ട ഒരു കവിയുടെ വേദനയല്ല, ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ ധർമ്മസങ്കടമാണ്. എല്ലാം

പഴായല്ലോ എന്ന് വിഷാദമുകമാവുന്നത് നിരർത്ഥകമാണ് എന്നു തിരിച്ചറിയുന്നോഴും, കവിമന്റെ ആ മഞ്ഞളത്തിൽനിന്ന് മുക്തമാവുന്നില്ല.

അറിവിൻ മുറിവുക-
ഇംഗ്ലീഷ് നിരകയാൽ
മരുന്നുംവെച്ചുകെട്ടി
മുകമായിരിക്കുന്നു

എന്ന് (“ഉത്തരമില്ലാത്ത ചോദ്യം” എന കവിത) കവി തന്റെ അവസ്ഥയെ വിവരിക്കുന്നു. ആത്മാവിലേറ്റ മുറിവുകളിൽ മരുന്നുവെച്ചുകെട്ടി മഹം പുണിക്കാരുടെ നിവൃത്തിയുള്ള എന തിരിച്ചറിവ് ദുരന്തപുർണ്ണമാണ്. ഈ മുറിവുകൾ ‘അറിവി’ന്റൊന്ന് എന സത്യം, ആ ദുരന്തത്തിന് ആഴം കൂടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഈ മനോവ്യൂമയിൽനിന്ന് പി. ഭാസ്കരൻ എന കവി മോചനം നേടുന്നത്, അമുഖം ഇവ വ്യാകുലതയെ സഹ്യമാക്കുന്നത് ഗാനരചനയിലും ദാരശ്വന്തരാജാം ഇവ വ്യതിചലനം മലയാള ഗാനലോകത്തിന് അനോപമങ്ങളും അനഗ്രഹങ്ങളുമായ ഒട്ടനവധി ഗാനങ്ങൾ ലഭിക്കാനിടയാക്കി എന്നത് ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. “ഓർക്കുക വല്ലപ്പോഴും” എന്ന് മലയാളകവിത ഭാസ്കരനു നോക്കി കേണിരിക്കാം. ഈ കാലത്തിലെ ഏറ്റവും മഹാനായ ഒരു കവി ഈ മുന്തിരിക്കോപ്പയിൽ ചിരികനങ്ങാതെ കിടക്കുന്നു എന്നും പറയാം. അതെന്തുതനെന്നയായാലും, ഭാസ്കരന്റെ ഗാനങ്ങളുടെ തരിവള കലിപ്പുകൾ മനുഷ്യമനസ്സുകളിൽ ആർദ്ധതയുടെ ഉറവുവരുന്നതുവരെ മലയാളഭാഷയെ മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

‘കവനക്കുമുടി’പോലൊരു പ്രസിദ്ധീകരണം മുടങ്ങിപ്പോകാതിരിക്കും, നിലനിന്നുകാണണം എന്ന് ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കുന്ന ചുരുക്കം വലിയ മനസ്സുകളിൽ ഒന്നിന്റെ ഉടമയായിരുന്നു പി. ഭാസ്കരൻ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, കാലാകാലങ്ങളിൽ, ഓർമ്മപ്പെടുത്തുകപോലും ചെയ്യാതെ, അദ്ദേഹം കവനക്കുമുടിയുടെ വാർഷികവർജ്ജനവും അയച്ചുപോന്നു. പി. ഭാസ്കരന്റെ നിരൂപണത്തിൽ മലയാളഭാഷ ദരിദ്രമായിരിക്കുന്നു, എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും; കവനക്കുമുടിയും.

ട്ടേപാദപ്രസ്തി*

എൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ

(1)

ഭൂവണ്ണേ കേരളാവേ സതിതമിഹ നിള്ളാ-
മുത്തരേരേണേവ നാവാ-
കേഷ്ട്രാദ് ഗവുഗ്രതിമാന്ത്രേ പുനരുപരിനവ
ഗ്രാമനാമ്പനി സ്വധാമ്പനി
യർമിഷ്ഠാദ് ട്രാംഗ്രാമ്പിലമതപട്ടാർ-
മാതൃദത്തദിജേന്റാ-
ജാതം നാരാധണാവും കവിവിബുധവരം
ട്ടേപാദം തമീഡേ

(പത്തു പദ്യങ്ങളിൽ മെല്ലപുത്തുർ നാരാധണട്ടതിരിയുടെ ജീവച റിത്രം സംക്ഷേപിക്കുന്നു. നേരം പദ്യത്തിൽ ആദ്യത്തെ മുന്നു പാദങ്ങൾ നാരാധണട്ടതിരിയുടെ 'പ്രകിയാസർവസ' ത്തിൽനിന്ന് ഉൾത്തിച്ചുവയാണ്; നാലാംപാദത്തിലെ ആദ്യത്തെ പകുതി, പ്രകിയാസർവ്വസത്തിൽ കാണുന്ന രൂപത്തിൽ അല്പംമാത്രം മാറ്റം വരുത്തിയതുമാണ്. കേരളം എന്ന ഭൂപേ ദേശത്ത്, ഭാരതപുഴയുടെ വടക്കുഭാഗത്തു തിരുനാവായിൽനിന്നു രണ്ടു ദ്രോകാശം (വിളിപ്പാട്) ദ്വരത്തിൽ മെല്ലപുത്തുർ എന്നു പേരുള്ള ഇല്ലത്തിൽ ധർമ്മനിഷ്ഠാനും ട്രാംഗ്രാമതുടങ്ങിയ എല്ലാ ദർശനങ്ങളിലും നിഷ്ണാത നുമായ മാതോദത്തിൽ ട്രാംഗ്രാമതുടങ്ങിയ പുത്രനായി പിറന്നവനും നാരാധണൻ എന്നു പേരുള്ളവനും കവികളിലും വിദ്വാന്മാരിലും ശ്രേഷ്ഠനുമായ ആ ട്രാംഗ്രാമതുടങ്ങിനെ ഞാൻ വാഴ്ത്തുന്നു.)

കുറിപ്: മെല്ലപുത്തുർ നാരാധണട്ടതിരിയുടെ ഏൻ വി കൃഷ്ണവാരിയർ ചെമ്പിച്ച പത്തു സംസ്കൃത ഭ്രാക്കങ്ങൾ ഏൻ വിയുടെ സമൃദ്ധിക്കുന്നുകളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി കാണുന്നില്ല - ഏം. വിജയകുമാർ.

* നാരാധണാധനത്തിന്റെ നാനുറാം വാർഷികാഭ്യാസങ്ങളുടെനുബന്ധിച്ച് നടന്ന കവി സമ്മേളന സ്ഥിൽ എൻ വി വാലിച്ച ഈ കവിത, 1986 - ലെ ഒക്ടോബർ പിഡേശ്വാൻ പ്രതിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരി കണ്ണട്ടു - സന്ദേശകൾ

(2)

മീമാംസാദി സ്വതാതാ,നിഗമമവികലം
മാധവാചാര്യവര്യാൽ,
തർക്കം ഭാമോദരാര്യാ,ഭപി പദപദവി-
മച്ചുതാവ്യാദി ബുദ്ധേന്ദ്രാൽ
പ്രാബേപ്യ,ത്രേഷം പ്രസാദാദിത്തസുകവിതാ-
രാജ്യരാജാധിരാജ്യം
ലബ്യാ, കൃഷ്ണാർപ്പണം യസ്തദക്ഷത, സുധിയം
ട്ടപാദം തമീഡേ.

(ഈ പദ്യത്തിൽ മേല്‌പുത്രത്തുറിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസപരിത്രം സംക്ഷേപിക്കുന്നു. ഇതിലും ആദ്യത്തെ രണ്ടുപാദങ്ങൾ ഭട്ടിരിയുടെ ‘പ്രകിയാ സർവസ്’ത്തിൽ നിന്ന് ഉല്ലരിച്ചവയാണ്. മീമാംസ മുതലായവ തന്റെ പിതാ വായ മാതൃദത്തൻ ഭട്ടിരിയിൽനിന്നും പുർണ്ണമായ വേദം മാധവബന്നന ശ്രേഷ്ഠംനായ ഓതിക്കെനിൽനിന്നും തർക്കശാസ്ത്രം ഭാമോദരൻ എന്ന ജ്ഞാനശ്രേഷ്ഠനിൽനിന്നും വ്യാകരണശാസ്ത്രം മഹാപണ്ഡിതനായ അച്ചുതപ്പി ഷാരാടിയിൽനിന്നും പരിക്കുകയും ഇവരുടെ പ്രസാദംകൊണ്ട് അതിവിസ്ത്രൂതമായ സത്കവിതയാകുന്ന രാജ്യത്തിൽ ചടക്കവർത്തിപദം നേടുകയും ഈ കവിതാപാടവത്തെ (ശ്രീകൃഷ്ണാനു സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത പണ്ഡിതനായ ആ ഭട്ടിരിപ്പാടിനെ ഞാൻ വാഴ്ത്തുന്നു.)

(3)

പിന്തെ ജീർണ്ണായ പുരുർനിജമിവ നവതാ-
രുണ്യ, മാർത്തായ രോഗൈർ-
വിദ്യാനേത കല്യതാം സ്വം കില നിജഗുരവേ
കക്ഷിണാം സംപ്രകല്പ്യ,
തദ്ദേഹാദ്യാതപീഡാം നിജവപുഷ്പി പരാ-
വർത്ത്യ, തച്ഛാന്തയേ യഃ
പ്രാസ്തൗഡിഭാതഗ്രഹാധിപ, മചലധൂതിം
ട്ടപാദം തമീഡേ.

(ഭട്ടിരി നാരയണീയം നിർമ്മിക്കാനുണ്ടായ കാരണത്തെന്നുംബന്ധിച്ച ഷ്ടൈതിഹ്യം ഈ പദ്യത്തിൽ വിവരിക്കുന്നു. ജീരു ബാധിച്ച പിതാ വായ യഥാതിക്കു പുരു തന്റെ നവയൗവനം നൽകിയതുപോലെ, പരിപ്പ് അവസാനിപ്പിച്ചപ്പോൾ ശുരൂവും രോഗപീഡിതനുമായ അച്ചുതപ്പിഷാര കിക്കു തന്റെ ആരോഗ്യത്തെ കക്ഷിണയായി സകലപിച്ചു നൽകി, അദ്ദേഹ

താരിഞ്ഞെ ശരീരത്തിൽനിന്ന് വാതവ്യാധിയെ തന്റെ ശരീരത്തിലേയ്ക്കു പകർത്തി, ആ രോഗത്തിന്റെ ശാന്തിക്കുവേണ്ടി ഗുരുവായുരപ്പുനെ സ്ഥൂതിച്ചു, നിശ്ചയദാർശ്യമുള്ള ആ ഭട്ടിൽപ്പാടിനെ ഞാൻ വാഴ്ത്തുന്നു.)

(4)

നിഷ്പിഡ്യ വ്യാസവാങ്ങനിർജരതരുഹല, മാ-
നന്ദസാന്ദ്രാവബോധ-
സുത്യാ ഹൃത്തർഷനിർവാപണ, മതിമധുരം
ശൈശ്വകോക്തം പുരാണം
രണസ്യർഹ്യദൈഖി പ്രസന്നനീഹി ഗഹനതരെർ-
യഃ സഹഭ്രസ്തം പദ്മഭ്ര-
പദ്മേ നാരാധാരിയം ത്രികരണസുവദം,
ഭട്ടാദം തമീഡേ.

(നാരാധാരിയത്തിന്റെ സ്വരൂപം ഈ പദ്മത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്നു. പേദവ്യാസന്റെ വാദമയം (പുരാണസമുച്ചയം) ആകുന്ന കല്പവുകൾ താരിഞ്ഞെ പഴമന്നു പ്രകീർത്തിക്കപ്പെട്ടതും അബണ്യാനന്ദബോധം ഉറുന്നൊ ലിക്കുന്നതിനാൽ ഹൃദയത്തിലെ ശാശ്വതദാഹത്തിനു ശമനം നൽകുന്നതും മധുരക്കെതി പ്രതിപാദകവുമായ, ശുകമഹർഷി പരീക്ഷിതത്തുരാജാവിനു പറ എത്തുകൊടുത്ത, ഭാഗവതപുരാണം പിശിശ്രീതട്ടുത്തുണ്ഡാക്കിയവയും രസഭ റിതാദഭും ഹൃദയത്തിനു പ്രിയംകരാദഭും പ്രസന്നാദഭക്കിലും അത്യുന്നം അർദ്ധ ഗൗരവമുള്ളവയുമായ ആയിരം പദ്മങ്ങൾക്കാണ്ടു, ശരീരത്തിനും വാക്കിനും മനസ്സിനും രോഗശാന്തി നല്കുന്ന നാരാധാരിയമന്ന സ്ത്രോതര കാവ്യം നിർമ്മിച്ച ആ ഭട്ടിൽപ്പാടിനെ ഞാൻ വാഴ്ത്തുന്നു.)

(5)

ശൈലാബ്ദ്യിശേന, ശോഗ്രീജനപദപതിനാ,
ബിംബിലിപാലകേനാ-
പ്രാരാഭ്യാ, ഭേദനാരാധാരണിപത്രേ-
സ്റ്റാഹ്യദയേന ഹ്യാജ്ഞി,
രമേശ്യശ്രൂപവൈനൈ രവിനടവചനാം-
ഭോധിരാകേന്തുകല്പപെർ-
മോദം യോ ഭാവുകാനാമപരിമിതമദാദം,
ഭട്ടാദം തമീഡേ.

(സാമുതിരിപ്പാട്, കൊച്ചിരാജാവ്, വടക്കുംകുർരാജാവ് എന്നിവരാൽ പുജിക്കപ്പെട്ടവനും അമബലപ്പും ഭേദനാരാധാരണാജാവിന്റെ സ്വഹാർദ്ദം ദശാവുവരി - ആദ്ദീര 2007

കൊണ്ടു സന്തുഷ്ടനുമായിട്ട്, കൂടുന്നേൻ ഇരവിച്ചാക്കാരുടെ വാക്കുകളുടെ വളർച്ചയ്ക്ക്, സമുദ്രത്തിലെ വേലിയേറ്റത്തിനു പുർണ്ണചന്ദ്രപോലെ, ഉപകരിച്ച അതിമനോഹരങ്ങളായ ചന്ദ്രപബന്ധങ്ങൾക്കാണ്ടു സഹ്യദയർക്ക് അളവറ്റു ആനന്ദം നല്കിയ ആ ഭട്ടിരിപ്പാടിനെ ഞാൻ വാഴ്ത്തുന്നു.)

(6)

പ്രത്യേക പാണിന്യുപജേണ നിഗമിചയര-
കഷാകരേ ശബ്ദത്തേന
വ്യാവ്യാത്യണാമനേകാൻ കൃതിഷ്വ ചിരമനു-
യുായ ദോഷാൻ ബുധേന
വിജ്ഞപ്പത്വോ ദേവനാരായണന്നപതിനാ
ദോഷശുന്നാം ഗുണാഡ്യാം
വ്യത്തിം സർവസസംജ്ഞാം ഭൂതമതനുത യോ
ഭട്ടാദം തമീഡേ.

(വേദവാഞ്ചമയത്തെ രക്ഷിക്കുകയെന്ന പ്രയോജനമുദ്ദേശിച്ച് പാണിനി നിർമ്മിച്ചതും പ്രാചീനവുമായ വ്യാകരണശാസ്ത്രം വ്യാവ്യാമി ചുവരുടെ കൃതികളിൽ പല ദോഷങ്ങളുമുള്ളതായി വളരെക്കാലം നിരീക്ഷിച്ച് വിഭാഗായ അസ്വാദപ്പുശ്രാജാവു നിവേദനം ചെയ്തതനുസരിച്ച്, ദോഷങ്ങളില്ലാത്തതും ഗുണങ്ങൾ നിറഞ്ഞതുമായ ‘പ്രക്രിയാസർവസം’ എന്ന വ്യാവ്യാമം വളരെ വേഗത്തിൽ * (അറുപതു ദിവസംക്കാണ്ട്) നിർമ്മിച്ച ആ ഭട്ടിരിപ്പാടിനെ ഞാൻ വാഴ്ത്തുന്നു.)

(7)

ശബ്ദാലക്ഷാരവൈദ്യാഗമഗണിതചത്രം-
സ്ത്രീന്യുകംഡീകുമാരം
ജനാതാ കുണ്ണാലയസമാച്ചുതഗുരുവരമാ-
സന്നദ്ധഹാതിപാതം
പ്രാപ്യാർമ്മും കർണ്ണമുലേ ഭവതരണതരിം
താരകം മന്ത്രയിരും

* അയച്ചുതഗുരുക്കപ്പരാ
പാണിനികാത്യായനാർക്കാരുണ്യാഞ്ച്
'ഘർന്ന: ഫലപ്രസ്വ: സ്വാം'
'ക്രതാഗ്രഭസൗഖ്യശബ്ദമാർഗ്ഗജുഷാം'.

ഇതിൽ 'യത്നഃ ഫലപ്രസ്വ: സ്വാം' എന്നതു പ്രകിയാ സർവസ്വം നിർജ്ജിക്കാൻതുടങ്ങിയ ദിവസ ഏതയും 'ക്രതാഗ്രഭസൗഖ്യശബ്ദമാർഗ്ഗജുഷാം' എന്നതു അവസാനിച്ച ദിവസം ഏതയും കലിഗ്രനസംഖ്യകളാണ്

തസ്യാർത്ഥം മാശിഷം യോർധവത നതശിരസാ
ഭടപാദം തമീയേ.

(നാലു സമുദ്രങ്ങളെ അഗസ്ത്യമുനി ആചമിച്ചതുപോലെ വ്യാക
രണം, അലക്കാരം, വൈദ്യും, ജ്യൂതിഷം എന നാലു ശാസ്ത്രങ്ങൾ
സമുർഖമായി ഉൾക്കൊണ്ട തുകണ്ണിയുർ അച്ചുതപ്പിഷാടി എന ഗുരു
ഡ്രോഷ്ടംഗങ്ങൾ ദേഹവിയോഗം ആസനനമെന്ന് അറിഞ്ഞെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടു
ത്തുചെന്ന്, സംസാരസാഗരം, കടക്കുന്നതിനു ക്ഷുദ്ധിപോലെ ഉതകുന
താരകമന്ത്രം ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ച്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവസാനത്തെ
ആശീർവ്വാദം തലകുനിച്ച് ഏറ്റുവാങ്ങിയ ആ ഭടതിരിപ്പാടിനെ ഞാൻ
വാഴ്ത്തുന്നു.)

(8)

ചരാത്രാനധ്യാപയൻ, വൈശാർഖപരുവിഷയസമുദ്ധ-
ഭാസകൈകർണ്ണമരത്തിനെനർ-
വിദ്വിച്ഛിത്തപ്രകാശം ദിനുമനു കലയൻ,
കേരരലേശ്വരാളംഭേശ്വരഃ
പത്രാചാരം വിതന്നനപി പട്ടധിഷ്ഠണഃ
പണ്ഡിതതെ, സ്ത്രീവപുജ്യഃ
പാടരാരാമഗ്രഹേ ചിരമരമത യോ
ഭടപാദം തമീയേ.

(ശിഷ്യന്മാരെ പറിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും പല വിഷയങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിച്ചു
കാട്ടുന തന്റെ ശ്രമരത്തനങ്ങൾക്കാണ് വിദ്യാരാഘട മനസ്സുകളിൽ
തെളിം ചേർത്തുകൊണ്ടും കേരളീയരും തമിഴ്നാട്ടുകാരുമായ മഹാപതി
രോധ പണ്ഡിതന്മാരുമായി കത്തിടപാടുകൾ നടത്തിക്കൊണ്ടും എല്ലാവ
രാലും ആദരിക്കപ്പെട്ടും ചന്ദനക്കാവിലുള്ള സ്വന്തം ഇല്ലത്തു ദീർഘകാലം
സുവഭമായി വാണി ആ ഭടതിരിപ്പാടിനെ ഞാൻ വാഴ്ത്തുന്നു. തന്മാവുർഖെല
യജ്ഞതന്നാരാധനാക്ഷിത്ര എന പണ്ഡിതനു ഭടതിരി അയച്ച കത്താണ്
'അപാണിനീയപ്രാംഘ്യസാധനം' എന്നു പ്രസിദ്ധിനേടിയ ശ്രമം.)

(9)

ആയുർലബ്ദിയാ ശതാബ്ദാധിക, മധ്യഗതയർ-
മാർമ്മകാമോ, നൃപാലേ-
രാരാഖ്യാശ്വരഭേണഃ കൃതപരിചരണോ,
ലോകഗിതാപദാനഃ,

നിർവ്വിശ്വാ, മുക്തിഗേഹേ കൃതവസ്തിമുപ-
സ്ഥായ പദ്ദതിവാനീം
സപ്തത്യാ, തത്പുരോ യഃ പരമപദമശാം,
ഭ്രമം തമീയേ.

(നുറു വർഷത്തിലധികം (നുറ്റിപ്പത്തിലും വർഷമെന്നു എന്തില്ലോ)
ജീവിച്ചിരുന്ന്, ധർമ്മാർത്ഥകാമങ്ങളാകുന്ന ത്രിവർഗ്ഗങ്ങൾ നേടി, രാജാക്കൾ
അംഗരുൽക്കൾ, ശിഷ്യരുൾ ചെയ്യുന്ന ശുശ്രൂഷകൾ അനുഭവിച്ച്,
തന്നെപ്പറ്റി ജനങ്ങൾ പ്രശംസിക്കുന്നത് കേട്ട്, ഒടുവിൽ വിരക്കനായി,
മുക്കൊലക്ഷ്യത്തിൽ സന്നിഹിതയായ ദുർഗാദേവിയെ എഴുപതുപദ്യ
ങ്ങൾ കൊണ്ടു സ്തുതിച്ച്, ദേവിയുടെ മുനിത്വവെച്ചുതനെ മോക്ഷം
പ്രാപിച്ച ആ ഭക്തിരിപ്പാടിനെ ഞാൻ വാഴ്ത്തുന്നു.)

(10)

ആപനാ വ്യാപദാശുപതികൃതിവിധയേ,
പണ്ഡിതാ അഥാനവ്യാഖ്യയു,
സഹിതാനന്ദാനുഭൂതേത്യു സഹദയനിവഹാ
യദ്ഗിരിം സംശയനേ,
ഭക്ത്യാ സമ്യർഖിഭക്ത്യാ ഗുരുപവനപുരാ-
യിഗമാരാധ്യ ലേഡേ
ശ്രേയഃ പ്രേയോ ഫ്രേയോ ഫ്രേയോ ച, സുകൃതനിധിം
ഭ്രമം തമീയേ.

(ആപത്തിൽപ്പെട്ടവർ ഉടൻ ആപത്തോഴിവായിക്കിട്ടുന്നതിനുവേ
ണിയും പണ്ഡിതരുൾ അഥാനം വർഖിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും സഹ്യദ
യമാരുടെ സംഘങ്ങൾ അപരിമിതമായ രസാസ്യാദം അനുഭവിക്കുന്നതിനു
വേണ്ടിയും ആരുടെ കൃതികളെ അഭ്യസിക്കുന്നുവോ, ആർ ഭക്തികൊണ്ടും
പാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടു ഗുരുവായുരസ്പന്ന വഴിപോലെ ആരാധിച്ച് ഇഹലോ
കത്തിൽ സുവാന്നങ്ങളും പരലോകത്തിൽ മോക്ഷവും നേടിയോ. സുകൃ
തനിധിയായ ആ ഭക്തിരിപ്പാടിനെ ഞാൻ സ്തുതിക്കുന്നു.)

മലയാളത്തിന്റെ തല

വിഷ്ണുനാരായണൻ നമ്പുതിരി

പ്രതിമാനാടകവും കർണ്ണഭാരവും കോലേജ്സ്കൗൺസിൽ പറിച്ചിരുന്ന എൻ്റെ ഇളയമകൾക്ക് പാഠം വിശദമായി പറഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ വേണ്ടി എകാഗ്രമായി ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോൾ ആണ് ഭാസംഗ്രേഹിക്കുന്ന വിസ്മയകരമായ പ്രതിഭയുടെ വിശദരൂപം എൻ്റെ ഉള്ളിൽ ആഴത്തിൽ പതിനേത്ത്. ആ വഴിക്ക് കർണ്ണ ഭാരതത്തിന്റെ ഈ വിവർത്തനം രൂപം കൊണ്ടിട്ട് കാൽനൃസ്ഥാഖനം. എനിക്ക് പരമാചാര്യനായ എൻ.വി. കുഷ്ണവാരിയർ സഹജമായ അവധാനത്തോടെ ഇതിലൂടെ കണ്ണൂർബിച്ചിട്ട് 1983-ലെ കുകുമം വാർഷികപുതിപ്പിൽ ഇത് പ്രസിദ്ധം ചെയ്തത് എനിക്ക് ആത്മവിശ്വാസം തന്നെ ഇപ്പോൾ ഇത് പുസ്തകമാക്കാൻ കേരളസാഹിത്യങ്ങളാക്കാമി ഉദ്യമിക്കുന്നോൾ.

അനുഗ്രഹിതകളാകാരനായ ശ്രീ കലായരൻ ഈ രൂപകം നിഷ്കർഷയോടെ അരങ്ങേത് അവതരിപ്പിച്ച വേളയിൽ ഉള്ളവായ പ്രതിക രണ്ടു പ്രോത്സാഹജനകം ആയിരുന്നു. അത്രതേതാളം വിജയിച്ചില്ലെങ്കിലും ഇതിന്റെ മറ്റ് അവതരണങ്ങളും ഭാസംഗ്രേഹിക്കാലിക്ക്രസ്കറ്റിയെ ഉറപ്പാക്കുന്നതായിരുന്നു. രൂകാലത്ത് വിസ്തരിച്ച ആട്ടപ്രകാരം ഇതിനുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, ഇക്കാലത്തെ അഭിരൂചികൾണ്ണഞ്ചുന രംഗാവത്രണം തിരിക്കേണ്ട സ്വത്രനസക്കേതങ്ങൾക്കും തികച്ചും പാകമാണ് കർണ്ണഭാരതത്തിന്റെ സരളവും ദ്രുംശവുമായ ഐടന്. അരയാൽവിത്തുപോലെ ഉറപ്പും തുകവേം തിക്കണ്ണ, പുരണ്ണവൃക്ഷത്തിനുണ്ടെങ്കിലും ഗർഡം ധരിച്ച നാടകപാത്രങ്ങൾ; ഒരേസ്ഥായി നാടകന്മാരിയുടെ ഇനിപ്പും ഭാർഷനികവിവക്ഷകളുടെ മുഴുപ്പും പ്രസംഗിപ്പിക്കുന്ന ഭാഷണങ്ങളും; പോംവഴികൾ നേന്നാനായംഞഞ്ഞിയെ സക്കീരണ്ണമാക്കുന്ന അനുവാചകൾ ഇരഞ്ഞിയിരിഞ്ഞിയെ തന്റെ അഗാധയാമാർത്ഥ്യങ്ങൾ - നാടകത്തിന്റെ ഈ പുരുഷസൗന്ദര്യം അനുംത കണ്ണറിയാൻ നമുക്ക് സോഫ്റ്റ്കീസിന പ്രസവിച്ച യവനനാടക പേരിയിലേക്ക് മടങ്ങിച്ചേല്ലാം. ഭാസന് സമസ്കന്ധരായി വിശനാടക പാരമ്പര്യത്തിൽ വിരലിലെണ്ണാവുന്നവരേയുള്ള. വൈലോപ്പിള്ളി മാസ്റ്ററുടെ നാടകശൈലിയിൽ, നമ്മുടെ ഈ വരകവിയെ “ഉയിരിന്ന് ആടി പോകു മുള്ളവൻ” എന്ന് വിളിക്കാം. കാളിഭാസന് പോലും, തന്റെ അഗ്രഗാമിയായ

ഭാസന ഭക്ത്യാദരപുർവ്വമാണ് അനുസ്മർത്തകമുന്നത്. കാരണമുണ്ട്: “സുര ദിപാസ്ഥാലനകർക്കശാംഗുലി” “ചക്രാരപംക്തിരിവഗ്രാഫ്റ്റി ഭാഗ്യ പംക്തിഃ”എന്നിങ്ങനെ എത്ര മൊഴിമുത്തുകൾ താൻ ഇദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് കടംകാണിക്കുന്നു!*

സ്വപ്നവാസവദത്തം, ഉറരുംഡം, പഞ്ചരാത്രം, പ്രതിമാനാടകൾ, കർണ്ണഭാരം, പ്രതിജ്ഞായാഗസ്യരാധാണം, ചാരുംതതം, ദുതാലഭാരംകൾപോം തുടങ്ങിയ വിശിഷ്ടകൃതികളാണുന്ന ഭാസനാടകപ്രകാരം തെക്കെന്തിരുവി താംകുറിലെ ശുചീന്ദ്രത്തിനടക്കത്തുനിന്ന് കണ്ണുകിട്ടിയിട്ട് നുറുകൊല്ലുമാവു നു. ഇതിനോടകം ഗണപതിശാസ്ത്രികളും ശ്രേഷ്ഠാദിജ്ഞയുരും തുടർന്ന് ഏ.ആർ. തമ്പുരാനും തൊട്ട് വള്ളത്തോൾ വരെയുള്ള പ്രതിഭാശാലികൾ ഭാസബന്ധം പ്രതിഭയിൽനിന്നുതിൽനാണ് രശ്മികളെ നമുകൾ സഖ്യയിച്ചും പകർന്നും തന്നിട്ടുണ്ട്. ഇവരുടെ ഒക്കെ ശ്രമം ഉണ്ടായിട്ടും, ഭാസബന്ധ ഉറരും പേരും കാലവും നന്നാം നമുകൾ കൃത്യമായി ഗണിക്കാനായിട്ടില്ല. രണ്ടായി രത്തിൽപ്പരം കൊല്ലുമായി സംസ്കൃതസാഹിത്യപ്രശ്നയികളുടെ മനസ്സിൽ ധ്യമിലമായെന്നു ആകർഷണമായും, ഒഴിവാക്കാനാവരുതാത്ത സാന്നിധ്യമായും, ആ നാമവും നാടകമുഹൂർത്താജ്ഞാം നിലനിൽക്കുന്നു എന്നതാണ് സത്യം. ക്രി.മു. നാലാം ശതകത്തോടുകൂടിയാണ് ഭാസബന്ധം ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നും, വർണ്ണം കൊണ്ട് രജകൾ ആയിരിക്കാമെന്നും, കേരളീയനാവാൻ ഇടയുണ്ടാനും ഒക്കെ താന്താജ്ഞാം മനോധർമ്മം അനുസരിച്ച് എത്ര യോകാലം നമുകൾ തർക്കിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാനുള്ളവക ആ കൃതികളിലും പിൽക്കാലകൃതികളിലെ പരാമർശങ്ങളിലും അടങ്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ ചർച്ച കളിലും ദയല്ലാം അവിതർക്കിത്തമായി ഉരുത്തിരിയുന്ന വാസ്തവം ആ പ്രതിഭാശാലികമുള്ള തലപ്പാക്കം തന്നെ. കാലം അതിന്റെ മുന്നിൽ ഇന്നും കുന്നി ഞയ്ക്കുന്നതുണ്ട്.

വേദപുരാണങ്ങൾക്കിടയിൽ

പരിച്ചർച്ചകളെ പണിയിത്തൊർക്കും ഗവേഷകമാർക്കും വിട്ടുകൊടുത്തിട്ടു് രചനയുടെ രസനയീയതയിൽ മാത്രം വിവേകപുർവ്വം മുഴുകുന്നവർകൾ രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ചുണ്ടിക്കാട്ടാനുണ്ടാകും: ഒന്ന് ഭാസബന്ധം ഭാഷയാണ്. വേദ ഭാഷയ്ക്കും ഇതിഹാസഭാഷയ്ക്കും ശ്രേഷ്ഠം കാലിഭാസബന്ധം ഭാഷയ്ക്കു മുമ്പായിട്ടുവരുന്ന ഒരു വികാസഭായ ഭാസബന്ധം ഭാഷ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു. ഉപസർഖലും പിൽക്കഴിച്ചുതിക്കാണില്ലകിലും ആ ഫലം ഉള്ളവാക്കുംവിധി മുള്ള സ്വാച്ചന്യം ഈ ഭാഷയിലുണ്ട്. വ്യാകരണത്തിന്റെ ചട്ടടങ്ങളെക്കാൾ ആവിഷ്കാരത്തിന്റെ സ്വാച്ചതയ്ക്കാണ് നധാനം. കാലിഭാസഭാഷയുടെ മാർദ്ദവം സംസ്കൃതത്തിന് കൈവരാനിരിക്കുന്നതേയുള്ളതു എന്നു കാണാം.

* എറ്റവുംതാസ്ഥാലനകർക്കണ്ണേ പാസ്തേന....(കുമാരസംഭവം)

കസ്യാത്യാം സുവമ്പിരതം ദ്വാഃവമേകാന്തേം വാ

നി ചെവർജ്ജത്യുപരിച ദശ ചക്രമേഖക്കേണ (മേലസന്നശ്ശം)

രണ്ടാമതെത്ത കാര്യം, ഒരു ജനവർഗ്ഗമെന്ന നിലയിൽ ഇന്ത്യക്കാരുടെ വ്യാമി ശ്രമായ സമൂഹം പുലർത്തിപ്പോന്ന പൊതുവായ ജീവിതമുല്യങ്ങളാണ്. ഭാസംഗ്രേഹം ധർമ്മവും നീതിയും സദാചാരവും വ്യക്തിനിഷ്ഠം എന്ന പോലെ സമഷ്ടിനിർബന്ധിതവുമാകുന്നു. രാഷ്ട്രം എന്ന കേന്ദ്രസത്യത്തിൽ, വ്യത്യസ്തതകളും സമശ്ലഭങ്ങൾക്കും അനുയാസിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സമൂഹദർശനം കാളിഭാസനിലെന്നപോലെ ഭാസനിലും കാണാം. ഈ ദർശനം പിൽക്കാലത്ത് ഇതിഹാസപുനരാവൃത്യങ്ങൾ വഴിയാണ് ഇന്ത്യയിലെ നാനാപ്രസ്വത്തായ ജനഹ്യുദയങ്ങളിൽ വേരോടിയത്. ഇതിഹാസകമകൾ തന്നെ എത്ര മുംവിധത്തിൽ എത്രയോ നൃംഖാജുകളിലും പരിഞ്ഞാമം കൈവരിച്ചിട്ടാണ് നാമിനന്നിയുന്ന രൂപം, അമവാ രൂപങ്ങൾ, ആർജജിച്ചത്! കാളിഭാസനിൽ ആശ്രമസംസ്കൃതിയാണ് ജീവിതമാരുക്കരെയകിലും, മഴവില്ലുടയാടചുറ്റി ഉംരുചുറ്റാനിങ്ങുന്ന മോലതെത്ത കണ്ണാൽ, വിഷ്ണുവിന്നേ ശ്രാവവേഷം തനിക്ക് ഓർമ്മവരുന്നുണ്ട്. വേദകാലതെത്ത യജത്തസംസ്കൃതിയിൽനിന്ന് ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളുടെതായ തന്ത്രാപാസനയിലേക്കുള്ള മാറ്റം തുടങ്ങി എന്നനാർത്ഥം. ഭാസനിലും, അശ്വിയിൽ ചെയ്യുന്ന ആഹുതിയാണ്, ഭാനമാണ്, ഉർക്കുഷ്ടമായ ജീവിതഭാവം; പക്ഷേ നരസിംഹമുർത്തിയുടെ അടക്കാംസം മുന്നുലോകത്തെത്തയും നടക്കുവന്നതും ഇവിടെ നാം കേൾക്കുന്നു. ഒന്ന് ശ്രദ്ധിക്കണം: ആശേസതുപിംഗാചലം പലേ ജനവിഭാഗങ്ങളും താന്ത്രങ്ങളുടെ രൂചി ഭേദമനുസരിച്ച് പാംഭേദങ്ങളോടെ ഉള്ളിലേറ്റിക്കൊണ്ടുനടന്ന ഇതിഹാസകമകൾ - രാമാധാരവും ഭാരതവും തന്നെ - ആയിരത്താണ്ഡുകളിലും എത്രാണ്ട് നിയതമാണെന്ന രൂപം നേടി ഉരുത്തിരിയുന്നത് കാളിഭാസനിൽ ദർശനിയമാണ്. കുരുക്കുടിമുന്പ് നിലവിലിരുന്ന ഫുമമായ മരുപ്പാരു അവസ്ഥയാണ് ഭാസനിൽ കാണുന്നത്. പ്രതിമാനാടകത്തിൽ ഭരതൻ ജ്യൂഷം നായ ലക്ഷ്മണനെ അഭിവാദ്യം ചെയ്ത് അനുഗ്രഹം സീരിക്കുന്നു ആന്തരുക്കര രഘുവംശത്തിൽ ഇവർത്തിലാഭ്യം പിറക്കുന്നത് ഭരതൻ ആശേസനതും മരക്കേണ്ട രഘുവംശത്തിന്റെ ഉപരിസർഭ്ബങ്ങളിലാകട്ടെ മരിച്ച കരുതാനും നൃംഖാജുന്നു. കാളിഭാസന് അതുപൂർവ്വമായി മാത്രം പിണ്ണയുന്ന ഈ പടലപിണകം ആലോചനാമുതമാണ്. വിശദീകരിക്കാം -

പ്രതിമാനാടകത്തിൽ, രാവണവധം കഴിഞ്ഞ മടങ്ങിയെത്തുന്ന രാമപക്ഷമണ്ഡാരെ ചെന്നു കാണുന്നിടത്താണ് ഭരതൻ ലക്ഷ്മണനെ വണ്ണം ആണുന്നത്. രാമൻ മുന്നനുജ്ഞാരുടെയും ക്രമം അവിടെ പറയുന്നുമുണ്ട്. ഭാസനാടകം വഴി ഈ രംഗം നാടാകേ പ്രചരിച്ച് പ്രതിഷ്ഠം നേടിയിരുന്നു എന്നു വേണം കരുതാൻ. രഘുവംശം പതിമുന്നാം സർഭ്ബത്തിൽ രാമനും സീതയും ആകാശയാനം വഴി ലക്ഷ്യിത്തിനു മടങ്ങുമ്പോൾ സേതുവും, കമുകുമരങ്ങൾ വളരുന്ന കടൽത്തീരവും, അനേകം നാടീവധുക്കളെ ഒരേ സമയം ചുംബിച്ചണയ്ക്കുന്ന അസാധാരണ കാമുകനായ സമുദ്രവും, ആറ്റു വണ്ണത്തിപ്പടർപ്പിലും വണ്ണാരക്കാഴികൾ നീന്തുന്ന പസാസരസ്സും, മയിലുകളും അശേഖത്തണ്ണലുകളും, യജത്തയുമം വിമാനമാർഗ്ഗത്തോളം എത്തി

കുന്ന അഗസ്ത്യകുടവും കണ്ണുകൾ - ചുരുക്കത്തിൽ, ഒക്ഷിണകേരള തലിലും കാളിബാസൻ ദൃഷ്ടികടന്നുകടന്നു ചെന്നിട്ട് - ആണ് അയോ ധ്യയിൽ എത്തുന്നത്. ഭാസകൃതികൾ കണ്ണുകിട്ടിയിട്ടുള്ള ഒരേ ഒരു പ്രദേശം ഈ ഭൂപിലേശം ആണെന്നത് വിശ്വമരിക്കുന്നത്. അയോധ്യയിലിംങ്ങുന രാമ ലക്ഷ്മണനാരെ ഭരതൻ വന്നു കാണുമ്പോൾ, ഭാസനാടകത്തിലെന്നപോ ലൈതന ഇവിടെയും ഭരതൻ ലക്ഷ്മണനെ വണങ്ങുന്നതായി കാളിബാ സൻ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ, ഭരതൻ ജനനം കൊണ്ട് മുന്പനാണെന്ന് പത്താംസർവ്വത്തിൽ താൻ കുറിച്ചിട്ടു് കാളിബാസൻ മറന്നുപോയി! ഈ മറവിയും ലാഞ്ചും പതിഭന്നാനാം സർഗ്ഗത്തിൽ സീതാപരിണയസന്ദി തലിലും കാണാം. ഭാസനോട് ഇങ്ങനെ ഒരു സ്മൃതിവിധേയത്വം കേരളിയ നായ മെർപ്പുത്തുരിന്നും പിൽക്കാലത്ത് പിണ്ണണ്ണിട്ടുണ്ട്. (മെർപ്പുത്തു റിന്റെ കുത്തനുലഞ്ചളുമായുള്ള ചാർച്ച പ്രസിദ്ധം.) നാരായണീയത്തിൽ, ഭാഗവതകമയോടുള്ള കുബൈല്ലാം വിശ്വമരിച്ചിട്ട് അദ്ദേഹം രാമാവതാരസ നംഭം ഇങ്ങനെ വിവരിക്കുന്നു: - “ജാതോ രാമസ്ത്വം ലക്ഷ്മണനെ സ്വയം, അമരരേതനോപി...” ഭാസൻ കേരളിയത അനുത്ര ചർച്ച ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അവിടെ ഇക്കാര്യങ്ങളും ചേർത്തുവച്ച് ചിന്തിക്കാം.

ആമീയതയുടെ ഒന്നന്ത്യം

പണ്ണിരാത്രനാടകത്തിൽ, യുദ്ധം കുടാതെ കൂറവപാണയവരുടെ തർക്കം പരിഹരിക്കാൻ ഇരുക്കക്ഷികളും ഒരുക്കമാകുന്നത് ഭാസൻ നവീ നമനസ്ഥിനെ മാത്രമല്ല, ഉത്തിഹാസകമാപരിണാമങ്ങളുടെ മെർസുചപിപ്പിച്ച അനിയതരശ്രദ്ധയുടെ സുചപിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ജനകമകളിൽ നിന്ന് സന്തം നാടകപാഠം തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ ഭാസൻ പുലർത്തുന തനതായ വിവേകം അദ്ദേഹത്തെ ഏകാലത്തേയും മനുഷ്യനീതിയുടെ പക്ഷത്ത് ചേർത്തുനിർത്തുന്നു. അതിജീവനസാധ്യതകളുടെ സുക്ഷ്മകലയെ തെടു നാവനാണ് ധമാർത്ഥകലാകാരനെങ്കിൽ, ആ വിദ്യയിൽ കർണ്ണഭാരതി നേരും ഉത്രുംഗത്തിനേരും കർത്താവ് ആധുനികമനീഷികളെയും കവി ഞ്ഞുനിൽക്കുന്നുണ്ട് എന്നും വ്യക്തം.

ജതുസംഹാരത്തിന്റെ തർജ്ജമ ആനന്ദകരമായി കൊണ്ടുനടന്ന എനിക്ക് കർണ്ണഭാരത വിവർത്തനം വലിയൊരു മാനസികഗ്രിക്ഷണം ആയി ടാണ് അനുഭവപ്പെട്ടത്. അനിരോധ്യമായൊരു മുക്തിമുഹൂർത്തത്തിലേക്ക് കർണ്ണനേപ്പാലോരു മഹാസത്താൻ കർമ്മപ്രശ്നം അടിവച്ച് അടുക്കുന്ന അനുഭവത്തെ യാമചിന്തകൾ ദൃഢനം (ശാജഡി) എന്ന് വിളിക്കുമ്പെടിയും, നമുക്കെത്ത് അഗാധമായ വിനയാധാനം ആണല്ലോ. പേദസമ്മതമായ ആത്മീയ തയ്യാട സ്കൈയിലിൽ ഇതിനുമീതേ ഒരുംഭവം അടയാളപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ? സംശ ധമാണ്. നമ്മുടെ പുരാതനമായ രാഷ്ട്രത്തിനേരു ആത്മാവിനോട് ഭാസൻ ചേത നെയ സമീകരിക്കാൻ ദേവരണ നൽകുന്നത്യും ഈ ഒന്നന്ത്യം തന്നെ.

കാഴ്ചപ്പോടിന്റെ ചെതന്യം

ളതിന്റെ സ്വാഭാവികമായ തുടർച്ചയെന്നനിലയിൽ ഭാസണ്ടേ കേരളിയത്രയെപ്പറ്റി ഇവിടെ പരാമർശിക്കേണ്ടതുണ്ടന് ഞാൻ കരുതുന്നു. ഭാസണ്ടേ കേരളിയനാണെന്നു പറയുന്നത് പലർക്കും തമാശയാണ്; ചിലർക്കെങ്കിലും അത് കേവലം മെനിപിറയലാണ്. ഉജ്ജയിനിയിലും ഉത്തര ഭാരതത്തിലും യഥാദാരവള്ളും പരത്തിയ ഒരു സംസ്കൃതകവി, അതും ഒരു നാടകകാരൻ, കേരളിയനാവുകവയ്ക്കുന്ന് എന്ന് സിദ്ധവത്കരിച്ച മട്ടിലാണ് പല പണ്ഡിതന്മാരുടെയും വാദങ്ങൾ. റണ്ടായിരത്തിൽപ്പരം കൊല്ലം മുമ്പ് കേരളത്തിൽ സംസ്കൃതഭാഷ ഉണ്ടായിരുന്നുവോ, ഉണ്ടായിരുന്നുവോ കിൽത്തനെ വെറും പഠനാഷ അല്ലായിരുന്നുവോ, മഹിക്കാശാസ്യപ്പട്ടി കൾക്കുതകുന്ന സാർവ്വജനനീനമായാരു ജീവിതഭാഷ എന്ന നില അതിന് അവകാശപ്പെട്ടാമോ എന്നൊക്കെയാണ് തന്നുവാദങ്ങൾ. ഭാഷാശാസ്ത്രവും ചരിത്രവും എന്ന പേരിൽ, കോളനിമേധ്യാവികളുടെ അനുഗ്രഹത്തോടെ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ^{*} കൈകോർത്തൽ പ്രചരിപ്പിച്ചും, സർവ്വകലാശാല കൾ വഴി പ്രതിഷ്ഠിച്ചും പോരുന്ന അബദ്ധയാർണ്ണകളുടെയും അസ്വാഖാസങ്ങളുടെയും രക്ഷാരൂപമാണ് ഇവിടെയും, സരളമായൊരു സത്യത്തെ നേരേചൊണ്ടു കണ്ണറിയാൻ പ്രതിബന്ധമായി നിൽക്കുന്നത്.

ജനവർഗ്ഗങ്ങളെയെന്നപോലെ ഭാഷകളെയും ആര്യമെന്നും ഭാവിയാമെന്നും ഒക്കെ തരംതിരിക്കുന്നത് സുക്ഷിച്ചുവേണമെന്ന് ശകുണ്ണിനായർ വിവേകത്തിന്റെ ശ്രദ്ധിയിൽ നമ്മുണ്ടാക്കിയുള്ളതുപെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആ വക്ക് വാദങ്ങളുടെ പ്രണോതകളായിരുന്ന മാക്സ്മൂളജർ അടക്കമുള്ളവർത്തനെ, തെളിവാം നിൽക്കുകളെന്നും ഇല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കി, പിൽക്കാലത്ത് അതിരെ എല്ലാം പരസ്യമായി കൈവെടിഞ്ഞ കാര്യം^{**} ഇന്ത്യയിലെ ബുദ്ധിജീവികൾ മാത്രം അഭിഭ്രതിപ്പില്ലെന്നു കാണുന്നു. പ്രസ്തുതചരിത്ര-ഭാഷാ-വാദങ്ങൾക്ക് ഉപോദ്ഘാടകമായ ഒരോറു പ്രയോഗസാക്ഷ്യമെങ്കിലും, ഇന്ത്യയിലെ ഏതെങ്കിലും സംസാരഭാഷകളിൽനിന്നോ ആയിരത്താണ്ടുകൾ പിന്നിട സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ നിന്നോ ചുണ്ടിക്കാട്ടാൻ സാക്ഷാൽ വിവേകാനന്ദസാമികൾ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരെ വെല്ലുവിളിച്ചിട്ട് നൂറ്റാണ്ട് എന്നു തികഞ്ഞു; ഇന്നും സാക്ഷ്യമാനും രിടത്തും വെളിവാക്കപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല. എങ്കിലും നൂറ്റാണ്ട് പാഠവും പഠനവും ഭാരതീയമനസ്സുകളെ വഴി തെറ്റിച്ചുകൊണ്ട് ഇന്നും പുലരുന്നു “കാശിദേകം” എന്നാൽ “വടക്കേ ഇന്ത്യയിലെ ഒരു ശ്രാമം” എന്നർത്ഥം പറഞ്ഞുതരുന്ന മോൺഡി വില്യംസിന്റെ നിഖലങ്ങു ആണ്, കഷ്ടം! നമുക്ക് ഇന്നും പ്രമാണം. കർത്താ, കർമ്മം, കീയ എന്നിവയുടെ വാക്കുർബടനാക്കമം മാത്രം നോക്കിയാൽ മതി,

* എം.പി. ശക്തിനായർ ഇവരെ “ശുട്ടംളർ” എന്നു പിളിക്കുന്നു. (ചരിത്രവും ചാമരവും)

** അവസാനകാലത്ത് മുള്ളർ എഴുതിയ India: What She can Teach Us എന്ന പുസ്തകം ഉദ്ഘാടനം. ഇതിലെദ്ദേഹം മേഖല റാം കൊണ്ടുകരുന്ന കുട്ടികൾ Great Simeers (മഹാപുണികൾ) എന്നു വിശ്വേഷിപ്പിക്കുന്നു.

ഇല്ലീഷ്യം ഭാരതീയഭാഷകളും വ്യത്യസ്തമുഖങ്ങളാണെന്ന് വ്യക്തം ആണെന്ന കിലും, അവ “ഇൻഡോയുറോപ്പൻ” എന്ന വിചിത്രസങ്കരകുടുംബത്തിലെ അധിഭേദങ്ങളാണെന്ന് കോളനീയവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ചുണ്ടൽ വിചുങ്ഗങ്ങിയ പണിയിതസംഘം ഇപ്പോഴും ആണ്ടിട്ടുന്നു. മാർക്കൺഡേയമഹർഷി തൊട്ട് ശക്തിപ്പിനായർ വരെയുള്ള മനീഷിമാർ, ഇന്ത്യയിലെ പതിനേഴ് പ്രാദേശിക കാഡേഷകളും സംസ്കൃതപ്രാകൃതങ്ങളുടേയും അപദേശങ്ങളുടേയും പേരിൽ മുളച്ചുപൊന്തിയ നാടൻമൊഴികളാണെന്ന് ചുണ്ടിക്കാട്ടിയാൽ, അതിനും വില കല്പിക്കാനോ ശ്രദ്ധിക്കാനോ നാം തയ്യാറാണ്. ഈ, മരം, പുലം, തുടങ്ങി തെന്തിന്ത്യൻ മൊഴികളിൽ നിന്നും പ്രചാരമുള്ള ഒരു നാടൻപദ്ധതിയും അങ്ങനെത്തെനെ, അനാദിയായ വേദഭാഷയിൽ പുലർന്നുകാണുന്നതിന്റെ പൊരുളും നമ്മുടെ അടങ്ക കണ്ണിൽ തെളിയുന്നില്ല. ഇന്ത്യയെപ്പോലെ ഏകപ്രാണവും സഹസ്രാർഷവുമായ രൗസംസ്കൃതിയിൽ ഇതിഹാസകാലം തൊട്ടെ തീർത്ഥയാത്രകളാണ്, പടയോട്ടങ്ങളും, അതിന്റെ നാനാത്രശബ്ദളിമ നിലനിർത്തിപ്പോന്ത് എന്ന ചരിത്ര സത്യം മനസ്സിലാക്കാൻ നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകൾ, യുറോപ്പനുകരണം വെടിയുകയും, നാടോടികളുടേയും ലാടഗുരുക്കൾമാരുടേയും വിവേക ത്വിലേക്ക് ഉണ്ടുകയും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിൽ മാത്രമേ, നേപ്പാളിൽനിന്നു കൊണ്ടുവരുന്ന സാളശാമവും ദേവതാരവും അമരകോശവും എപ്പകാരം നമ്മുടെ കേരളീയഗ്രാമങ്ങളുടെ ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ ആരോഗ്യത്തെ നിലനിർത്തുന്ന നിത്യസാനിധ്യങ്ങളായി എന്ന് മനസ്സിലാം വുകയുള്ളു. എങ്കിൽ മാത്രമേ, ഉത്തേരന്ത്യയിൽ അരഞ്ഞു തകർക്കുന്ന ഇതിഹാസനാടകങ്ങൾക്ക് മലയാളത്തിൽ കുകളണ്ണ ആട്ടപ്രകാരങ്ങൾ പണ്ടുമിന്നും ലഭ്യമാകുന്നതെങ്കെന്ന് എന്നും, സാധ്യകളായ ചാക്കാംഡാർ അവയ്ക്കുവേണ്ടി ജന്മം ഉഴിഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നതെന്തിന് എന്നും വെളിപ്പെടുകയുള്ളൂ. പ്രാക്കരണമോ വെദ്യമോ വേദാന്തമോ, വിഷയം എത്രമാക്കട്ടെ, ഭാരതത്തിൽ ഉടനീളം ഏതാണ്ടാരെ വിദ്യാഭ്യാസപാഠകമവും പാഠ്യഗ്രന്ഥങ്ങളും ആശേസത്തുമില്ലാചലം നിലവിലിരുന്നതിന്റെ രഹസ്യവും, നമ്മുടെ കാഴ്ചപ്പൂർവ്വിന്റെ അടിസ്ഥാനവൈകല്യം നീങ്ങിയാലേ കണ്ണഡത്താനാവു. വാല്മീകിയും പ്രാസന്നും കാളിഭാസനും കേരളീയ കുടുംബങ്ങളിലെ പരിചിതനാമങ്ങൾ ആകുന്നതെങ്കെന്ദ്രോ അതേവിധം ഭാസനും ശകരനും തപോവനസ്ഥാമികളും ഹിമാലയഗ്രാമങ്ങളിൽ ഇന്നും നിത്യസാനിധ്യങ്ങളായിരിക്കുന്നു. ഇത്തന്റെ കേവലവും സാഭാവികവുമായ സത്യം.

കേരളീയൻതന്നെ

ഭാസഗ്രേ പ്രകരണത്തിൽ വിശേഷിച്ച് മനസ്സിൽ കരുതേണ്ടാരുകാരുമാണ് ഉപജയിനിയുടെ പ്രാധാന്യം. ഉപജയിനി വെറുമൊരു നഗരമല്ല. ഇന്ത്യയിലെ “ഗീനിച്ച്” എന്ന ഉപജയിനിയെ വിളിക്കാം. വേദകാലം മുതൽ പുഷ്കലമായിരുന്ന ഭാരതീയ ജ്യോതിശ്രാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉള്ളജ്ജ

സ്വല്മായ കേന്ദ്രം ആ നഗരമാകുന്നു. നമ്മുടെ അയനാന്തങ്ങളും (solstice) രാശിച്ചക്രങ്ങളും കലാകാശം സിസമയമാത്രകളും പഞ്ചാംഗവും ഗണിച്ചു ടുക്കുന്ന ബഹികവ്യാധാമം അവിടെ വികസിച്ച് പ്രചരിച്ചു. കാളിഓസാൻ്റ് രേഖവത്യായ മഹാകാളൻ സാക്ഷാൽ മഹാ ‘കാല’സരൂപൻ ആണെന്ന ശ്രദ്ധിക്കുക. ഇന്നും ഉജ്ജയിനിയിലെ മഹാകാലപഞ്ചാംഗം നമുക്ക് പ്രാഥാ സ്ഥികമാണല്ലോ. സമുദ്രതീരത്തുനിന്നുള്ള കൃത്യമായ ഉദയാസ്ത്രമയന്തിരി കഷണങ്ങൾക്ക് - വിശ്വഷിച്ച് ദക്ഷിണാർല്ലഗാളത്തിലെ നക്ഷത്രഗ്രഹങ്ങളെ പരിക്കുന്നതിന് - തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ കന്യാമുന്നമിൽ വരുകയാണ് അന്നുമിന്നും ഉത്തമമാർഗ്ഗം. നേരുവർഗ്ഗികൾക്കുള്ള അഗസ്ത്യ കൂടം പഴയ വാനനിരീക്ഷണക്കേന്നും ആയിരുന്നുവല്ലോ. ആകയാൽ ഒരു രാഹമാർ പണ്ഡുതൊട്ടു കന്യാകുമാരിയില്ലും ശുചിപ്രത്യും മറ്റും വന്നു പാർത്തു. നാഞ്ചിനാടൻ പരിസരങ്ങളിൽ പലേടത്തും കാണുന്ന “ഉച്ചുമാളി അമ്മൻ”കോവിലുകൾ ഉജ്ജയിനി മഹാകാളിയിയുടെ ക്ഷേത്രങ്ങൾ ആണെന്ന് തിരിച്ചറിയണം. പഴയകാലത്ത് ശക്രനാമ ജ്യോത്സ്യർ കോബ തന്ത്രനാട്ടിൽനിന്ന് വടക്കോട്ട് പുറപ്പെട്ട് ബുദ്ധിവെവഭേദത്താൽ പണ്ണുന്നപേരേശത്തെ കീഴടക്കി. അതിലും പണ്ഡ ഭാസൻ എന്ന കവി സുപ്രതിയോൽ ഇതേ സത്കർമ്മം അനുഷ്ഠിച്ചു എന്നു കാണാൻ, പാശ്വാത്യകോളനീയ ശിക്ഷണത്തിന്റെ പിടിവാഴികൾ നാം കാഞ്ഞാഴിയുകയേ വേണ്ടും.

ഭാസൻ ഒരു രാഹമാർപ്പനാണെന്നു കരുതാൻ പലരും പറയാറുള്ള ഒരു ന്യായം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാടകംവഴി പ്രചരിച്ച് ഉദയനകമ അവന്തിയിലെ ശ്രമവും മാർപ്പണവും പൊടിപ്പും തൊണ്ടലും ചേർത്ത് പാഞ്ചത്തുകൊണ്ടുനടന്നി രൂപനാശവുള്ള മേലസന്ദേശസുചനയാണ്. എന്നാൽ, ഇതുതന്നെ കവിയുടെ കേരളീയതയ്ക്കും പറ്റിയ സാക്ഷ്യമാണെന്ന കമ നാം മരക്കുന്നു. “ഒത്തേനൻ” എന്ന ആ പേര് സ്വഹൃജനം നേണ്ണുവറിലാളിക്കുന്ന ഒരു നാമമാണ് കേരളത്തിൽ, ഇന്നും. ഒരുവേള, ആ കമാപാത്രത്തിന് ഭാസൻ ആ പേര് സ്വീകരിക്കാൻ ഒരു കാരണം, കേരളത്തിൽ പണ്ഡുതൊട്ടു അതിന്നുള്ള പ്രിയം ആവാം. ഇതേവിധം, കർണ്ണഭാരതത്തിലെ പരശൂരാമവുംതന്നെ അതിലും ന്യായികരണം ജാതിപരമായ വിഭവപനവും, കേരളത്തിലുള്ളാരു കവികൾ എരെപ്പറിച്ചിത്തമാകുന്ന വസ്തുതകൾ ആണല്ലോ. ചാതുർവർണ്ണനും വേദകാലത്തിന്റെ അസ്തമയങ്ങാടെ ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിൽ പേരുപിടിച്ചുവെക്കില്ലും, അതിന്റെ ജാതിരൂപമായ ഉച്ചനീചതാജാൾ അത്യന്തം കർക്കശമായി ഉരുത്തിരിഞ്ഞത് കേരളത്തിൽ ആയിരുന്നുവല്ലോ. പരശൂരാമക്കമയ്ക്ക് പണ്ഡ കേരളവുമായുള്ള മരലിക്കബന്ധവും ശ്രദ്ധയം ആകുന്നു. ഭാഗവതം വിംഗ് എന്തെങ്കിലും കുറിക്കാൻ സംതൈ മടിക്കുന്ന മേല്പുത്തുർപ്പോലും, നാരാധാരിയത്തിൽ, ആയുധമെന്തെങ്കും കേരളം കടലിൽനിന്നുയർത്തിയെടുത്ത ഭാർഗ്ഗവപുരാവസ്ത്വത്തം അവതാരഭീലയോട് ചേർത്തുകെടുന്നതു കാണാം. ക്രിയാനിരതമായ കവിമനസ്തിന്റെ ആഴത്തി

ലുജ്ജ ഇത്തരം പുർഖിയാണെങ്കിൽ ആകസ്മികം എന്നു കരുതുന്നതിൽ ഒരു ചിത്യവുമില്ല. അവ ജനസിദ്ധായ സാംസ്കാരിക ഉപഭ്യഥികളെന്ന് കാണുകയാൽ സമീചീനം.

കേരളീയന്നു മാത്രം പ്രയോഗിക്കാവുന്ന ഒരു സുത്രവിദ്യ പ്രതിജ്ഞാ യശസ്വിരാധാരായാണതിൽ ഭാസൻ രംഗത്തവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ചാക്കുന്നാർ മുന്നാമകം (പ്രസിദ്ധമായ മന്ത്രം) ആടുബോൾ, അതിൽ വേഷപ്രച്ഛന്ന രായ മന്ത്രിയും വിദ്യുഷകനും വത്സരാജാവായ തന്യുരാനെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുവാൻ, “നമ്മുടെ വത്സൻ എവിടെ?” എന്ന മട്ടിൽ അർത്ഥം വച്ചുള്ള കൂടു ഭാഷണം അവലംബിക്കുന്നു. ഇലയട (മോദകം) എന്നു കേട്ടാലും വത്സൻ എന്ന മധുരപലഹാരം ഓർമ്മവരും. ആവശ്യമുള്ളവർ ആ സുചന വഴി വത്സരാജാവിനെന്നതെന്നു ഉള്ളിൽവച്ചുകൊണ്ട് വർത്തമാനം തുടരുകയും ചെയ്യും. തന്ത്രശാലികളായ മന്ത്രിക്കും വിദ്യുഷകനും വേഷം മാറിയിരിക്കേണ്ടെന്നു ഇപ്പോൾ, കള്ളിപൊളിയാതെ, തന്യുരാൻ്റെ പിതാ പ്രവർത്തിക്കാൻ വേണ്ട കർമ്മപരിപാടികൾ ചർച്ച ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നു. വത്സശബ്ദത്തിന്റെ പ്രയാർത്ഥമസുചനാരഹസ്യമാണ് ഈ തന്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. കേരള തിലല്ലാതെ എവിടെയെങ്കിലും വത്സൻ ഇങ്ങനെന്നെയാരു പലഹാരപര്യായം നിലവിലുണ്ടോ? ആട്ടപ്രകാരത്തിൽനിന്ന്, പ്രസക്തമായ ഈ നിർദ്ദേശഭാഗം എനിക്ക് കാട്ടിത്തന്ന നാടകവിവേകകിയും സംസ്കൃതപണ്ഡിതനുമായ ഡോ. കെ.ജി. പരലോസിനോട് എനിക്ക് നന്ദിയുണ്ട്. ഭാസൻ കേരളീയതയ്ക്ക് ചെറുതല്ലാതെത്താരു സാധ്യകരണമാണ് ഇതുവഴി ലഭിക്കുന്നത്.

കർണ്ണഭാരംപോലെ, പ്രതിമാനാടകംപോലെ, മന്ത്രാകം പോലെ, കുത്തവലം വഴി ജനപൂര്വ്വയാജിൽ വേരുച്ചു ഓസന്റെ ഉത്തരവേംഗം. പാശാന്ത്യകല്പവിതമായ ലക്ഷണങ്ങൾ തികഞ്ഞ നമ്മുടെ (ഒരേ) ഒരു ട്രാജഡിയും ഇതുതന്നെ. ഇതിലെ ധീരനായകന് ഓസന്റെ നാട്ടിൽ ആരാധകർ മാത്രമല്ല, കേതന്നാരും ഉണ്ടായി എന്നത് ആശ്വര്യമുള്ള വാക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ മറ്റാരിടത്തും കാണാത്ത ഈ പ്രവണതയുടെ സാക്ഷ്യമാണ് പഴയ തിരുവിതാംകൂറിൽപ്പെട്ട പോരുവഴി ശ്രാമത്തിലെ, നിത്യാരാധനയും ഉൽസവവുമൊക്കെ നടക്കുന്ന ദുര്യോധനക്ഷത്രം.

ഉറരും പേരും മൊഴിയും മട്ടുമൊക്കെ അവിടെ നിൽക്കും. കർണ്ണഭാരത്തിന്റെ ഈ ചെറിയ നാടകപാടം ഓരോ പ്രാവശ്യം വായിച്ചടയ്ക്കുന്നുണ്ടും, ഉരുക്കുപ്രതിമയിൽ തൊട്ട് അനുഭവം എന്ന്റെ ഉള്ളിൽ ഉഡിനിറിയുന്നു. ആയിരത്താണ്ടുകളിലൂടെ ഈ അനുഭവം ലവലേശം മങ്ങൾ ഏൽക്കാതെ സുമനസ്സുകൾ വഴി തുടരുന്നു. ഉയിരിന്നുമീതേ മുല്യങ്ങളെ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ശൈലിച്ച ഒരു മഹാസന്ത്വന്നു അനിവാര്യവും ആത്യന്തിക വുമായ മടക്കയാത്രയാണ് ഇവിടെ നാടകവസ്തു. ജീവിതത്തിലെ തെറ്റികളെയും ശരിക്കളെയും തിരുത്തിക്കുറിക്കാൻ നമ്മു കരുത്തരാക്കുന്ന ആളി

ആരമ്മ?

ഡോ. കെ. കരുണാകരൻ, ശിഖാർജുർ

അമ്മയാരെന്നുള്ള സകലപമീയെന്ത്

നാടൻ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞതനീവിധം:

പൊക്കിൾക്കൊടിയില്ലെന്നമേകിക്കൊണ്ട്

പത്തുമാസത്തോളമെന്നച്ചുമനവർ

പേറുനോവേറുവാങ്ങിപ്പേറുനാൾ മുതൽ

വാരിപ്പുണർന്നുകൊണ്ടെങ്ങിന്തയുടിയോൾ.

ഈനെന്തുയോമൽ പ്രപുത്രരിൽ മുത്തവൻ

ജീവശാസ്ത്രത്തിൽ പഠിക്കുന്നതിങ്ങനെ:

ബീജസംയോഗം നടപ്പെത്തെങ്ങാക്കില്ലും

ഗർഭം ചുമക്കുന്നതേതാരാളാക്കില്ലും

ആരമ്മയെന്നു ചോദിച്ചാൽ പറഞ്ഞിട്ടാം

അണ്ണമാം ഭീമകോശം ജനിപ്പിച്ചവർ.

ഓടിക്കളിക്കുന്ന കൊച്ചുമോൻ പാടില്ല-

ടമ്മയെപ്പാടിപ്പുകഴ്ത്തുന്നതിങ്ങനെ:

അമ്മയെന്നകുളിപ്പിച്ചിട്ടും, നല്ലപോൽ

വേഷം ധരിപ്പിച്ചാരുക്കിട്ടും, പാൽതരും

രാവിലെ കൊണ്ടുചെന്നാക്കുമെൽക്കേജിയിൽ

ഉച്ചയ്ക്കുകൊണ്ടുവന്നുടിയുറക്കിട്ടും.

അത്തിന്റെ, ആണ്ണത്തത്തിന്റെ, വജ്ര കാർന്നും ആൺ നാം ഇതില്ലെട തൊട്ട് റിയുന്നത്. ഇരുഡിപ്പുസ്തിന്റെ പാദത്തിൽ ചുംബിച്ച അനുഭവം. കൊള്ളേണ്ണ സ്ത്രീലെ വിശ്വാദമായ കാവിലെ തീർത്ഥത്തിൽനിന്ന് ഒരുകുടന വെള്ളം കോരിയെടുത്ത തർപ്പണം ചെയ്ത മഹാപാണനായ ഇരുഡിപ്പുസ്തിന്റെ പണ്ണ കോശങ്ങളിലൂടെയുള്ള മടക്കയാൽ. അതുനോക്കിനിന്നപ്പോൾ തീഷ്യസ്ത്ര ചുക്കവർത്തിയുടെ നിർന്മാണം ചെയ്യുമായ കണ്ണിൽ പിടംനുവന വിസ്മയമുണ്ട്. ഇന്ത്യയുടെ പഴമണ്ണിന്നിന്ന് ഇതേ അനുഭവം നിബേദിക്കുന്നത് എന്തേന്നും സംസ്കൃതിയുടെ നാവാണ്. ഇത് ഭാസന്ന് ആണ്.

(കർണ്ണഭാരം വിവർത്തനത്തിന്റെ ആമുഖം)

അഭികാമ്യം

പി.എൽ. ശ്രീധരൻ പാറോക്കോട്

ആയിരം തീനാളങ്ങൾ
തലയിൽ ജുലിപ്പിച്ചു
പായുന്നു നാമെല്ലാരും
ഹൃദ്ദക്കതം ചുടാകുന്നോൾ!

അകലത്തേതോ ഗുഹ
തിനുവാൻ വായും പിള-
ർന്നിഷം വിളിക്കുന്നു
മയുരം കൊതിപ്പിക്കാൻ!

മുള്ളുകൾ തറയ്ക്കാത്ത
വഴിയില്ലിലോകത്തിൽ
ചില്ലുകൾചിനിക്കിടക്കുന്നു
നേരുകൾതോറും!

വിശനു വശംകെട്ടു
വിളക്കുകെട്ടീടുന്നോ-
ഇരുളാണല്ലോ ചുറ്റും
ചിരികുട്ടുനു കാണു!

തള്ളനു ചിരിക്കാക്കു
പിളർത്തി കുഞ്ഞാറുകൾ
പറക്കാൻ ദിശയില്ലോ-
തങ്ങനെ കിടക്കുന്നു.

പുഴയോ കണ്ണീർക്കണം
പിന്നെയും നൽകിടുന്നു
വഴിയിലിനും കാത്തു
നിൽക്കുന്നു മണൽത്തരി.

ഉറക്കും താരാട്ടിനെ-
യോനുണ്ടാർത്തുവാൻ വേണ്ടി
ഉറക്കമില്ലക്കലാ-
സിന്നെന്നിക്കാഡികാമ്യം!

സാഹിത്യവും ചരിത്രവും ധാരണയുടെ സാധ്യതകൾ*

ഡോ. വെളുത്താട് കേശവൻ

എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയർ ഒരുപോലെ സ്നേഹിച്ചു സമ്പന്മാക്കിയ മെഖലകളാണ് ചരിത്രവും സംസ്കാരപരംവും. അതുകൊണ്ട് ഇക്കാലജീതെന്നും എൻ.വി. അനുസ്മരണസമ്മേളനങ്ങൾക്ക് ഇതു വിഷയം തെരഞ്ഞെടുത്തത് ഉചിതം തന്നെ. അവിടെതന്നെന്നും, കൃഷ്ണവാരിയർക്ക് എറ്റവുമധികം പ്രിയം സാഹിത്യത്രൈഭായിരുന്നുവെല്ലോ. സാഹിത്യവും ചരിത്രവും എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് പ്രബന്ധം അവതരിപ്പിക്കാനുള്ള നാടുകളുടെ യൽക്കാട്ടിൽ എന്നിക്കാണണ്ണൻ അഭിമാനത്തിനു വക നൽകുന്നു; അതിന് താൻ സംഘാടകരോട് കൂത്തജണത പറയുട്ടു. സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചും ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചും കുറേയ്ക്കു എന്നെങ്കിലും പറയാനല്ല, താനുദേശിക്കുന്നത്. ചരിത്രരചനയിൽ സാഹിത്യകൃതികളെ എങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കണമെന്നോ സാഹിത്യാസ്യാദാനത്തിൽ ചരിത്രജണതാനും എത്രക്കും സഹായകമാവുമെന്നോ പറയാനും താൻ ഇതു ഉപന്യാസത്തിൽ പുറപ്പെടുന്നില്ല. എൻ്റെ ഉദ്ദേശ്യം രണ്ടിനേയും ഒപ്പം നിർത്തി ധാരണകളുടെ സാധ്യതകൾ ആരായുകയാണ്.

തുടക്കത്തിൽത്തന്നെ പറയുട്ടു, താൻ പറയാൻ പോകുന്നത് അധികവും ഒരു ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥിയുടെ വീക്ഷണക്കോണിൽ നിന്നാവും. സാഹിത്യാസ്യാദാനത്തിൽ സൗംഘ്യശാസ്ത്രപരമായ വശങ്ങളെല്ലാനും സാധാരണനിലക്ക് ചരിത്രകാരരെന്തെ തലയിൽ എഴുതിക്കാണാൻില്ല. ‘നാഹം ജാനാമിക്കേയുരേ...’ എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഉള്ളിൽക്കൊള്ളുന്ന ആ രാമാധാപദ്യം മുൻനിർത്തി പുരാതത്താജണനായ എച്ച്.ഡി. സാകലിയ, “അതുകൊണ്ട് കേയുരം, കക്കണം മുതലായ ആഭരണങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങിയ രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിനു ശേഷമാണ് രാമാധാപദ്യത്തിലെ ഇതു ഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുക.” എന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നു. അതേപോലെ, യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ച ദർത്താവിഞ്ചെ ഭേദമടക്കാൻ നന്നാണ്ടാടി തീർക്കുന്ന കുർഖവനോട് തനിക്കു കൂടി അടങ്കാൻ പോന്നതു വലുപ്പത്തിൽ താഴീ പണിയണമെന്ന് ഒരു യുവവിധി ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഹൃദയന്പ്രകാശ ഒരു പാട് പുറന്നുറില്ലെന്ന്.

* 2006 ഏം.ടാ.ബബീൻ എൻ.വി. അനുസ്മരണസമ്മേളനങ്ങളോടനുബന്ധിച്ച് നടത്തിയ സമ്മിനിയിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്.

അതിനെ വ്യാവധാനിച്ച് ചരിത്രകാരനായ ഇളങ്കുളം പറയുന്നു: “ഒരു താഴി യിൽത്തനെന രണ്ടുപേരെ അടക്കിയിരുന്നോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല” - തെങ്ങാൾ ചരിത്രകാരന്മാരുടെ സാഹിത്യാസ്വാദനപാരമ്പര്യം പൊതുവെ ഇത്താക്കെ യാണ്. ഈ പദ്ധതിലെത്തിൽ ഒരു ചരിത്രകാരൻ സാഹിത്യകൃതികളെ ഏതൊക്കെ തലത്തിലും തരത്തിലും വായിക്കാമെന്നാണ്, ഞാനിവിടെ പറയാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് - എന്തേ ഉപന്യാസവിഷയം സാഹിത്യരൂപങ്ങൾപരമായ സാഹിത്യാസ്വാദനപരിപാടിയിൽ ചരിത്രത്തിന്റെ പങ്കോ, ചരിത്രരചനയിൽ സാഹിത്യമെന ഉപാദാനത്തിന്റെ പ്രധാനമോ അല്ല.

സർവ്വകലാശാലാതലത്തിൽ ബിരുദ-ബിരുദാനന്തരവിദ്യാഭ്യാസ ത്തിന്റെ മേഖലയിൽ സാഹിത്യവും ചരിത്രവും തമ്മിൽ പല നിലകളും സാമ്യാദാനാരോപിക്കാറുണ്ട്. ‘എജുപ്പ്’മുള്ള വിഷയങ്ങൾ - സോഫ്റ്റ് ഓഫ്‌ഷൻസ് - ആണ് രണ്ടും എന്നാണെന്നാരു യാരെന്നുള്ളത്. സാഹിത്യം പഠിക്കുന്നവരെ ശില്പാവതിയെന്നു പൂഛിച്ചു വിളിക്കാറുള്ളത് നാം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ചരിത്രത്തിലുമതെ, കുറേ കൊല്ലണ്ണള്ളും രാജാക്കന്നുരുടെ പേരുകളും യുദ്ധങ്ങളുമൊക്കെ ഓർമ്മിച്ചാൽ, കുറിച്ചു ‘വാചക്’മടിക്കാനുള്ള കഴിവു മുണ്ടാക്കിൽ, ഒന്നാമനായി ജയിച്ചുചാടാമെന്നു പലരും വിശ്വസിക്കുന്നു. ദർഭാഗ്രവശാൽ, നമ്മുടെ കോളജ്-യൂനിവേഴ്സിറ്റി തലങ്ങളിൽ ഇന്നു നടക്കുന്ന സാഹിത്യ-ചരിത്രാധ്യാപനങ്ങൾ ഈ യാരെന്നെയെ തിരുത്താൻ സഹായിക്കുന്നില്ലതാനും. ഫിസിക്കേംസാ കെമിസ്ട്രിയോ പോലുള്ള ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങൾ പഠിക്കാൻ വേണ്ട അച്ചടക്കവും കെട്ടുപൂം ചരിത്ര സാഹിത്യാർക്കൾ പഠിക്കാൻ വേണ്ട. നമ്മുടെ സർവ്വകലാശാലകളിൽ സകാരുമായി പരിക്ഷക്കിരിക്കാവുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ ഏതൊക്കെ തുണ്ടാക്കുന്ന നോക്കിയാൽ ഇത് വ്യക്തമാവും. ഭാവനയും കമ പറിച്ചില്ലോ മാണ്ഡ്, ചരിത്രവും സാഹിത്യവുമൊക്കെ പഠിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടത്. നിശ്ചിതമായ രീതിശാസ്ത്രവും നിയതമായ പദ്ധതിയുമൊക്കെ ഈ വിഷയങ്ങൾക്കാവശ്യമില്ല - ഇങ്ങനെ പോകുന്നു, രണ്ടു വിഷയങ്ങളേയും കുറിച്ചുള്ള യാരെന്നുകണ്ണാം.

ഈ യാരെന്നുകണ്ണാം എത്രമാത്രം അബൈദമാണെന്ന് രണ്ടിലും ഗൗരവമായി വ്യാപരിക്കുന്നവർക്കാണ്ടാം. എറെ അച്ചടക്കവും ഏകതാന്തരയും രണ്ടിനും വേണ്ടം. നിങ്ങളുടെ ലൈബ്രേറിയിലെ സാഹിത്യസംബന്ധിയായ പെശൽമുകളിലും ഒന്നാടിച്ചു നോക്കു: സർജ്ജാത്മകസാഹിത്യകൃതികൾക്കൊപ്പം അവിടെ കാണാവുന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ വിഷയവ്യാപ്തി നമ്മുടെ അഭിരപ്പിക്കുന്നതും സാഹിത്യസില്പാന്തരങ്ങൾ അത്ര വിപുലമായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മാർക്സിസ്റ്റ്, ഫെഡറൽ മുതലായ പാരായണങ്ങളും, സൈക്കണ്ട്രക്ഷൻ, ഇന്ത്രീംഡെക്സ് ചാലിറ്റി, റിസെപ്ഷൻ തിയറി മുതലായ ആസ്വാദന പദ്ധതികൾ, ഫോർമാർഡിയനും പോസ്റ്റ്-ഫോർമാർഡിയനുമായ

അപഗ്രമനരീതികൾ, പോയറ്റിക്ക്‌സ്, നറേറ്റോളജി, റെറ്റിക്, മുതലായ വിജ്ഞാനശാഖകളിലെ മുന്നേറ്റങ്ങൾ - അതേ, സാഹിത്യം നേരാംവണ്ണം പറിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ അതു മറ്റൊരായ ശാസ്ത്രത്തെയും പോലെ ശ്രദ്ധ കരവും അച്ചടക്കമർഹിക്കുന്നതുമാണെന്നു കാണാം.

അതേപോലെതന്നെ ചരിത്രവും “പണിംഗാരു രാജ്യത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു രാജാ”വിന്റെ കമയിൽനിന്ന് ബഹുഭ്രം മുന്നോട്ടുപോയിരിക്കുന്നു, ചരിത്രം. മാർക്കസിസത്തിന്റെ ഫലവത്തായ ഇടപെടലിനുശേഷം കൊട്ടാര കെട്ടുകളിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞതുപോന്ന ചരിത്രം കർഷകനേയും തൊഴിലാളിയേയും ആശ്രയിച്ചു. ഉത്പാദനോപാധികളുടെയും ബന്ധങ്ങളുടെയും കുമ പ്രവൃദ്ധമായ വികാസത്തിന്റെ കമയാണ്, ചരിത്രമെന്ന് മാർക്കസിന്റെ പദ്ധതി വിശദസിച്ചു. സാമ്പത്തിക-സാമൂഹ്യചരിത്രത്തിന് മാർക്കസിസം കൊടുത്ത ഉള്ളാണ്ടിൽ രേയവും വരുത്താതെയാണ്, ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ചരിത്ര ചന്ദ്രിൽ വിപ്പവകരമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിത്തീർത്ത ഫ്രെഞ്ച് അനാർ പദ്ധതി ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തപ്പെട്ടത്. മാർക്കസ്സോക്കിന്റെ ഫ്രെഞ്ച് റൂറ്റു റിയിലും ഹ്യൂറ്റൻ സംബന്ധസ്ഥിയിലും നിന്നു തുടങ്ങി ഭ്രാംബരയലിന്റെ “ദിർഘകാല”(longue duree) സങ്കർപ്പങ്ങളിലുടെയും അവരെത്തുടർന്നു വന്നവരുടെ പല പുതിയ പദ്ധതികളിലുടെയും ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ സാക്ഷ്യമായി ചരിത്രത്തെക്കണ്ട്, ആ വിജ്ഞാനശാഖക്ക് പുതിയ അർത്ഥവും മാനങ്ങളും നൽകിക്കൊണ്ട്, ആ പദ്ധതി ബഹുഭ്രം മുന്നോറിയിരിക്കുന്നു. അതിനു പുറത്തും മാനസികാവസ്ഥയുടെ ചരിത്രം, മനസ്സാസ്ത്രപരമായ വിശകലനം, സംഖ്യാശാസ്ത്രപരമായ അപഗ്രമനങ്ങൾ എന്നീ വഴികളിലുടെയും ഇതേവരെ ചരിത്രത്തിനുമാണെന്നു കരുതിയിരുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടും ചരിത്രമെന്നാൽ വെറ്റും പഴക്കമായാണെന്ന ധാരണക്ക് വലിയ തിരുത്തലുകൾ ആവശ്യമായി വന്നിട്ടുണ്ട്.

സാഹിത്യവും ചരിത്രവും ഇവ്വിധം മാറിയിരിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിന് മറ്റൊരു വിശേഷത കൂടിയുണ്ട്. രണ്ടു വിജ്ഞാനശാഖകളും ഒരു പോലെ അവകാശപ്പെടുന്ന - പക്കിട്ടുകേണ്ട - ഭൂമി കൂടുതൽക്കുടുതൽ വിശാലമായി വരുകയാണ്. അതിതായുനികമായ (post-modern) പല പ്രശ്നങ്ങളും സാഹിത്യത്തിനും ചരിത്രത്തിനും പൊതുവാണ്. Ontology, epistemology, phenomenology എന്നീതലങ്ങളിലോക്കെ ഈ സമാനത നിലനിൽക്കുന്നു. Deconstruction, discourse analysis മുതലായ പദ്ധതികളും ചരിത്രം പറിക്കാനും സാഹിത്യം പറിക്കാനും ഒരേപോലെ സഹായകമാണ്. ചരിത്രരചനയെക്കാളേറെ സാഹിത്യപഠനത്തെയാണ്, New historicism സഹായിക്കുക. ഇരയോരു പദ്ധാത്തലത്തിലാണ്, ചരിത്രകാരൻ സാഹിത്യത്തെ എങ്ങനെയെങ്കെ മനസ്സിലാക്കാനാവുമെന്നലോ പ്രിക്കാൻ ഞാൻ മുതിരുന്നത്. പ്രധാനമായും മുന്നു തലങ്ങളിലാണ്, ചരിത്രകാരൻ സാഹിത്യകൃതികളെ മനസ്സിലാക്കാറുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു.

ഇതൊക്കെ നീതിയുക്തമായ അഭ്യാസം തന്നെ. എന്നാൽ ചരിത്ര കാരന് സാഹിത്യം ഉപയോഗിക്കാവുന്നതായി ഇതിനെക്കാൾ അൽപ്പം ഉയർന്ന ഒരു തലമുണ്ട്. ഒരു കാലാധ്യത്വത്തെ, അതിലെ സാമ്പത്തിക-സാമൂഹ്യസംബന്ധങ്ങളെയും മറ്റു ഭാവുകത്താജ്ഞങ്ങളും, സാഹിത്യം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗമാണ്. ഇതിൽ സംഭവങ്ങളും തീയതികളും ചരിത്രകാരൻ സ്ഥികരിക്കേണ്ടതില്ല. ഫ്രെഞ്ച് വിപ്പും ശരിക്കും മനസ്സിലാവാൻ ഡിക്കേൻസിന്റെ നോവലുകളും പേരും സ്വന്തത്തിന്റെ കവിതകളുമാണ്, ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളേക്കാളേറെ സഹായിക്കുകയെന്ന് എന്നെ ചരിത്രം പറിപ്പിച്ച ദോ. എ. ഗംഗാധരൻ പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. അതേപോലെ, ഒഴുകെയ നേപ്പോളിയൻ ആക്രമിച്ചത് ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ നോവലിൽനിന്നും വ്യവസായവിപ്പുവത്തെക്കുറിച്ച് എമിലി സോളയുടെയും വിക്ടോർ യുണോവിന്റെയും നോവലുകളിൽ നിന്നും എങ്ങനെക്കണ്ടേഹം കൂടുതൽ ഉള്ളിൽത്തട്ടുംവിധം കാണിച്ചു തരാറുണ്ടായിരുന്നു. മാളവത്തിലെയും കഷ്ടദ്വക്തവിലെയും ജനങ്ങളെ ധമാക്കമം മാളവും കഷ്ടദ്വക്കുരേന്നും പറയാമെന്നും എന്നാൽ അവിടങ്ങളിലെ ദാസന്മാരെയും കർമ്മകാർമ്മാരെയും കുറിക്കാൻ അതു പറ്റില്ലെന്നും തവിത്തങ്ങളുടെ പ്രകാരം എത്തിൽ പതഞ്ജലി വിധിക്കുന്നുണ്ട്. കീഴ്നിലക്കാരുടെ സാമൂഹ്യചരിത്രത്തിന് ഇതിനെ ഒരു തെളിവാക്കി എടുക്കുമ്പോൾ ഈ രണ്ടാമത്തെ തലത്തിലാണ് ആർ.എസ്. ശർമ്മ നിൽക്കുന്നത്.

നൂർ ഭാരതത്തിലെ പൊരുന്നാർ അവരുടെ അമ്മയായ ഭാരതമാതാവിനോടുള്ള കടമ നിറവേറ്റാത്തതിന്റെ കമയായി മഹാശ്വരതാദ്വീപിതനെ തന്റെ കൃതിയെ കാണുന്നു. വീടുവിട്ടുപോവുന്ന മുന്നാം തലമുറക്കാർ രാജ്യത്തോടുള്ള ചുമതല മറന്നു പുറത്തു പോകുന്ന ഭോഗ്യാനേഷികളാണ്. ഈ യൈരു വ്യാവ്യാമം അപൂർണ്ണമാണെന്ന് സ്പിവാക് കരുതുന്നു. മുന്നാം ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളെ “എക്കവർണ്ണം ഓൺ” ആയി കാണുന്ന ആംഗ്രേസ് അമേരിക്കൻമെൽക്കോയ്മ അകലത്തിരുന്നു നിയന്ത്രിക്കുന്ന പാരാധാനദേജങ്ങളാട്ടും സ്പിവാക് യോജിക്കുന്നില്ല.

സാഹിത്യകൃതികൾ വായിച്ച് “അലിയാനും” അവയുടെ കർത്താവിന്റെ അധികാരത്തിനു മുമ്പിൽ “വിരുക്കാണ്ടു നിൽക്കാനു്” മൊക്കെ സാമ്പദായിക റീതികൾക്കുള്ള അവകാശം അനുവദിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ സ്പിവാക് മുന്നോട്ടു പോവുന്നു. ഭാഷയുപയോഗിക്കുന്നതിന്റെ ഒരു വഴിയാണ്, സാഹിത്യം. അവിടെ വായനയുടെ വ്യവഹാരസ്വഭാവത്തിന് (transactional quality) സാമുഹ്യമായ ഒരുപ്പുണ്ട്. ഒരു സാഹിത്യകൃതി നില നിൽക്കുന്നത് ലേവകനും വായനക്കാരനും നടക്കാണ്. ഈത് സാഹിത്യകൃതികൾ സവിശേഷമായ ഒരു സോഭേഡ്യത നൽകുന്നു. ഇങ്ങനെ, സാഹിത്യം സോഭേഡ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്നോൾ അത് പ്രചാരണാഹായിയാവുന്നു. “എല്ലാ കലാരൂപങ്ങളും പ്രചാരണമാണ്; എല്ലാ പ്രചാരണവും കലയല്ലോകില്ലോ” എന്ന് ചിനുവാ അചേബൈയുടെ പ്രസ്താവന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സ്പിവാക് ഉദ്ധരിക്കുന്നു. അതേ സമയം വരേണ്ടുസമർപ്പണങ്ങളിൽ പലതും ഇവിടെ പ്രസക്തമാണെന്ന് അവർ വാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മാർക്കസിന്റെ ഫെമിനിസം, ലിബെറൽ ഫെമിനിസം, സ്ത്രീശരീരസിലാനം, ലിംഗപരമായ (gender-based) ചിന്തകൾ എന്നിങ്ങനെ നാലു ചട്ടക്കൂടുകൾക്കുള്ളിൽ സ്പിവാക് ഈ കമ പരിശോധിക്കുന്നു. “ഒരു വർഗ്ഗാധിഷ്ഠിത സമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീയെ പുരുഷൻ കീഴശാതുക്കുന്നത് ലിംഗാനുശാസനപരമായ തൊഴിൽപ്പിജ്ഞനംവഴി മാത്രമല്ല, പ്രജനനസമയത്ത് അവരെ നോക്കി രക്ഷിക്കുന്നതുവഴി കൂടിയാണ്” എന്ന മാർക്കസിന്റെ ഫെമിനിസ്റ്റ് തത്ത്വാദിത്ത ഇവിടെ തലത്തിൽച്ചിട്ടു വായിക്കാം. യഥാദ്യ യുടെ മുലയിൽ ഉണ്ടാവുന്ന പാൽ ഉപയോഗമുല്യം (pale value) ഉള്ള താണ്. അത് പരിശയർ കൂടുംബത്തിലെ കൂട്ടികൾ കൂട്ടിക്കുന്നോൾ അതിന് പിക്കയ മുല്യം (exchange value) കൈവരുന്നു. അതോടെ പീടിക്കലാതുണ്ടിയിൽ ഒരുപാദന വ്യവസ്ഥ ഒരു കൈമാറ്റവ്യവസ്ഥയായി പരിണമിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിൽ അന്തമില്ലാതെ നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാവുന്ന വ്യാവ്യാമങ്ങൾക്ക് പല പരിമിതികളുമുണ്ട്. ആംഗ്രേസ്-അമേരിക്കൻ സമൂഹത്തിലെയും ഇന്ത്യയെപ്പാലോരു രാജ്യത്തിലെയും പ്രശ്നങ്ങൾ ഒരേപോലെ കാണാം കഴിയില്ലെന്നതാണ് അവയിൽ പ്രധാനം. കീഴാളസമുഹത്തിലെ സ്ത്രീപ്രശ്നങ്ങളെ വേറെ തന്നെ കാണണ്ടതുണ്ട്.

ലിബെറൽ ഫെമിനിസ്റ്റുക്കൾ മറ്റാരു സമീപനം. കീഴാളനും വരേണ്ടും രണ്ടാണെന്ന ഓൺടാജോജിക്കൽ യാമാർമ്മയത്തിൽനിന്നു പുരുഷപ്പേട്ട് വരേണ്ടുന്ന് കീഴാളനെ ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയില്ല എന്ന എപിറ്റൈമോളജിക്കൽ നിലപാടിലേക്കു പോകുന്നതാണിത്. പുരുഷന് ഫെമിനിസം സിലിവാന്റവർക്ക് റിക്കാനാവുമോ? വെള്ളക്കാരൻ രേസിസം? ബുർഷക്ക് വിസ്തവം? “മഹാശ്രൂതാദേവി ഒരു പുരുഷനെപ്പോലെ എഴുതുന്നു” എന്ന വിമർശനം സ്പിവാക് ഉദ്ധരിക്കുന്നു. ഫൽഭർ ബാബുവിന്റെ കുടുംബം ആൻകോയ്മയുടെ പ്രതീകമാണ്, ശരി. അവിടെ സ്ത്രീകൾ വെറും പ്രത്യുത്പാദനോപകരണങ്ങളാണെന്നതും ശരിതനെ. എന്നാൽ ദർത്താക്കരണാരോടൊപ്പം വീടുവിട്ടിരിപ്പോവുന്ന മുന്നാം തലമറുയിലെ വധുകളേണ്ട ഇന്ത്യവസ്ഥയിൽനിന്ന് മോചനം നേടുന്ന സ്ത്രീത്വത്തെയും അവിടെ കാണാം.

സ്ത്രീശരീരത്തിന്റെ സിലിവാന്റങ്ങളുപയോഗിച്ചും സ്തനദായിനിയെ സ്പിവാക് അപഗ്രഡിക്കുന്നു. സ്ത്രീയുടെ ലെലംഗിക്കതക്കും അതിൽത്തന്നെ ‘ആനന്ദം’ എന്ന അവസ്ഥക്കും ഉള്ള സ്ഥാനത്തെ അവർ ഏടുത്തുകാട്ടുന്നു. ഈ കമരയ ലിംഗാനുശാസനപരമായ വിശേഷപരിശനന്യാടയും നോക്കാമെന്ന് അവർ കാണിക്കുന്നുണ്ട്. കമയുടെ പേരിനെത്തന്നെ അവർ ഈ അപഗ്രഡമന്ത്രത്തിന് വിഷയമാക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ‘സ്തന്യദായിനി’യായ ധാരിയെ ഇവിടെ ‘സ്തനദായിനി’യാക്കിയതെന്തെനും കമാക്കുത്തുദേശിക്കുന്നത് മുലപ്പാലല്ല, മുല തന്നെയാണെന്ന് വാദം. മുല ഇവിടെ അനുവാതക്കൃതമായ ഉത്പാദനോപാധിയും (alienated means of production) സ്ത്രീയെ അമ്മയാക്കുന്ന വിശേഷാവധിവുമൊക്കെയാണും. ഈ വിചാരങ്ങളെ സ്പിവാക്കിന്റെ നിപുണമായ കൈകൾ അത്യുന്നതമായ തലങ്ങളിലെത്തിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഗുണങ്ങളാശങ്ങളേപ്പിക്കാൻ നിന്നാൽ നാം മറുക്കണം ചാടും: നമ്മുടെ വിഷയം ചരിത്രചന്ദ്രിയിൽ സാഹിത്യത്വത്തെ ഏതൊക്കെ തലങ്ങളിൽ മനസ്സിലാക്കാമെന്നാണെല്ലാ. നാമാദ്യം പരിഞ്ഞുവെച്ച രണ്ടാമത്തെ തലത്തിൽ നിൽക്കുന്നു, സ്പിവാക്കിന്റെ ഇന്ന പദ്ധതി.

സാഹിത്യകൃതികളെ ചരിത്രബോധങ്ങളാട വായിക്കുന്ന, ഇതിലും മേലേ നിൽക്കുന്ന, മറ്റാരു തലമറുണ്ട്. ഇവിടെ ഒരു സാഹിത്യകൃതി എങ്ങനെ ചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് ചരിത്രകാരൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഇതു ചെയ്യുണ്ടത് ആ കൃതിയിൽ പറയുന്നതങ്ങളെന്നതനെ ചരിത്രവസ്തുതയായെടുത്തുകൊണ്ടിട്ടുണ്ട്; ആവ്യാനമെന്ന നിലകൾ അതിൽ ചരിത്രപരമായ പ്രാധാന്യം എന്നാണുള്ളതെന്ന് നോക്കിക്കൊണ്ടാണ്. ഇതിനുത്തും ഏതുതന്നെയായാലും ഒരു സാഹിത്യകൃതി അതിനെ വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന വഴി ഇവിടെ പ്രധാനമാവുന്നു. കുഞ്ഞൻ നന്ദി

തുള്ളല്ലുകൾ മഹാഭാരതകാലത്തെയല്ല, പതിനേക്കാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരള തെയാൻ, കുടുതൽ ദീപ്തമാക്കുന്നതെന്നുള്ള ഡോ.കെ.എൻ. ഗണേഷിൻ്റെ തിരിച്ചറിവ് ഇവിടെ ഓർക്കാം.

മഹാഭാരതത്തിന്റെ കാര്യം തന്നെ എടുക്കുക. ഈ ഇതിഹാസകാവുദാത്തത്തെ ചരിത്രകാരന്മാർ പണ്ണെ പലനിലക്കും ഉപയോഗപ്പട്ടാത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതിലെ ജൗതിഷസുചനകൾ വെച്ച് മഹാഭാരതത്തിന്റെ കാലം ഗണിക്കാൻ പലരും പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്; അതേപോലെ തലമുറകളുടെ കാലം ബൈഖല്യം കണക്കാക്കി അതിലെ ഓരോ രാജാക്കന്നാരുടെയും ആഞ്ചുമാസം-തീയതി വരെ കണ്ണഭന്നാനും ശ്രമം നടന്നിട്ടുണ്ട്. മഹാഭാരതത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാതികസംസ്കൃതിയെ സമാനമായ പുരാതത്തവസന്നർഥം വുമായിണക്കി മഹാഭാരതത്തിന്റെ കാലം കുറിക്കാനും അങ്ങനെ ആ ഇതിഹാസകാവുദാത്തകുവരിച്ച് കുടുതൽ മിച്ചിവു നേടാനുമുള്ള ശ്രമങ്ങളും നടന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതൊക്കെയും നൃയമായ പരിപാടികൾ തന്നെ. എന്നാൽ ഇതിൽനിന്നൊക്കെ ഒരുപടി മേലേ നിൽക്കും, മഹാഭാരതമെന്ന ആ ഇതിഹാസകാവുദാത്ത ചരിത്രബോധത്തോടെ വായിക്കാനൊരു ശ്രമം നടത്തിയാൽ.

ഈ ശ്രമത്തിൽ ആദ്യം വേണ്ടത് ഇതിഹാസസാഹിത്യം (epic literature) വാമോഴിവഴിക്കത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്ന വക്തിരിവുണ്ടാവുകയാണ്. നാം ഈന്നു കാണുന്ന വിധത്തിലുള്ള ഈ ഇതിഹാസങ്ങൾ പിൽക്കാലത്തെന്നോ ഈ വിധത്തിലാക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന് ഇന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാം. ജയസംഹിതയെന്ന വെറും എണ്ണായിരം ശ്രോകങ്ങൾ ഭാരതവും പിന്നെ മഹാഭാരതവും ആയി വളർന്നതും അതിനുശേഷം ഹരിവംശം അതിനോട് എച്ചുകൂട്ടി ഇന്നത്തെ ഒരു ലക്ഷ്യത്തി ഇരുപത്തുവർഷായിരം ശ്രോകങ്ങളായതുമൊക്കെ മഹാഭാരതം ആദിപർവ്വതത്തിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ലോറ. ഇതൊന്നും ഒരിടത്ത്, ഒരിക്കൽ, നടന്ന സംഭവമല്ല; തുകർച്ചയായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രക്രിയയാണ്. അതുകൊണ്ടാണലോറ, ഒന്നത്തരാഹവും ഓക്ഷിണാത്യവുമൊക്കെയായി മഹാഭാരതത്തിന് ഇത്രയധികം പാഠഭേദങ്ങളുണ്ടായത്. മഹാഭാരതത്തിന്റെ ഒരു ശുള്പപാഠം തയ്യാറാക്കാൻ പുന്നയിലെ സെഡാർക്കർ ഓറിയൻ്റൽ റിസർച്ച് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്�ൂട്ടുകാർ പണ്ണിത്തപകാണ്യമായ വി.എസ്. സുക്കംാക്കരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടത്തിയ ശ്രമം മഹനീയമാണെങ്കിലും പരിപൂർണ്ണവിജയമായി എണ്ണിക്കുടാ. ഇതൊക്കെ കൊണ്ടുതന്നെ ഇപ്പോൾ ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിൽ “ഇതിഹാസകാലം” (Epic period) എന്ന ഒരു കാലഗണന ആദ്യം കൊണ്ടുനടക്കുന്നില്ലെന്നും കൂടുതിൽ പറഞ്ഞുകൊള്ളേണ്ട്.

മഹാഭാരതമെന്ന ഇതിഹാസം പരിശോധിച്ചാൽ അതിൽ അടിസ്ഥാനപരമായി രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ കാണാം: ആവ്യാനപരമായ (narrative) ഒരു പ്രാഥമികരൂപവും പ്രഭോധനപരമായ (didactic) ഒരു ഭേദത്തീയീകരുപ സ്വന്തമാണ് - ഏസ്റ്റിൽ 2021

വും. ഇപ്പോഴുള്ള പാംബാഗങ്ങളിൽ ഇവ രണ്ടും ഇടകലർന്നുവരുമെങ്കിലും ഇത് ഇളകൾ വേദപട്ടത്തെതക്കാൻ പൊതുവേ എളുപ്പമാണ്. കമയുടെ പുരോഗതിക്ക് പ്രഖ്യായനപരമായ ഭേദത്തീയൈകുറവുണ്ട് വലിയ സംഭാവനയെന്നും ചെയ്യുന്നില്ല. ഭാവഭർത്തയും ശാന്തിപർവ്വവും അനുശാസനപരമായും ചെയ്യുന്നില്ല. ഭാവഭർത്തയും ശാന്തിപർവ്വവും അനുശാസനപരമായും ചെയ്യുന്നില്ല. ഒരു കുടുത്തിൽ പെട്ടു. സഭാപർവ്വം, ഉദ്ഘാഷപർവ്വം, യുദ്ധപർവ്വം എന്നിങ്ങനെ അനുസ്യുതമായി കമ പിണ്ഠുപോവുന്നപരമാകട്ട, ആവ്യാനപരമാണെന്ന് എളുപ്പം മനസ്സിലാവുകയും ചെയ്യും. ഇതിൽ ആവ്യാനപരമായ ഭാഗങ്ങൾ താരതമ്യേന പുരാതനമാണെന്നാരു കാലവിവേകം പൊതുവേ അംഗീകരിക്കാം എന്നു തോന്നുന്നു. ഒരു ചെറിയ പട്ടികയിലും ഇതു കാണിക്കാം:

ആവ്യാനപരം	പ്രഖ്യായനപരം
ശോത്രവർഗ്ഗങ്ങളും അവയിലെ മുപ്പുമാരും അടങ്കിയ വ്യവസ്ഥിതി	രാജരണ്ടം നിലവിലുള്ള റേണകുടം
പലവിധി ചാർച്ചക്കൂടങ്ങൾ	വർഗ്ഗവിജ്ഞം നടന്നു കഴിഞ്ഞ സമൂഹം
കൃഷിയും പാശുപാല്യവും കുടിച്ചേർന്ന സന്പദ്വ്യവസ്ഥ	ജാതിയും അതിനുസരിച്ചുള്ള തൊഴിൽ വിജ്ഞവും
ശോഗ്രഹണമെന്ന കാലികവർച്ചകളും കൈമാറ്റവ്യവസ്ഥകളും	കാർഷികവ്യവസ്ഥ, വാണിജ്യം, നഗരങ്ങൾ, ഭൂമിദാനം
വീരാരാധന	വൈഷ്ണവവമതത്തിന്റെ ആത്മനികവിജയം
സാമാന്യമായി യാമാത്പരമായ വർഗ്ഗനകൾ	വർണ്ണനകളിലെ ആദർശവത്കരണം

ആവ്യാനപരമായ ഇതിഹാസഭാഗങ്ങളെ കുറഞ്ഞതാണ് അടുത്തുപരിചയിച്ചാൽ ഇത് ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമാവും. വംശാധിഷ്ഠിതമായ (lineage-based) അധികാരവ്യവസ്ഥ അവിടെ കാണാം. പലതരം പിന്തു ചർച്ചക്കൂടങ്ങൾ ഒരേ സമയത്ത് ഒരേ പംശ്ചത്തിലൂടെയുന്നതിന്റെ നിദർശനം തതി-യയാതി കമയിൽ കാണാം. യതിയായിരുന്നു, ജേപ്പംനേകിലും യാതിയായിരുന്നു, രാജാവായത്. ശർമ്മിഷ്ഠയിലും ദേവയാനിയിലുമായി യയാതിക്ക് അണ്ണു മകൾ. എരീക്കാലം നാടുവാണ യയാതിക്ക് ജരയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടു തുടങ്ങി. തന്റെ വാർദ്ധക്യമെടുത്ത് പകരം യൗവനം നൽകാമോ എന്ന് അദ്ദേഹം മകളിൽ മുത്തവന്നായ യദ്യവിനോട് ചോദിച്ചു. യദു സമ്മതിച്ചില്ല. മറ്റു മുന്നു മകളും ഇതേ മറുപടി പഠിച്ചു. എന്നാൽ

എറ്റവും ഇളയവനായ പുരു അച്ചൻ്റെ മോഹം സാധിപ്പിച്ചു. സ്വാഭാവിക മായും മുതൽ മക്കളെയാക്കുന്ന അധികാരഭ്രഷ്ടരാകി യഥാതി എറ്റവും ഇളയവനായ ഈ പുരുവിന് രാജ്യം കൊടുത്തു. അങ്ങനെന്നുണ്ട് പുരുവം ശത്തിന്റെ ഉത്പത്തി. അതേ സമയം യദു, അനു, ദ്രോഹി, തുർമ്മശൻ മുതലായവർ അവരവരുടെ വംശങ്ങളുടെ പ്രതിഷ്ഠാപകനാരാധുന്നു. പ്രാന്ത പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇവർ അധികാരം നടത്തുക മാത്രമല്ല, മഹാഭാരതകമ ചുരുളിയുന്നോൾ അവർ അവരവരുടെ പക്ഷ നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മുത്തമകൾ പിൻതുടരുകയെന്ന സ്വന്വദായം തീർത്തും വേരോടികഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളാത്ത ഒരു കാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മയാണോ, ഇത്? അതെയെങ്കിൽ ജ്യേഷ്ഠംനായ ദേവാപിയെ പിട്ട് അനുജൻ ശത്രുവു രാജാവായതും ശത്രുവിന്റെ മുതൽ മകൾ ഭീഷംർ സ്ഥാനമൊഴിഞ്ഞതും വിചിത്രവീര്യം മകളിൽ മുത്തവനായ ധൂതരാഷ്ട്രനു പകരം താഴ്യുള്ള പാണ്ഡ്യ രാജാവായതും ഒക്കെ ഇതേ പരിപാടിയുടെ തുടക്കുയായിക്കാണാം. എന്നാൽ, മുതൽ പുത്രൻ അധികാരം ചെലുത്തുന്ന പിൽക്കാലത്തു രചിക്കപ്പെട്ട നമ്മുടെ ഇതിഹാസത്തിൽ ഇതൊക്കെ എന്നെങ്കിലും വിശദീകരണം വേണ്ടുന്ന അസാധാരണത്താവുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ്, യഥാതിയുടെ വിഷയാസക്തിയും ശത്രുവിന്റെ കാമവും ധൂതരാഷ്ട്രരുടെ ആസ്യവുമൊക്കെ ഒഴികഴിവുകളായി കടന്നു വരുന്നത്. ഒക്കെ ഭാര്യമാരിലായി അണ്ണു മകൾൾ എന്ന ആ പല്ലവി യഥാതിയുടെയും ഉപരിചരംഗങ്ങളും ബലിയുടെയും പാണ്ഡ്യവിന്റെയുമൊക്കെ കാര്യത്തിൽ ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു വരുന്നതു നോക്കുക. കമയുടെ ഒടുവിൽ വിജയം പാരവും ധൂകുലതിലക്കമായ കൃഷ്ണനെന്നും ണാണ്ണ നേടിയതനെ കാര്യം ഇതിനൊക്കെ മകുടം ചാർത്തി, പണ്ഡത്തെ ആ അനീതികൾ പ്രായശ്രിതത്തം ചെയ്തുകൊണ്ട്, ഇതിഹാസത്തിനാകെ ഒരു തരം കാവുനീതിയരുളുന്നു.

മഹാഭാരതത്തിലെ ആവ്യാപരമായ ഭാഗങ്ങളിൽ കാണുന്ന, അംഗീകൃതമായ, വിവാഹരിതികൾ സാമൂഹ്യവികാസത്തിൽ ഏതുതലവത്തിലാണ്, ആ കൃതി എത്തി നിൽക്കുന്നതെന്ന് കാണിക്കുന്നു. ധൂതരാഷ്ട്രർ ഗാണ്ഡാരിയേയും പാണ്ഡ്യ മാദ്രി-കൃതിമാരേയും വേർക്കുന്നത് സാന്വദായിക മായ റീതിയിലാണ്, വിചിത്രവീര്യനുവേണ്ടി അംബ, അംബിക, അംബാലിക എന്നവരെ ഭീഷംർ ബലാൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരികയാണല്ലോ, ചെയ്യുന്നത്. അതും അംഗീകൃതരീതിതന്നെ. സഹോദരർക്കിടയിലെ ബഹുഭർത്തു ത്രത്തിന്റെ എറ്റവും നല്ല നിരർശനം പാഞ്ചാലി-പാണ്ഡ്യവസന്ധം തന്നെ. ഭീമസേനനും ഹിംഗംബിയും തമിലുള്ള ബന്ധം മറ്റൊരു സാമൂഹ്യരൂപ തതിന്റെ സുചനയാണ്. മുരപ്പണ്ണായ അമ്മാമൻ മകളെ കെടുന്ന പരിപാടി അർജ്ജുനൻ സുഭദ്രയെ കെടുന്നതിൽ കാണാം. ഒടുക്കം വശം നില

നിൽക്കുന്നത് ഈ ബന്ധത്തിലുണ്ടായ അഭിമന്ത്യവിലുടെയാണെന്നത് ഇവിടെ അർത്ഥപൂർണ്ണമാവുന്നു. ഇതോക്കെ, വിവാഹവും കുടുംബവും പിന്തുടരച്ചയുമൊന്നും സ്ഥാപനവത്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത, നിയതമായ വ്യവസ്ഥകൾ നിലവിൽ വനിട്ടില്ലാത്ത, ഒരു കാലാലട്ടത്തിലേക്കാണ് വിരൽ ചുണ്ടുന്നത്.

മഹാഭാരതത്തിന്റെ ആദ്യാനപരമായ ഭാഗങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്തമായ രാഷ്ട്രീയ രൂപങ്ങളും കാണാം. വാശാധിപത്യം (lineage-based power) ആണ്, അവയിൽ പ്രധാനം. അതേ സമയം ഗോത്രാധിഷ്ഠിതമായ ഗണങ്ങളും സംഘങ്ങളുമുണ്ട്; ആടവികരുടെ കുടങ്ങളുണ്ട്. മന്ത്രിമാരോ മറ്റ് ഉദ്യോഗസ്ഥവുന്നങ്ങളോ ഇല്ലാത്ത ഇവിടെ യമാശുതമായ അർത്ഥത്തിൽ രാജരണം കാണില്ല; അതിന് പ്രവോധനപരമായ ഭാഗങ്ങളിലേക്ക് പോകണം. സവർഖ്യവസ്ഥയെ കുറിക്കുന്ന വിശദാംശങ്ങളും ഇതേപോലെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. സ്വകാര്യ സത്താധി ഭൂമി എവിടെയും വരുന്നില്ലെന്ന് ശ്രദ്ധിക്കാതെ പോവരുത്. അതേപോലെ സവത്തുകളുടെ കുടുത്തിൽ പൊകുതമെന്നു പറയാവുന്നവയാണ്, അധികവും. ആദ്യാനപരമായ ഭാഗങ്ങളിൽ ഇതേ കാണു. ധർമ്മപ്രത്രരുടെ രാജസ്വയത്തിന് തിരുമുൽക്കാഴ്ചയായി പലരും കൊണ്ടുവരുന്ന ദ്രവ്യങ്ങളുടെ പട്ടികയിലുടെ നേരുക്കണ്ണാടിച്ചാൽ ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാവും. കെട്ടുകണക്കിന് ചെമ്മരിയാട്ടിന് രോമം, ആന, കുതിര, ഒടക, ആടുമാടകൾ തുടങ്ങിയ മുഗങ്ങൾ; പലതരം കായകളും പഴങ്ങളും; ഭാസികളായി സ്ത്രീകൾ; കൃഷ്ണാജിനം, തേൻ, പച്ചമരുന്നുകൾ, ചന്ദനം, അകിൽ, മുതലായ വനവിഭവങ്ങൾ; മുതൽ, പവിഴം മുതലായ വനിജങ്ങൾ - അങ്ങനെ പോകും ആ പട്ടിക. ഇവയെന്നും സാസ്ത്രത്തിക ശാസ്ത്രത്തിൽ “ഉത്പാദനം” എന്നു പറയാറുള്ള പ്രക്രിയയിലുടെ കടന്നു പോന്നവയല്ലല്ലോ. ഗോഗഹണത്തിന് മഹാഭാരതത്തിലുള്ള പ്രാധാന്യം എത്ര പരിഞ്ഞാലും എറില്ല. അത് എത്ര തരം സവർഖ്യവസ്ഥയൈന്നു കുറിക്കുന്നതെന്ന് അടുത്ത കാലത്തു നടന്ന ചരിത്രപഠനങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ്. അതേപോലെ കാടുകൾ ചുട്ട് വാസയോഗ്യമാക്കുന്നത് മഹാഭാരതത്തിന്റെ ഈ ഭാഗങ്ങളിൽ കാണാം. അവിടങ്ങളിൽ വൻതോതിൽ കുഷിയിറക്കുന്നില്ലെന്നും ശ്രദ്ധിക്കുക.

എന്നാൽ മഹാഭാരതത്തിലെ തന്നെ പ്രവോധനാൽക്കമായ ഭാഗങ്ങളിലോ? അവിടെ സ്ഥിരമായ വരുമാനമുള്ള ഒരു കാർഷികജനത് വാസമുറപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി കാണാം. ഇപ്പോൾ ഭാനവസ്തുകളിൽ ഭൂമി പ്രധാനപ്പേട്ട ഒരു ഇനമാവുന്നു. തങ്ങളുടെ ഉത്പാദനത്തിലെ മിച്ചും ഒരിടത്ത് സമൂഹത്തെ വർഗ്ഗവ്യത്യാസങ്ങളിലേക്ക് നയിച്ചതും മറ്റാരിടത്ത് വാസിജ്യം വളർത്തുന്നതും അവിടെ കാണാം. വാസിജ്യത്തിന്റെ ഫലമായ നഗരങ്ങൾ അവിടെ ധാരാളമാണ്. രാജഭരണത്തിലെയിഷ്ഠിതമായ രാഷ്ട്ര

മെന്ന (monarchical state) സങ്കർപ്പം അവിടെയുണ്ട്. നിയതമായ ഒരു നികുതിവുവസ്ഥയും ഉദ്യോഗസ്ഥമാരോടൊപ്പം അധികാരം പകിടുന്ന രീതിയുമുള്ള ഒരു ഭരണകൂടത്തിന്റെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും ഇവിടെ വായിക്കാം. ഇതിനോടൊക്കെ ഒത്തുപോവുന്ന ഒരു ധാർമ്മികവുവസ്ഥയാണ്, ശാന്തിപർമ്മത്തിലും ഭഗവാൻമാരുമാക്കേ നാം കാണുക. ഇവിടെയെത്തു പോൾ പഴയ ഭാഗങ്ങളിലെ യുദ്ധവീരനായ കൃഷ്ണൻ വിഷ്ണുവിന്റെ അവതാരമായിത്തീരുന്നു. വീരാരാധന വൈഷ്ണവമതത്തിന് വഴിയോഴി എന്തുകൊടുക്കുന്നു.

ഞാൻ പറഞ്ഞുവരുന്നത് ഇതാണ്: സാഹിത്യകൃതികൾ ചരിത്രബോധത്താട്ട വായിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവയിലേക്ക് കുറേക്കുടി ആഴത്തിൽ ഇണങ്ങിച്ചുണ്ടാൻ നമക്കു കഴിയും. മഹാഭാരതമെന്നത് ഒരോറു പുസ്തകമാണും ഭാരതവർഷത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിൽ, പലകാലങ്ങളിലായി നിലനിന്നിരുന്ന കമകൾ എനിച്ചുചേർത്ത് ഒരു മാലയാണതെന്നും മനസ്സിലാം വാൻ ഇത്തരം വിശ്രൂഷണങ്ങൾ സഹായിക്കും. “യദിഹാസ്തി തദന്ത്യത്ര, യന്നേഹാസ്തി നത്ത കച്ചിത്” എന്ന് കവി പറഞ്ഞത്തിന്റെ അർത്ഥം ഇതാണ്. വേദങ്ങളിലും മഹാഭാരതത്തിലും കാജിഓസന്റെ വിക്രമാർവ്വ ശൈയത്തിലും വരുന്ന ഉർവശി-പുരുവരവസ്തു കമരയെ വ്യാവ്യാനിക്കാൻ കൊസാംബി നടത്തിയ ശ്രമം പ്രസിദ്ധമാണ്.

ചരിത്രബോധത്താട്ടകുടി സാഹിത്യകൃതികൾ വായിച്ചാലെത്തു മേരു രോമിലാമാപറിന്റെ ശകുന്തളാപംന്തതിൽ കാണാം. ചരിത്രരചനയിലെ ഏറ്റവും പുതിയ സങ്കേതങ്ങളും പാഠവിമർശനത്തിന്റെ ആധ്യനിക പദ്ധതികളുമാക്കേ ഒരുപോലെ ഏടുത്തുപയോഗിക്കുന്ന ആ പഠനം ഈ വിഷയത്തിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയ തലത്തിൽ തന്നെ പെടും. ശകുന്തളാകമ യുടെ തുടക്കം വൈദികസാഹിത്യത്തിലാണ്. ശതപദാഖ്യാതനത്തിൽ ഒരിട്ടെ ഭരതവംഗവുമായി അവർക്കുള്ള ബന്ധം സുചിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ദീർഘ തമസ്സന്ന മഹർഷി ഭരതനെ അഭിഷ്ഷകം ചെയ്തതിനെക്കുറിച്ച് ഏതുരേയുഭാഗംഞ്ഞതിൽ പരിയുന്നുണ്ട്. ചിരപ്രതിഷ്ഠം നേടിയ ഒരു വംശത്തിന്റെ പ്രതിഷ്ഠാപകനായ ഭരതന്റെ അമ്മയെന്ന പ്രാധാന്യമാണ്, അവിടെയോക്കെ ശകുന്തളക്കുള്ളത്.

ശകുന്തളയുടെ കമ ആദ്യമായി വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നത് മഹാഭാരതത്തിലാണ്. വിശദമായി വർണ്ണിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു നാഡാട്ടിനിടയിൽ ദുഷ്പ്രാണരാജാവ് കണ്ണാശമതത്തിൽ കയറുന്നു. അവിടെവെച്ചുപോറു ശകുന്തളയെ കാണുന്നു. അവളിൽ ആക്ക്രഷ്ടനായ രാജാവ് അവളോട് ഗാന്ധൻവ വിവാഹാദ്ധർത്ഥന നടത്തുന്നു. അതിലുണ്ടാകുന്ന മകനെ രാജാവാക്കണ മെന്ന കരാറിൽ ശകുന്തള വഴിയുന്നു. രാജാവ് രാജ്യാനിയായ ഹസ്തിന് പുരന്തരക്കു മടങ്ങിപ്പോകുന്നു. മുന്നുകൊല്ലുന്നിലേറെ ഗർഭത്തിൽ വഹിച്ച ദൈർଘ്യവർ - ആദ്ദീര 2007

ശേഷം ശകുന്തള ആശമത്തിൽവെച്ചുതന്നെ പ്രസവിക്കുന്നു. കുമാരൻ ഷ്ടൈരെ വലുതായിട്ടും രാജാവിനേയോ രാജാവിന്റെ ആർക്കാരേയോ കാണാണ് ശകുന്തള മകനേയും കുട്ടി കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പുറപ്പെടുന്നു. രാജാവ് അവരെ നിരാകരിക്കുന്നു. അവിടെ വെച്ച് ശകുന്തള ആവേശകര മായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യുന്നു. ടടവിൽ, ഒരു അശരീരി ഇടപെട്ടതിനു ശേഷം, രാജാവ് ശകുന്തളയെ സീകരിക്കുന്നു.

മഹാഭാരതത്തിലെ ശകുന്തളോപാവ്യാനത്തിന്റെ വിശേഷതകളെ നേതാക്കെയാണ്? ആദ്യമായി നമ്മേയാകർഷിക്കുന്നത് അതിലെ നായാട്ടിന്റെ യോനകതയാണ്. കൊട്ടാരകാട്ടിൽ വേദധാടുന രാജാവ് ശക്തമായ ഒരു പ്രതീകമാണ്. കാട്ടിന്റെ ഈ കൊട്ടാരമയുടെ നടുവിലാണ്, കണ്ണാശ്രമത്തിലെ ശാന്തിയെ കാണേണ്ടത്. മഹാഭാരതത്തിലുടനീളം കാണാവുന്ന ആര സ്നാവും ഗ്രാമവും തമിലുള്ള ആ വെരുവും ഇവിടെ ഓർമ്മയിൽ വരും. അടുത്തത് ശകുന്തളയും ദൃഷ്ട്യന്തനും തമിലുള്ള ഇടപാടുകളിൽ ഇടനി ലക്ഷാരിഡ്ദുന്നുള്ളതാണ്. അനാവശ്യമായ ലജ്ജയോ ക്ഷുത്രിമമായ മറ്റൊപ്പ് അപ്പോൾ അവർക്കിടയിൽ കടന്നുവരുന്നില്ല. ഗാന്ധർവവിവാഹത്തിന് സമ്മ തിക്കും മുണ്ടു ശകുന്തള ദൃഷ്ട്യന്തനെക്കൊണ്ട് തന്റെ കരാർ അംഗീകരിപ്പി കുന്നു. അവർക്കുണ്ടാവുന്ന പുത്രനും സാധാരണനില്ല. മുന്നു കൊല്ലുക്കാലം ഗർഭത്തിൽ കഴിഞ്ഞാണ്, ആളുന്ന തീപോലെ തേജോമയനായ ആ കുമാരൻ പിരിക്കുന്നത്. ശകുന്തളയെ ഹസ്തിനപുരരത്നത്തിക്കുന്നത് പേരെ ടുത്തു പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ചില കണ്ണശിഷ്യമാരാണെങ്കിലും കൊട്ടാരത്തിലോ രാജസദസ്സിലോ അവരെയാരെയും വ്യാസൻ കടത്തുന്നില്ല. രാജാവ് ‘ദൃഷ്ട താപസി’ എന്നുവിളിച്ചു തിരസ്കരിക്കുവോന്നും ശകുന്തള അന്തസ്സു വിടുന്നില്ല. അവളവിടെ ചെയ്യുന്ന ദീർഘമായ പ്രസംഗം ടട്ടും വികാരപരമല്ല. ഇവിടെയും ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. ശകുന്തള ആത്യന്തിക മായി ആവശ്യപ്പെടുന്നത് തന്റെ മകനെ സീകരിക്കാനാണ് - തന്നെ കൈക്കൊള്ളാണല്ല. കുലത്തിന്റെയും വാംശത്തിന്റെയും അടിക്കല്ല് മകനാണന്ന ശക്തിയായ വാദം അവതരിപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പം സ്ത്രീയുടെ ശക്തിക്ക് പിന്നിൽ മകനുണ്ടെന്ന ഒരു ബോധവുമുണ്ടോ?

കാളിഭാസൻറെ അഭിജണ്ണാനശാകുന്തളത്തിലെത്തുനോഴേക്ക് ശകുന്തളയുടെ കമ തീരെ മാറിപ്പോവുന്നു. ശരിക്കു പറഞ്ഞാൽ രണ്ടു ഘടക അഭേ കാളിഭാസൻ പുതുതായി ചേർത്തിട്ടുള്ളു: മോതിരവും ശാപവും. പക്ഷേ കവിതയിലെ കാൽപ്പനികതയും സംഭവങ്ങൾ ചുരുളിയുന്നതിലെ നാടകീയതയുമൊക്കെ ഇവിടെ മറ്റാരു തലത്തിലാണ് വർത്തിക്കുന്നത്. കാളിഭാസൻ കാട്ടിത്തരുന്ന ലോകം പേലവതയുംനേയും വിചിത്രകർപ്പന യുംനേയുംമാണ്; ആതക്കത്തിന്റെയും ശോകത്തിന്റെയുംമാണ്; കരുണാത്തിന്റെയും - ഏറ്റവുമൊടുവിൽ - സന്നാഷത്തിന്റെയുംമാണ്. മഹാഭാ

രത്തിലെ ഉപാവ്യാനവുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കിയാൽ വിവിധരസങ്ഘൾ ചേർത്താരുക്കുന്ന അനവദ്യസൃഷ്ടരമായ ഒരു വർണ്ണരാജിതന്നെ ഇവിടെ കാണാം.

ഇതിഹാസത്തിലെ ശകുന്തളയിൽനിന്നും തീർത്തും വ്യത്യസ്ത യാണ്, കാളിഭാസന്ദേശം ശകുന്തള. ഗൃഹപതകാലാലട്ടത്തിനുശേഷം ഇന്ത്യയിൽ നിലവിൽവന്ന സകൽപങ്ങൾക്കു നിരക്കുന്ന, മേരിജജാതിയിലെ പെൺകുഞ്ഞുകളുടെ കർപ്പനകൾക്കൊത്തുപോവുന്ന, ലജാവതിയായ, “അടക്കവുമൊതുക്കെ”വുമുള്ള, പെൺകുഞ്ഞുവർക്ക് ശാസ്യർവവിവാഹത്തിന് അവർ ഒരു നിബന്ധനയും വെക്കുന്നില്ല. രാജാവിനോട് എത്രെക്കില്ലുമൊന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടുന്നത് തോഴിമാരായ അനസുയയും പ്രിയംവദയുമാണ്. മഹാഭാരതത്തിലെ ശകുന്തളോപാവ്യാനത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്ന വെരുവും ആരണ്യവും ശാമവും തമിലാണകിൽ ഇവിടെയത്ത് ശാമവും നഗരവും തമിലാണ് - ഹസ്തിനപുരത്തുകുറിച്ച് ശാർഖ്ഖരവന്നും ശാരദയതനും പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ നോക്കുക.

മഹാഭാരതത്തിലെ ശകുന്തളോപാവ്യാനത്തിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്, കാളിഭാസ ശാകുന്തളത്തിന്ദേശും മഹാഭാരതം കൊണ്ടാടുന്നതരത്തിലുള്ള വംശാധിപത്യത്തിന്ദേശനായ (lineage society) രാഷ്ട്രീയ നീതികരണത്തിന് രേതവംശത്തിന്ദേശും ഉത്പത്തിക്രമ ആവശ്യമായിരുന്നു. കാളിഭാസന്ദേശം കാലമാവുമ്പോഴേക്ക് രാജാവ് അധ്യക്ഷനായി സുഖതമായ ഒരു ഭരണകൂദം (monarchical state) നിലവിൽ വന്നിരുന്നു. മഹാഭാരതത്തിലേതുപോലുള്ള നീതികരണത്തിന് അവിടെ രാഷ്ട്രീയമായി പ്രസക്തിയില്ല. സാഹിത്യവിമർശനത്തിന്ദേശും ഭാഷയിൽ പരിഞ്ഞാൽ സംഭോഗശൃംഖലയിൽനിന്നും വിപ്രലംഘിംഗാരത്തിന്ദേശയും ഉമ്മൈലനമാണ്, ഇവിടെ ലക്ഷ്യം. ഓന്നിൽ നിന്നും മറ്റാന്നിലേക്കുള്ള പ്രയാണം മുദ്രവാക്കാൻ കാളിഭാസസ്വഷ്ടികളായ മോതിരവും ശാപവും ഉപകരിക്കുന്നു.

നാടകത്തിന്ദേശും ആദ്യഭാഗങ്ങളിൽ ശകുന്തള അടക്കവുമൊതുക്കവും ഒരു ലജാവതിയാണമ്പോഡ്യോ. അഞ്ചാമക്കത്തിൽ തേങ്ങിതേങ്ങഡിക്കരയുന്ന ഒരു നില്ലപാധായയാണവർക്ക്. തനിക്കുതാൻ പോന്ന ആ മഹാഭാരതത്തിലെ ഓജോമയിയിൽനിന്ന് ഇവർക്ക് എന്നൊരു സംഭോഗശൃംഖലയും ശാരദയിൽനിന്നും വിശ്വലംഘിംഗാരത്തിന്ദേശയും ഉമ്മൈലനമാണ്. എഴാമകവും ശ്രദ്ധിക്കുക. ശകുന്തളയുടെയും ദുഷ്യന്തന്ദേശയും പുനഃസമാഗമം. രണ്ടുപേരും ദീർഘമായ വിരഹത്താൽ പതം വന്നവരാണ്. ദുഷ്യന്തൻ മകനെ തിരിച്ചിറയുന്നതോടൊക്കെയാണ്, ഇവിടെ പുനസ്ഥലമാഗമം സാധിക്കുന്നത്. ഭർത്താവിനെ സീകരിക്കാൻ ശകുന്തളയ്ക്ക് ഒരു വിഷമവുമില്ല. ദുഷ്യന്തനെ വിളിക്കാൻ ‘ആരുപുത്ര’ എന്ന സംബന്ധി രഹസ്യവും - ആസ്ഥിക്ക് 2007

അവളുപയോഗിക്കുന്നത് ഇപ്പോൾ യാതൊരു സങ്കാചവുമില്ലാതെയാണ്. കഴിഞ്ഞ കമ മുഴുവൻ ദുഷ്ടന്തർ വിവരിച്ചു കൊടുക്കുന്നത് മാരീച മഹർഷിയാണ്. ഇവിടേയും നല്ല രസമുള്ളാരു താരതമ്യം നടത്താം - കണ്ണാശമവും മാരീചാശമവും തമ്മിൽ.

ഇത്തരത്തിൽ വ്യാസനേറ്റിയും കാളിഭാസനേറ്റിയും ആവ്യാനങ്ങൾ താരതമ്യപ്പട്ടാത്തുന്നത് സാമിത്യവിമർശകനു മാത്രമല്ല, ചരിത്രകാരനും സഹായകമാവും. പ്രതാധിപത്യത്തിന്റെ ശക്തി പർബിച്ചതും മേൽജാതികകാരുടെ സ്ത്രീസകൽപം ഉരുത്തിരിഞ്ഞതുമാക്കേ ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്യാം. ഈ താരതമ്യഹാനം മറ്റു തലഞ്ചിലേയ്ക്കും വ്യാപിപ്പിക്കാം. കളഞ്ഞെന്നപ്പിടിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനാരിലുടെയും കപ്പൽ പൊളിഞ്ഞു മരിച്ച കച്ചവടക്കാരനിലുടെയുമാക്കേ കാളിഭാസൻ അന്നതെന്ന സമൂഹത്തിന്റെ ഒരു പരിപ്പേദം നമ്മുടെ മുന്പിൽ വെച്ചുതരുന്നു. ശാകുന്തളത്തെയല്ല, ഏതു കൃതിയെയും ചരിത്രബോധത്താടെ വായിക്കണമെന്നു പറയുന്നത് ഇതുകൊണ്ടാണ്.

ശകുന്തളാചരിത്തതിന്റെ മറ്റൊരുരണ്ടാളും മാപർ ചർച്ചക്കെടുക്കുന്നുണ്ട്. പത്രപുരാണത്തിൽ ഈ കമ വരുന്നുണ്ട്. അതേപോലെ മദ്യകാലത്തെ അനേകം വ്യാവ്യാനങ്ങളിൽ ശകുന്തളയും ശാകുന്തളകമയും പല രൂപവുമടുക്കുന്നു - വിശ്വഷിച്ചും വാരാണസിക്കാരനായ രാഘവദ്രോഗന്റെ വ്യാവ്യാനത്തിൽ. വജ്രാഖയിലും ഉർദ്ധവിൽപ്പോലും ഇതിന് അവതാരങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഉർദ്ധവിലേത് ഏതാണ്ട് ലൈലാ-മജ്ജു് കമ പോലിരിക്കുന്നു.

ശകുന്തളകമ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധയ്യായ പുനരവത്താരമടുക്കുന്നത് പതിനേട്ടും പത്രതാമ്പത്തും നൃറ്റാണ്ടുകളിൽ കാളിഭാസനാടകകമ യുറോപ്പൻ ഭാഷകളിലേക്കു വിവർിതനം ചെയ്യപ്പെട്ടതോടെയാണ്. വിവർിതനങ്ങൾ പൊതുവേ ആവ്യാനത്തിന്റെ സാംസ്കാരികസന്ദർഭത്തെന്ന മാറ്റിയെടുക്കുമ്പോൾ. ഓറയൻ്റലിസത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയസന്ദർഭത്തിലാണ് ശാകുന്തളം പാശ്ചാത്യലാശകളിലേക്കു വിവർിതനം ചെയ്യപ്പെട്ടത്. പൗരസ്ത്യസംസ്കാരത്തെ യുറോപ്പൻ റിതിയിൽ നിർവ്വചിച്ചു മനസ്സിലാക്കാനുള്ളിട്ടും ഒരു ശ്രദ്ധമായിരുന്നുവേണ്ടാണ്, ഓറയൻ്റലിസം. സർവ്വപ്ല്യും ജോൺസണാം ആദ്യമായി ഒരു പാശ്ചാത്യലാശയിലേക്കു ശാകുന്തളം വിവർിതനം ചെയ്തതും കാളിഭാസനെ ‘ഇന്ത്യൻ ഷൈക്സ്പീയർ’ എന്നു വിളിച്ചതും. ആദ്യം ലത്തീനിലേക്കും അവിടുന്ന ഇന്ഹീഷിലേക്കുമാണ്, സർ വില്ല്യൂം വിവർിതനം നിർവ്വഹിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോട്ടത്തിൽ ശകുന്തള ഒരു ‘ഗ്രാമീണകന്യക’യായി രൂപീകരിച്ചു. പലപ്പോഴും ലൈംഗികകാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സമകാലികയുറോപ്പൻ ചിന്തകളെ ഉൾക്കൊള്ളത്തക്കവിധം ഭാഷാത്തരം ഒരു പുനർന്നിർമ്മാണമായായി. ഒരൊറ്റ ഉദാഹരണം: കാളിഭാസനിന്റെ ‘ജലനഗരവം’ ജോൺസണിന്റെ കയ്യിൽ ‘elegant limbs’ ഉം മോൺഡിയർ വില്യൂമണിന്റെ കയ്യിൽ ‘graceful undulation of her gait’-ഉം അവുന്നു!

വില്ല്യം ജോൺസിന്റെ ശാകുന്തളവിവർത്തനം യുറോപ്പിൽ ഒരു കൊടുക്കാറു തന്നെ അഴിച്ചുവിട്ടു. ഏതാണ്ടെല്ലാ യുറോപ്പൻ ഭാഷയിലും ഒരു ശാകുന്തളവിവർത്തനമെങ്കിലുമുണ്ടായി. ലത്തീനിൽനിന്ന് ഇംഗ്ലീഷിലേക്കും ഇംഗ്ലീഷിൽ നിന്ന് ഫ്രഞ്ചിലേക്കും ഫ്രഞ്ചിലേക്കും ഫ്രഞ്ചിൽനിന്ന് ഇറ്റാലിയനിലേക്കും എന്നവയ്ക്കും പലതും തോട്ടിയിരുന്നു. ഈ ശുംഖം വല യുറോപ്പിൽ, വിശേഷിച്ച് ജൈർമ്മനിയിൽ, റോമാന്റിസിസത്തെ കാരുമായി സ്വാധീനിച്ചു. Scientific Revolution, Enlightenment എന്നിവകൾ പത്രാംഗവത്താം നൃറ്റാണ്ടു കൊടുത്ത ശക്തമായ ഒരു പ്രതിക റണ്മായിരുന്നുവെല്ലാ, റോമാന്റിസിസം. വ്യവസായാധിഷ്ഠിതമായ മുതലാളിത്തന്ത്രങ്ങാടും നിയോക്കാസിസിസത്രാടും ഉള്ള ഒരു പ്രതികരണവുമായിത്തീർന്നു, അത്. ഗൊയ്മേ, ഹെർഡർ, ഷ്ട്രോഗൽ, ഷോപ്പനോവർ എന്നിവർ അതിന്റെ വക്താക്കളായിരുന്നു. ഗൊയ്മേ ശാകുന്തളത്തെക്കും റിച്ചു പാടിയ ആ നാലുവരി പ്രസിദ്ധമാണെല്ലാ. പൊതുവേ ശാകുന്തളത്രാടു യുറോപ്പൻ റോമാന്റിസിസം പ്രതികരിച്ചതിന്റെ ആവിഷ്കാരമായി അതിനെ എടുക്കാം. സ്ക്രിത്രത്തിന്റെ സാന്ദര്ഭം മുഴുവൻ ഉൾക്കൊണ്ട റാഹതീയനാരിയുടെ പ്രതീകമായിത്തീർന്നു, ശകുന്തള. അവഭേദ പ്രകൃതിയുടെ പുത്രിയായി ചിത്രീകരിച്ചതായിരുന്നു, ജർമ്മൻ റോമാന്റിസിസത്തെ കൂടുതൽ ആകർഷിച്ചത്. ഇവിടെ നായികയെ പ്രകൃതിയുടെ പുത്രിയായി കണ്ണത് നിയോ-ക്കാസിസിസത്തിലെ കാശലക്ഷണായ പെൺകുന്നു പറ്റിയ മറുപടിയായി. നല്ല രണ്ടുഭാഹരണങ്ങൾ ജൈർമ്മൻ റോമാന്റിസിസത്തിൽ നിന്നുതന്നെ എടുക്കാം. ഹെർഡർ പറഞ്ഞു:

Sakuntala represents the fairy tale atmosphere of the childlike Indian, the flower-fantasy which, like the Indians themselves, breathes the blissful peace of paradise, Sakuntala is compared to a flower unfolding its innocence in a holy retreat.

അതേപോലെ, നോവലറിസ്റ്റ് എന്ന തുലികാനാമത്തിലെയപ്പട്ടിരുന്ന ഫോൺ ഹാർഡേൻ ബെർഗം തന്റെ കാമുകിയെ ശകുന്തളയെന്നു വിളിച്ചു. ഇതൊക്കെ റോമാന്റിസിസത്തിന്റെ ഒരാരാധനാവിഗ്രഹമായി ശകുന്തള ഏതുവിധത്തിൽ രൂപപ്പെട്ടുവെന്നു കാണിക്കുന്നു. ഇവിടെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട തൊന്ത്രാണ്; പത്രാംഗതാം നൃറ്റാണ്ടിൽ പ്രകൃതി/സംസ്കൃതി (nature/culture) വാദം ശക്തമായിത്തീർന്ന യുറോപ്പിൽ ശകുന്തളം പ്രകൃതിവാദ കാരും കയ്യിൽ നല്ലാരാധുമായി. പുപോലെ നിഷ്കളകയായ ആ പ്രകൃതിയുടെ പുത്രിയെ ശരിക്കും മനസ്സിലാവാൻ ശകുന്തളം വായിക്കുകയും യുറോപ്പിന്റെ സമകാലിക ബാധികചരിത്രം അറിയുകയുമാണ് വേണ്ടത്.

ശാകുന്തളത്തെ കൊഞ്ഞാണിയൽ ആധിപത്യത്തിനുതക്കും വിധം ഉപയോഗപെടുത്തിയതിന്റെ ഉദാഹരണം മോൺസിയർ പില്യംസിന്റെ വിവർത്തന തെരഞ്ഞുവരി - ആദ്ദീൻ 2007

നന്തരിൽ കാണാം. വിവർത്തനത്തിൽ താനെടുത്ത സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അദ്ദേഹം ന്യായീകരിക്കുന്നതു നോക്കുക:

a literal translation might have commended itself to the Orientalist student; but would not have given a true idea of the beauty of India's most cherished drama to general readers, whose minds are cast in a European mould and who require a translator to clothe Oriental ideas, as far as practicable, in a dress comfortable to European canons of taste.

ഇതനുസരിച്ച് ശൃംഗാരമെന്നാൽ അഴിഞ്ഞതാട്ടമാണെന്നു വന്നു. സ്ത്രീയുടെയും അവളുടെ ലെബംഗികതയുടെയും മേൽ വൻനിയന്ത്രണ മെർപ്പുടുത്തിയ വിക്ഫോറിയൻ സദാചാരഭോധമാണ്, ഇവിടെ നമുക്കു കാണാൻ കഴിയുക. ഇന്ത്യൻ ഭേദഗിയതക്കും ശക്കുന്നലം കൊണ്ടു ചില ആവശ്യങ്ങളാക്കയുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ത്യൻ ഭേദഗിയത സയം നിർവ്വചി ചുത്തുതന്നെ സ്ത്രീയെ ഒരു പ്രത്യേകതരത്തിൽ ചിത്രീകരിച്ചുകൊണ്ടായി രൂപീകരിച്ചുവരുന്നു. അതിന്റെ അടക്കം, ഒരുക്കം, പാതിവര്ത്ത്യം, ആത്മത്യാഗം, സയംസമർപ്പണം, ഭയക്കെതിബഹുമാനങ്ങൾ, ക്ഷമ എന്നീ ഗുണങ്ങൾ ഉടെയോകെ പര്യായമായി, ‘ഭാരതസ്ത്രീ.’ ഇതിഹാസത്തിലെ ശക്കുന്നലും യൈക്കാൻ നാടകത്തിലെ ശക്കുന്നലുക്കാണുള്ളൂ, ഈ ശുണങ്ങളാക്കേ ഒരു കാണുക.

പ്രാക്കുകാളോണിയൽ ഭാരതത്തിൽ സ്ത്രീകളെ ‘ഒരുക്കി’യാണു നിർത്തിയിരുന്നതെന്ന് സമതിക്കാൻ ഇന്ത്യൻ ഭേദഗിയത കുട്ടാക്കിയില്ല. ലെബംഗികതയും സ്ത്രീകളെ ഒരുക്കലുമൊക്കെ ആധ്യാത്മികമായി വ്യാഖ്യാനിക്കാണ്, എല്ലാവരും ശ്രമിച്ചത്. സ്ത്രീകൾ പുജാമുർത്തികളായിരുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീസമത്വമെന്ന വാദം പരിഹാസ്യവും പിന്തിരി പ്ലി പോലുമാവുമെല്ലാ. ജൈർമ്മൻ രാമാന്ത്രിസിസം പ്രകൃതിയുടെ പുതിയ യായ കണ്യാശ്രമത്തിലെ ശക്കുന്നലും യിലാണാകൃഷ്ണമായതെങ്കിൽ ഇന്ത്യൻ ഭേദഗിയത അതിന്റെ ആദർശവന്നിതയെ കണ്ണടത്തിയത് മാരീചാശ്രമത്തിലെ ശക്കുന്നലും യിലാണ്. ഒരു നല്ല ഹിന്ദുസ്ത്രീക്കു വേണ്ട എല്ലാ ശുണങ്ങളും അവിടെ കാണാം. ഇവിടെ ശക്കുന്നലും ദുഷ്പ്രത്യനും തമിലുള്ള ബന്ധ തതിൽ ലെബംഗികതയുടെ നിശ്ചൽ വീശുന്നില്ലെന്നു പ്രത്യേകം ശരിക്കുക. കണ്യാശ്രമത്തിലെ ശക്കുന്നലും ഒരുക്കമുള്ളവർ തന്നെ. എന്നാൽ ആ ഒരുക്കം ഒരൊറ്റ തവണ വാങ്ങിനിന്നു. തന്റെ ഇണ്ണയെ തെരഞ്ഞെടുത്ത തിൽ അവൾ ചെറിയൊരു സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിച്ചു. ലെബംഗികതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതെന്നും സദാചാരവുമായും ബന്ധപ്പെട്ടുമെല്ലാ. അങ്ങനെ, ശക്കുന്നലും ചെയ്തത് അധിക്കരിച്ചതിനു കാരണമായി രവീന്ദ്രനാഥാഡോർ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. ഈ പാതിത്യത്തിൽനിന്ന് കരകോറം വേണ്ടി ഇരു

വരും അനുഷ്ടിച്ച തപസ്യയായി അഭ്യും ആറും അക്കങ്ങളെ അദ്ദേഹം കാണുന്നു. വിക്രോറിയൻ സഭാചാരത്തിന്റെയും ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയും ദൈവം സംയോഗമാണ് ടാഗോറിൽ നാം കാണുക.

ശകുന്തലയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഈ വിവിധപ്രകരങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്ത ചരിത്രകാരൻ കാണുന്നതെന്നാണ്? കാലാകാലങ്ങളിൽ ശകുന്തള പല വേഷങ്ങളിലായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

വൈദികസാഹിത്യത്തിലെ ആവ്യാനങ്ങളിൽ വീരപ്രസ്തുവായ ഒരു മാതാവായി.

മഹാഭാരതത്തിൽ തനിക്കു താൻ പോന്ന ഒരു പെണ്ണായി,

കാളിഭാസനാടകത്തിൽ മേൽജാതിസംസ്കാരത്തിന്റെ ആദർശ കൽപനകിണങ്ങുന്ന ഒരു സ്ത്രീയായി,

ഓറിയൻ്റലിസ്റ്റ് പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിൽ ഒരു ശ്രാമീണകന്ധകയായി,

ഇന്ത്യൻ ദേശീയതയിൽ ആദർശവത്തിയായ ഒരു ഹിന്ദു പത്തിയായി.

അതാതുകാലത്തെ സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയസന്ദർഭത്തിനുശേഷമാണ്, ഈ മാറ്റങ്ങളെന്നു പറയേണ്ടതില്ലാണ്ണോ. മാപറുടെ ഈ പഠനം നമുക്കു നൽകുന്ന പാഠം എന്താണ്? സാഹിത്യകൃതികളെ മനസ്സിലാക്കാൻ ഒരുബന്ധുനാ ഒരാൾ അൽപ്പമൊരു ചരിത്രബോധം കുടി കാണിച്ചാൽ നന്നാ യിരിക്കും. ഒരു സാഹിത്യകൃതി പരാവർത്തനം ചെയ്തുവെച്ച് അതിലെ ‘ചരിത്ര വസ്തുതകൾ’പറുക്കി വെക്കുന്നതിൽനിന്നും മറ്റാരു സാഹിത്യ കൂതിരെ അതുണ്ടായ കാലത്തെ സ്ഥിതികൾ പ്രതിഫലിക്കുന്ന ഒരു കണ്ണാടിയായി കാണുന്നതിനും അപ്പുറം പോയിന്തിക്കുന്നു, ഈ സമീപനം. ഇത് ചരിത്രചനാപദ്ധതിയുടേയും സാഹിത്യാപശ്മമനപരിപാടികളുടേയും മുമ്പിൽ തുറന്നിട്ടുന്ന സാധ്യതകൾ അനന്തമാണ്. ഇത്തരം സാധ്യതകൾ എത്ര വേണമെങ്കിലും ഉണ്ട്. മഹാഭാരതത്തിലെ നജേഷ്വാന്വ്യാനത്തിലും ശ്രീഹർഷൻ്റെ ഗൗഷധ്യായചരിത്രത്തിലും മഴമംഗലത്തിന്റെ ഭാഷാഗൗഷധ്യ ചാസ്യവിലും ഉണ്ണായിവാരിയരുടെ നജചരിതം ആട്ടക്കമമയില്ലെങ്കാക്കേ വരുന്ന നജനേയും ദമയന്തിയേയും അനന്തതെന്നത് ചരിത്രപദ്ധതലഭത്തിൽ വീക്ഷിക്കുന്നത് രസകരമായിരിക്കും. അതേ പോലെ രാമായണം ഉത്തരകാണ്യ ത്തിലും ഭവുതിയുടെ ഉത്തരരാമചർഥത്തിലും ആശാൻ്റെ സീതാകാവ്യ ത്തിലുംെങ്കാക്കേ വരുന്ന സീതാദേവിയെ അതാതു കവികളുടെ രാഷ്ട്രീയ-സാമൂഹ്യപദ്ധതലഭത്തിൽ നോക്കിക്കാണുന്നത് രസകരമായിരിക്കും.

സാഹിത്യവും ചരിത്രവും കുടിച്ചേർന്നാൽ അനന്തസാധ്യതകളുള്ള ഒരു ലോകം നമ്മുടെ മുൻപിൽ അനാവൃതമാവും. അതിലേക്കുള്ള വാതിൽ എൻ. പി.തനെ തുറന്നുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. നമുക്ക് അതിലും പോവുകയേ വേണ്ടു.

വാതിലുകളില്ലാത്ത വീട്

അംഗോക്ക് കുമാർ പെരുവ

നഗരത്തി, ലുതുകിയൊഴുകും ലാവപോൽ മദി-
ച്ചലറുന്ന പാതയോരത്തിലാണെന്ന് ഗുഹം!

“പട്ടി; സുക്ഷിക്കുകെക്”നൃജി കുറി കേവലം
വ്യർത്ഥമാം വേല; യിങ്ങെത്തുനു വിട്ടുകാർ,
നാട്ടുകാരും; കൊടും കാറ്റിച്ചുനു, മാ-
ഭുകനമാക്കതകർത്തവിഞ്ഞെന്നും,
സുനാമിയും കഷാമവും, മാതുരക്ഷമവും
നൃഗുനുറായിരു പ്രാരംഭ്യഭാണ്ഡം-
കുടഞ്ഞിട്ടുമാഴ്കിത്തപിക്കുന്ന കുട്ടരൻ
പ്രശ്നാവികിണാങ്ങാത്ത പാഴ്ത്തുണിക്കെട്ടുകൾ....

ചേർത്തടച്ചുണ്ട് ശെയിറ്റുനേക്കുമായ്, വലി-
ച്ചാരാലെറിഞ്ഞതിൽ താങ്കൊല്ലു, മപ്പിറം
കന്തിൽക്കെട്ടിൽ രഹസ്യ കവാടമൊ-
ന്നുണ്ടാക്കിഞ്ഞാൻ നിർദ്ദുമാഗമത്തിനുടൻ....

പിൻവാതിലോരുജാരമാർഗമാകാതെയെൻ
മുൻകണ്ണുമുന്നേയടച്ചതിൽ താഴുകൾ...

ചേക്കുകേരാനെത്രചില്ലയുണ്ടക്കില്ലും
ശല്യമായെത്തും കിളിക്കെളൻ ജന്നലിൽ;
ചേർത്തടച്ചുകൈവൊൾ ഞാനോർത്തു, കാണുടെ യി-
പോർമ; യെൻ വീടിതെൻ്തേ മാത്രം മുതൽ!....

വീടിൽ മുറികളുണ്ടരെ, മാർബിൾത്തറ,
മിനുന്ന ഭിത്തികൾ, കർട്ടൺ, വിതാനങ്ങൾ....
ചേർത്തടച്ചുകൈയും ഭദ്രമായ്, ആരുമേ
ചേക്കുകേരാതെയെൻ സപ്പനവ്യൂഹങ്ങളിൽ!

നാളുകൾ മെല്ലുകടന്നുപോയ്, ശാന്തമായ്-
വീടകൾ; കളിയില്ല, കാര്യങ്ങളുമില്ല;
കാറ്റില്ല കിളിയില്ല, രാവില്ല, പകലുമി-
ല്ലാകെയുറഞ്ഞ നിറ്റംബത കുറിരുൾ....

ഒരു പുലരിയിൽ മിചിതുറക്കവേ, വിടിരേൾ-
വാതിലുകളും മരഞ്ഞുപോയ്; ചുറ്റില്ലും-
ചുമരുകൾ മാത്രം; ജനാലയും വിടവുമി-
ല്ലാകെക്കരുപ്പിരേൾ ചുമരുകൾ മാത്രമായ്!....

ചരിത്രവും പരിസ്ഥിതിയും*

ഡോ. കെ.വി. കുഞ്ഞികുഷ്ണൻ

ചരിത്രവും പരിസ്ഥിതിയും എന്നു പറയുന്നത് ഒരു പുതിയ ലോക ബോധത്തിന്റെ സുചനയാണ്. പരിസ്ഥിതിയെയും മനുഷ്യസംസ്കൃതിയും ബന്ധപ്പെടുത്തി ചർത്രത്തെ കാണലാണെന്ന്. വർത്തമാനകാലസമ സ്വകളാണ് എല്ലാ അനേഷണങ്ങളുടെയും തുടക്കം കുറിക്കുന്നതും അവയുടെ ഭിശാബോധം നിർണ്ണയിക്കുന്നതും. പ്രകൃതിയുടെ മേലുള്ള മനുഷ്യന്റെ ഇടപെടലുകളുടെ ഇനാലെകളോട് ചർത്രകാരന്മാരും മറ്റു സാമൂഹ്യശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും കുറെയേറെ പുതിയ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാൻ നിർബന്ധിതരായ ഒരു കാലത്താണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. സമസ്ത ജീവജാഗ്രതയും ഭാഗയെത്തെന്ന നിർണ്ണായകമായി സ്വാധീനിക്കുന്നവിധ തത്തിൽ നിലനില്പിനാധാരമായ പരമപ്രധാനമായ പ്രകൃതിവിവരങ്ങളുടെ ലഭ്യതയും നീതിയുക്തമായ വിതരണവും വലിയ ബൈബിളികളെ നേരിട്ടുകയാണ്. വിവരങ്ങളുടെ മേൽ ആധിപത്യവും ഉടമസ്ഥാവകാശവും നേടാൻ വേണ്ടിയുള്ള മനുഷ്യന്റെ എക്കാലപ്രത്യയും മതസരങ്ങൾ ഇന്ന് മുഖ്യമായി കുടുതലിക്കുന്നു. മണ്ണും, വെള്ളവും വായുവും പ്രത്യക്ഷവും അദ്ദേഹവുമായ എത്രയോ മലിനീകരണങ്ങൾക്കും ആക്രമണങ്ങൾക്കും വിധേയമാകുന്നു. കുടുതൽ കുടുതൽ ആളുകൾ അവരുടെ അതിജീവന ഉപജീവനപരിസരങ്ങളിൽ നിന്ന് മാറ്റപ്പെടുന്നു. വിപണിശക്തി കൾ കയറുതീവിടുന്ന അനുമില്ലാത്ത ഉപഭോഗത്വപ്പണിയും ധാരാളിത്തവും സ്ഥിതിഗതികൾ അനുഭിന്നം കുടുതൽ കുടുതൽ വശളാക്കുന്നു. സാർവ്വത്രികമായ പ്രകൃതിനാശത്തിന് തടയിടാനുള്ള ഏതു ശ്രമത്തിന്റെയും മുന്നുപാധിയാണ് പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും തമിലുള്ള പാരസ്പര്യത്തിന്റെ സമഗ്രതലസ്ഥിരയായ നേരിവ്. ഈ മഹത്തായ അനേഷണമാണ് പരിസ്ഥിതി ചർത്രത്തിന്റെ ആരംഭമെന്നു.

* 2006 ഏകൊബിൽ എൻ വി അനുസ്മരണ സജേഖനങ്ങളോടനുബന്ധിച്ച് നടത്തിയ സെമിനാറിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്

ചരിത്രം എന്നു കേട്ടാൽ രാഷ്ട്രീയപരിത്രവും കുറച്ചുകൂടി പുറകോട് പോയാൽ രാജാക്കമാരുടെ കമയുമാൻ ഓർമ്മയിലെത്തുക. സാമുഹ്യ സാമ്പത്തികപ്രതിഭാസങ്ങൾ ചരിത്രത്തിന്റെ ന്യായമായ അനേഷണമേഖലയായിട്ട് അധികകാലമായിണ്ട്. മനുഷ്യസമൂഹങ്ങളുടെ വികാസപരിശാമങ്ങളുടെ സാമുഹികശാസ്ത്രമാണ് ചരിത്രം എന്ന് നാം ഇന്നറിയുന്നുണ്ട്. ഈ പുതിയ ചരിത്രവീക്ഷണത്തിൽ മനുഷ്യൻ വേരെ പ്രകൃതി വേരെ എന്നില്ല. പരിസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചുള്ള സാമ്പദായികധാരണകളും പിശകുകൾ നിന്നെത്തും സങ്കുചിതവുമായിരുന്നു. പ്രകൃതിയെ മനുഷ്യനുമായി കൂട്ടിത്താംത മറ്റൊന്തു ആയി കാണുന്ന ഒരേർപ്പാടുണ്ട്. പ്രകൃതിപരിസരത്തെ ഘനീഭവിച്ചു, ജീവരുപത്തിലായ പ്രത്യേക അവസ്ഥകളായി കാണുന്ന ഏർപ്പാടാണ് മറ്റൊരു പരിമിതി. മനുഷ്യസമൂഹങ്ങളും സംസ്കാരികളുമെന്നുതുപോലെ പരിസ്ഥിതിയും നിന്റെരഹമായ മാറ്റങ്ങൾക്കും പുന്നക്രമീകരണങ്ങൾക്കും വിധേയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്.

പരിസ്ഥിതിയിൽ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങളെ രണ്ടുതരത്തിൽ പെടുത്താം. ഒന്ന് പ്രകൃതിയിൽ തന്നെ. പ്രകൃതിശക്തികളുടെ പ്രവർത്തനം വഴി സംഭവിക്കുന്നത്. (പ്രകൃതികോപം എന്നും മറ്റൊരു വിജിക്കുന്ന ചില പ്രതിഭാസങ്ങളുടെ പിന്നിലെങ്കിലും മനുഷ്യൻ്റെ നിന്റെരഹമായ ഇടപെടലുകൾ കാണാൻ കഴിയും എന്നത് മറക്കുന്നില്ല). രണ്ടാമനേതർത്ത് മനുഷ്യൻ്റെ പ്രത്യേകശമായ ഇടപെടൽ കൊണ്ട് ഉണ്ടാകുന്നവ. മനുഷ്യൻ അവൻ്റെ ബുദ്ധിയും ഉപകരണങ്ങളും, ആയുധങ്ങളും സാങ്കേതികവിദ്യകളും ഉപയോഗിച്ച് പ്രകൃതിയുടെ മേൽ നടത്തുന്ന നിന്റെരഹ ഇടപെടലുകൾ മുലം ഉണ്ടാകുന്നത്. ശാഖാലഭ്യമികളെ മരുഭൂമികളാക്കാനും, പുൽമേടുകളെ മൊട്ടക്കുന്നുകളാക്കാനും, തടാകങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കാനും, ഇല്ലാതാക്കാനും, നട്ടികളെ അന്തർധാനം ചെയ്യിക്കാനും പ്രകൃതി അതിന്റെ സ്വയംഭരണവും പരമാധികാരവും ഉപയോഗപ്പെടുത്താറുണ്ട്.

തിരിച്ചുപോകാൻ പറ്റാത്ത തരത്തിൽ വിനാശകരമായ ആഹാരങ്ങൾ പരിസ്ഥിതിയുടെ മേൽ ഏല്പിച്ചത് മനുഷ്യൻ്റെ നാനാവിധത്തിലുള്ള ദിർഘലഭമായ ഇടപെടലുകൾ കൊണ്ടാണ് എന്ന് നാം തിരിച്ചിരിയുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ പ്രകൃതിക്ക് താങ്ങേണ്ടിവന്ന ആഹാരങ്ങളുടെയും അവ മനുഷ്യസംസ്കൃതിയുടെ മേൽ ഏല്പിക്കുന്ന എല്ലാമറ്റ പ്രത്യാഖ്യാതങ്ങളുടെയും ചരിത്രമാണ് പരിസ്ഥിതിയുടെ ചരിത്രം. കേവലം ഭൗതികപരിസ്ഥിതിയുടെ ചരിത്രം മാത്രമല്ല ഇവിടെ വിഷയം. പാരിസ്ഥിതികവ്യവസ്ഥ ഇല്ലാവിധത്തിൽ ആശോളമായി അലങ്കാരപ്പെടുത്തിന്തിന് പിന്നിലുള്ള മനുഷ്യൻ്റെ ഇടപെടലുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സമഗ്രമായി സാമുഹ്യപരിഭാസങ്ങളെയും, പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങളെയും കാണലാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ ഒരു പുതിയ ലോകബോധമായി മാറുന്നത്.

ചരിത്രശാസ്ത്രരംഗത്തെ നവാഗതനാണ് മേൽപ്പറിഞ്ഞത് തരത്തിലുള്ള പരിസ്ഥിതിചരിത്രം. രാഷ്ട്രീയ, സാമൂഹ്യ, സാമ്പത്തിക, സാംസ്കാരിക ചരിത്രങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ചെറുപ്പത്തിന്റെ ആവേശം പരിസ്ഥിതിചരിത്രത്തിനുണ്ട്. മറ്റു ചരിത്രശാഖകളുമായും, ഇതരവിജ്ഞാനങ്ങളാബകളുമായും പരിസ്ഥിതിചരിത്രത്തിന്റെ അതിർത്തികൾ എന്ന രസ്യസമുദ്രമാണ്. തുറ നിട ഇത്തരം അതിർത്തികൾ ഈ പുതിയ ചരിത്രശാഖയുടെ ശക്തിയാണ്. പരിസ്ഥിതി ചരിത്രം എന്ന ഈ വലിയ തമിനുള്ളിൽ പിരിയിത്തരം ചരിത്രങ്ങൾ തിക്കണ്ണ സാഹാർദ്ദന്താട ഉന്നിയും തള്ളിയും തങ്ങളിലേക്ക് ശ്രദ്ധ ക്ഷണിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതായി കാണാം. പരിസ്ഥിതിചരിത്രത്തെ പ്രധാന മായി മുന്ന് തരമാക്കിത്തിരിക്കാം. ഒന്ന് ഭാതികപരിസ്ഥിതിചരിത്രം (Material environmental history) (2) ബാഖികസാംസ്കാരികപരിസ്ഥിതി ചരിത്രം (Intellectual cultural environmental history) (3) പരിസ്ഥിതിയുടെ രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രം (Political environmental history) ഭാതിക പരിസ്ഥിതി ചരിത്രം ജൈവ ഭാതികപരിസ്ഥിതി വന്ന മാറ്റങ്ങൾക്കും അവ മനുഷ്യസമൂഹങ്ങളിൽ ഏൽപ്പിച്ച് ആവാതങ്ങൾക്കും ഉന്നതൽ നൽകുന്നു. മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവും സാങ്കേതികവിദ്യാഭ്യാസപരവുമായ കാര്യങ്ങളും അതിന്റെ പ്രധാന പരിശാനകളാണ്. ബാഖികവും സാംസ്കാരികവുമായ പരിസ്ഥിതി ചരിത്രമാകട്ടെ കലകളിലും സാഹിത്യത്തിലും പ്രതിഫലിക്കുന്ന പ്രകൃതിയുടെ ബിംബങ്ങളും സുചനകളും, അവയുടെ കാലാനുസ്പതമായ മാറ്റങ്ങളുടെ കാരണങ്ങളും, അവ എങ്ങനെയാണ് അവയുടെ സ്വഭാവങ്ങളായ ജനങ്ങളുടെയും സമൂഹങ്ങളുടെയും പ്രകൃതങ്ങളെ വ്യക്ത മാക്കുന്നതെന്നും പരിശോധിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. പരിസ്ഥിതിയുടെ രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രത്തിന്റെ മുഖ്യ പരിശാന നിയമവും രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ നയങ്ങളും, അവ എങ്ങനെയാണ് പ്രകൃതിയുടെ ലോകവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നും പരിശോധിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ ഈ മുന്നുത്തരം പരിസ്ഥിതി ചരിത്രങ്ങൾ തമ്മിൽത്തമ്മിലോ മറ്റൊരിജ്ഞാനശാഖകളുമായോ യാതൊരുവിധ തൊട്ടുകുടായ്മയും വെച്ചുപുലർത്തുന്നുമില്ല. മാനവസംസ്കൃതിയുടെ വികാസപരിശാനങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുത്തി പരിസ്ഥിതിയെയും അതിലെ മാറ്റങ്ങളും മനസ്സിലാക്കുകയാണ് പരിസ്ഥിതി ചരിത്രത്തിന്റെ രീതി.

ഈ സുഖിർല്ലമായ ചരിത്രത്തെ അതുപോലെതന്നെ ആവ്യാസം ചെയ്യുക എളുപ്പമല്ല. സാമുഹ്യരൂപങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമേ പ്രായേഗികമായി ഇത് സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ. പ്രാകൃതസമൂഹങ്ങൾ പ്രകൃതിയുമായി പുരണ്ണമായും ഇണങ്ങിക്കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ട് അക്കാദമി പ്രകൃതിയിൽ ഒരു വ്യതിയാനവും ഉണ്ടായില്ല എന്നതാണ് പൊതുവെ യാരൻ. എന്നാൽ മനുഷ്യപ്രകൃതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ തീർച്ചപ്രേക്ഷ അവിവിന്

വിരുദ്ധമാണ് ഈ ധാരണ. മറ്റു ജീവജാലങ്ങളെപ്പോലെ പ്രകൃതിയുമായി ഇണങ്ങിച്ചേർന്നു പൊരുത്തപ്പെട്ട് ജീവിക്കുക മനുഷ്യൻ്റെ രീതിയല്ല. അവൻ തനിക്കു ജീവിക്കാനാവശ്യമായ പരിസ്വരങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കും. നിലനിൽപ്പിനും ഉപജീവന്തിനും ആവശ്യമായ തന്ത്രങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കുക മനുഷ്യൻ്റെ സഹജസ്വാവമാണ്. ഉപകരണങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെ, ഒരു ഭൗതികപരിസ്വരം അവൻ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അതിനുസ്വരൂപത്തായ ഒരു ആശയപരിസ്വരവും വികസിച്ചുവരുന്നു. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യ സംസ്കൃതികൾ രൂപപ്പെട്ടുന്നു. പ്രാകൃതസമൂഹങ്ങളുടെ പഴയ പശയപൊതുധാരണകൾ പിന്നെയെന്നാണ് അടിസ്ഥാനം. പ്രകൃതിയുടെ പരിസ്വരത്തെകാര്യമായി മാറ്റിമാറ്റിക്കാണുള്ള കഴിവ് അനുഭവത്തെ മനുഷ്യർക്കില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങനെ തോന്നാനിടയായത്. ആളുകൾ എല്ലാത്തിൽ തീരെ കുറവും അവർക്കിടപെടാൻ ലഭ്യമായ ഭൗതിക പരിസ്വരം വഴിരെ വിശാലവും ആയിരുന്നുവെന്നതും ഈ ധാരണയെ സഹായിച്ചു. പ്രകൃതിയിൽ കാര്യമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താൻ പ്രാപ്തമല്ലാത്ത അതീവ ലഭിതമായ സാങ്കേതികവിദ്യകൾ മാത്രമേ അവർക്കു സ്വാധൈത്തമായിരുന്നുള്ളതു. ഇവയാണ് പ്രകൃതിയുടെ മാത്രം എല്പിക്കാൻ കാരണം.

കാർഷികവ്യതിയുടെ ആവിർഭാവത്തോടെ പ്രകൃതിയിൽ പുറമേക്കാണാൻ പാകത്തിലുള്ള മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടായിരത്തുടങ്ങി. ഏതാണ്ട് മുന്നര ദശലക്ഷം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് മനുഷ്യസാദ്യശൃംഖലയുള്ള ഹോമോ ഹാബിലിസ് ഈ ഭൂമിയിൽ ജീവിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഒന്നര ദശലക്ഷം വർഷമായി ഹോമോസൈപിയൻസ് എന്ന ശരിയായ മനുഷ്യൻ തന്നെ ഉടലെടുത്തു. ജീരകോ ജാർമോ എന്നിവിടങ്ങളിൽ നിന്ന് ലഭ്യമായ കാർഷികവ്യവസ്ഥയുടെ ഏറ്റവും പഴയ പുരാവസ്തത്തിന് 12000 വർഷത്തെ കാലപ്പഴക്കം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടുന്നു. മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ പ്രായവുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുന്നോൾ ഇതുവെറും നിന്നുംരഹായ ഒരു കാലയളവാണെന്ന് കാണാം. എന്നാൽ ലക്ഷക്കണക്കിന് വർഷങ്ങൾക്കാണ്ട് സാധിക്കാത്തതരത്തിൽ ഭീമമായ ആളാതങ്ങൾ ഭൗതികപരിസ്വരത്തിൽ ഏല്പിക്കാനും അതിനെ വർത്തോതിൽ പുന്നക്രമീകരിക്കാനും ഈ 12000 വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മനുഷ്യന് സാധിച്ചു. വെട്ടിച്ചുടുകരിച്ചുള്ള കൂഷി (slash and burn cultivation) തന്നെ വലിയ പിസ്തവകരമായ ഒരു മുന്നേറ്റമായിരുന്നു. പ്രകൃത്യാ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഭൗതിക പരിസ്വരത്തിനകത്ത് നിലനിൽപ്പിന്റെ ഒരു പുതിയ പരിസ്വാഗി സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട പുതിയ കാർഷിക ആവാസ വ്യവസ്ഥയും പ്രകൃതിയിൽ വർത്തോതിലുള്ള മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയില്ല. ഒരേസമലത്ത് കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ളതായിരുന്നില്ല ആദ്യ

കാല കാർഷികവൃത്തി. ഒരിക്കൽ പെട്ടിച്ചുട്ടുകരിച്ചു കൂഷിയിരക്കിയ സ്ഥലം വെറുതെവിട്ട് മാറിമാറിപോകുന്നതുകൊണ്ട് അവയെല്ലാം ക്രമേണ പ്രകൃതിക്കുന്ന തിരിച്ചുപിടിക്കുന്നു. എളുപ്പത്തിൽ പ്രകൃതിക്കുത്തന്നെ സുവസ്പൃഥിതാൻ കഴിയുന്ന ചെറിയ മുറിവുകൾ മാത്രമേ ആദ്യകാല കാർഷിക വൃത്തി പ്രകൃതിയുടെമേൽ ഏൽപ്പിച്ചിരുന്നുള്ളു.

സ്ഥിരവാസ കാർഷികപരിഷക്തിയുടെ ആവിർഭാവത്തോടെ അതി ജീവന്തതിനും ഉപജീവന്തതിനും വേണ്ടി പുതിയ ആവാസ വ്യവസ്ഥകൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട കാർഷിക ആവാസവ്യവസ്ഥ മനുഷ്യരെ ഇടപെടൽ വഴി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതാണ്. ഇതോടെ ഒരു പുതിയ ഇടം - കൂഷിയിടം - ഉണ്ടായി. കാക്ക വേരെ നാട് വേരെയായി. കൂഷി വർദ്ധിച്ചതോടെ ഏകമാറ്റങ്ങളും കൂച്ചവാവും വർദ്ധിച്ചു. ഇത് നഗരങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തിലേക്കു നയിച്ചു. അങ്ങനെ നാടും നഗരവുമായി. വിവിധ ലോഹ നിർമ്മാണത്തിനും പള്ളക്കു നിർമ്മാണത്തിനും മരവിറകും മരക്കരിയും വ്യാപകമായി ഉപയോഗിച്ചുട്ടുങ്ങാം. എന്നാൽ ഈ പുതിയ ആവശ്യങ്ങളുടെ നിറവേദനയും പ്രകൃതിയിൽ വരിപ്പതിസ്ഥിരെയാനും ഉണ്ടാക്കിയില്ല. അപ്പോഴും പ്രകൃതിയുടെ മേൽ മനുഷ്യർ ഏലപ്പിച്ച ആഘാതം പ്രകൃതിയുടെ ആഗ്രഹംശേഷിക്കുള്ളിൽത്തന്നെ തുരങ്ങാം. സ്വാഭാവികക്കാമായിത്തന്നെ കുടിച്ചേണ്ട രാൻ കഴിയുന്നതരത്തിലുള്ള വിള്ളലുകൾ മാത്രമേ പ്രകൃതിയിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുള്ളു.

പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളുടെ ലഭ്യതയിലും വിതരണത്തിലും നേരിട്ടേണ്ടി വന്ന സ്വാഭാവികപരിമിതികളെ മനുഷ്യർ വിവിധ സാങ്കേതികതകളുടെ പ്രയോഗത്തിലും മറികടക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങളും നടന്നു. ഏറ്റവും ശ്രദ്ധയാളായ ഉദാഹരണം വിവിധതരത്തിലുള്ള ജലസേചന സംരംഭങ്ങളും സംഘടനവും തന്നെ. അങ്ങനെ വ്യക്തമായും മനുഷ്യനാൽ രൂപകല്പന ചെയ്യപ്പെട്ട പുതിയ ആവാസ വ്യവസ്ഥകൾ നിലവിൽവന്നു.

മനുഷ്യനും പരിസ്ഥിതിയും തമിലുള്ള പാരസ്പര്യത്തിൽ വ്യക്തമായ താള്പീശ്വരകൾ കേടുതുടങ്ങിയത് ആധുനികവ്യവസായയുഗത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടെയാണ്. വിപണിയും ലാഭവും മുഖ്യചാലകഗണക്കിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയാണ് വ്യവസായയുഗത്തിന്റെത്. മനുഷ്യരെ ആവശ്യങ്ങൾ അനന്തമാണെന്ന് പറിപ്പിക്കുകയും, പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളുടെമേൽ അത്യാർത്ഥത്തിയോടെ കടന്നാക്കമണം നടത്തുകയും ചെയ്യുക ഈ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ സഹജസ്വാദാവമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇന്നു നാം കാണുന്ന എല്ലാ പ്രധാന പാരിസ്ഥിതിക പ്രശ്നങ്ങളുടെയും ആത്യന്തികകാരണം വ്യവസ്ഥാപരമാണ്. ഓരോരോ പ്രത്യേക പരിസ്ഥിതി പ്രശ്നത്തിനും ഒന്നുകൂടി സാങ്കേതികമായ പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങൾ ലഭ്യമാണ്

അബ്ലൈക്കിൽ സമീപഭാവിയിൽ ലഭ്യമാക്കാവുന്നതാണ്. മനുഷ്യസംസ്കൃതി യുടെ ആവിർഭാവം മുതൽ സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾക്കാണ് പ്രകൃതിയിൽ സംഭവിച്ചതിന്റെ എത്രയോ മടങ്ങ് മാറ്റങ്ങൾ വ്യവസായയുഗത്തിന്റെ രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കാണ് സംഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ശാസ്ത്രസാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ പലിയ കുതിച്ചുചാട്ടം, ദുരം, ഉയരം, ആഴം, എന്നിങ്ങനെ പ്രകൃതിവിദവ ചൂഷണത്തിന്റെ മേലുള്ള സ്വാഭാവിക പരിമിതികളെ അപ്പാട മരിക്കടക്കാൻ മനുഷ്യനെ സഹായിച്ചു. പലിയ കുടക്കാലകൾ നടത്തിയിരുന്ന സാംക്രമികരോഗങ്ങളെ നിയന്ത്രണവിധേയമാക്കിയതോടെ ജനസംഖ്യാവർദ്ധന വിന്റെ തോത് ഗണ്യമായിവർദ്ധിച്ചു. യന്ത്രനിർമ്മിതമായ കുറഞ്ഞവിലയുള്ള ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ എന്നാട്ടും എയ്തുവിട്ടുകൊണ്ട് പാശ്ചാത്യമുതലാളിത്തം കോളനി സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ ലോകമെങ്ങും തേരവാഴ്ചനടത്തിയത് ഇക്കാലത്തായിരുന്നു. സമസ്തജീവിത മേഖലകളിലും കോളനിവാഴ്ച വരുത്തിവെച്ച ആശ്വാത്തങ്ങൾ അഗാധവും ദുരവ്യാപകവുമായിരുന്നു. അതിന്റെ പ്രത്യേകം രാഷ്ട്രിയ അധിശ്വരപങ്ങൾ എന്നെന്നും ഇല്ലാതാ യൈകിലും മുതലാളിത്തത്തിന്റെ സാമ്പത്തികസാമൂഹ്യ രാഷ്ട്രീയധാരണ കളിലും ക്രൂരമായ നീതിബോധവും മാറ്റമില്ലാതെ അവയുടെ മേധാവിത്തം തുടരുന്നു. വ്യവസായയുഗം അതിനുമുമ്പുള്ള കാലങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്ഥമായി ആവാസവ്യവസ്ഥയുടെമേൽ അടിസ്ഥാനപരമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തി. ഇക്കാലത്ത് പരിസ്ഥിതിയിൽവന്ന അടിസ്ഥാനമാറ്റങ്ങൾ എന്നൊക്കെ യൈന്ന് നോക്കാം. വിഭവചൂഷണവും ആവാസവ്യവസ്ഥാമാറ്റവും പ്രകൃതിയുടെ താങ്ങൽ ശേഷിയും ആഗിരണശേഷിയും അപ്പാട മരിക്കടക്കുന്ന ഭയാനകമായ തോതിൽ ആയിരത്തീർന്നു. അതായിട്ടെത്തു ജനജീവിതത്തെ താങ്ങിനിർത്താൻ പ്രയോജനപ്പെട്ടിരുന്ന വിഭവങ്ങളെ വ്യവസായയുഗം സമീപിച്ചത് വ്യത്യസ്ഥമായാണ്. ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ അതിജീവനത്തെ സഹായിക്കുന്നതിലുപരി വിഭവങ്ങൾ ശേഖരിക്കപ്പെട്ടത് അവയെ ഉൽപ്പന്നങ്ങളാക്കി മാറ്റിയോ അല്ലാതെയോ മറ്റൊന്നൊടുക്കിലും കടത്തി വില്പന നടത്താനാണ്. വിഭവങ്ങളുടെ പ്രയോജനത്തിൽവന്ന ഇതു അടിസ്ഥാനമാറ്റം ഭാഗികപരിസ്ഥിതിയുടെ വൻനാശത്തിലേക്കും മനുഷ്യവിരുദ്ധവായ നീതികേടുകളിലേക്കും നയിച്ചു.

പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളുടെമേലുള്ള സാമൂഹ്യ ഉടമാവകാശം വന്നതോതിൽ അട്ടിമരിക്കപ്പെട്ടതും അവയോരോന്നായി, സർക്കാർ കൂത്തകവഴിയായാലും മറ്റു രീതിയിലായാലും, സ്വകാര്യവത്കരിക്കപ്പെട്ടതും വ്യവസായയുഗത്തിൽത്തന്നെ. പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം അട്ടിമരിക്കപ്പെട്ടതോടെ കുടുതൽ കുടുതൽ ജനവിഭാഗങ്ങൾ നിലനിൽപ്പിന്റെ ഭേദത്തിക്കപ്പിലെങ്ങളിൽനിന്ന് തുതെന്നറയപ്പെട്ടു.

വൈദ്യുതിപോലുള്ള പുതിയ ഉഖഞ്ജത്തിന്റെ ഉത്പാദനം വ്യാപകമായതോടെ അതുവരെ മനുഷ്യപ്രവേശം നടക്കാതിരുന്ന പുതിയ മേഖല

ലകൾ തുറക്കപ്പെട്ടു. നിലനില്പിനുതന്നെ നിർണ്ണായകമായ വൃഷ്ടിപരിശേഷങ്ങൾ ഇതുവഴി പലപ്പോഴും ഉഭയരമാകപ്പെട്ടു. ഇത്തരം വികസനത്തിന്റെ സങ്കലനങ്ങൾ എങ്ങോ ഉള്ളവർ അനുഭവിക്കുകയും ‘വികസനത്തിന്റെ വില’ കൊടുക്കേണ്ടിവന്നവർ ഒന്നുമില്ലാത്തവരായിരുന്നീരുകയും ചെയ്യുന്നു. നർമ്മദയും, സർദാർസരോവരും ഈ ചിരപരിചിത ദുരന്തത്തിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

കാർഷിക ആവാസവ്യവസ്ഥയിലെ ജൈവവൈവിധ്യം ഇല്ലാതാക്കി എന്നതാണ് മറ്റാരു ദുരന്തം. നാട്ടിനകത്തും പുരന്തുമുള്ള ദുരവിപണികളെ ലക്ഷ്യമിട്ട് നടന്ന രൂക്കുച്ചി മണ്ണിന്റെയും മനുഷ്യൻ്റെയും ദുരന്തത്തിലാണ് കലാശിക്കുന്നത്. ഇത് മണ്ണിലെ പാക്യൂജനകത്തി(nitrogen)ന്റെ സ്വാഭാവിക പുനർന്നിർമ്മാണ പ്രക്രിയയെ അടിമറിച്ചു. സാധാരണമനുഷ്യരുടെ വാങ്ങൽ ശേഷിക്കുന്ന നിൽക്കുന്ന വില കുറഞ്ഞ ധാന്യങ്ങളുടെ ഉൽപ്പാദനം കുറഞ്ഞതോടെ വലിയ ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ ക്രഷ്ണസുരക്ഷയും അപകടത്തിലായി. ഇത് കോളനിവാഴ്ചകകാലത്ത് ഇന്ത്യയിൽ ഓനിനുപുരകെ മറ്റാന്നായി, ദശലക്ഷക്കണക്കിന് മനുഷ്യരെ കൊന്നുവിഴ്ത്തിയ വൻകഷാമങ്ങളായി പെയ്തിരിങ്ങി. വരത്തൻ വിത്തുകളുടെ കടനാക്രമണത്തിൽ അതാതിടങ്ങളിലെ ജൈവസസ്യ വൈവിധ്യവും സമൃദ്ധിയും പല്ലാതെ വെല്ലുവിളിക്കപ്പെട്ടു.

സസ്യങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല ഈ ജൈവസാമാജ്യത്തം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്. വിദേശ കനുകാലി ജനുസ്സുകളുടെ വരവോടെ നാടൻ കാലിയിനങ്ങൾ അപെത്യക്ഷമാകുന്നത് നമ്മൾ കാണുന്നു. വെച്ചുർപ്പശുനമുകിന് ഒരധാരമാണ്. നാട്ടിനും നഗരത്തിനും മാടിരിച്ചി വിൽപ്പനനടത്തിയിരുന്ന കനുകാലി സാമാജ്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച അമേരിക്കൻ ഷൈക്കുനാടുകളുടെ കൗഖോയ് കാലാലട്ടം എത്ര നൃശമംസമായാണ് അവിടത്തെ പുൽമേടുകളിൽ വൻകുടങ്ങളായി വിഹരിച്ചിരുന്ന അമേരിക്കൻ കാട്ടുപോത്തിനെ വംശനാശത്തിൽ എത്തിച്ചേര്ത് എന്ന് നമുക്കറിയാം. അവിടത്തെ ആദിമ അമേരിക്കക്കാരുടെ ക്രഷ്ണസുരക്ഷയും അതോടെ ഇല്ലാതാക്കി.

പശ്ചാത്യ സാമാജ്യത്താന്തിന്റെ ആശോഷ മേൽക്കോയ്മാവുംപന്നതിന് ആയുധങ്ങളും ആശയങ്ങളും മാത്രമല്ല സസ്യജാലങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചുള്ള വ്യാപകമായ കടനാക്രമണവും നടന്നിരുന്നു എന്ന് ആൽഫ്രെഡ് ക്രോസ്സി തന്റെ വിവ്യാതഗ്രന്ഥത്തിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. രാസവ്യവസായങ്ങൾ മണ്ണിലേക്കും വെള്ളത്തിലേക്കും വായുവിലേക്കും തള്ളിവിടുന്ന വിഷമയമാലിന്യങ്ങളാണ് മറ്റാരു വലിയ വിപത്. നദികളും തടാകങ്ങളും കുടിവെള്ള ദ്രോനസ്സുകളും അപകടരമാംവിധം മലിനീകരിക്കപ്പെടുന്നു. വ്യവസായങ്ങൾ പുരത്തെക്കുവെഡ്കുന്ന വിഷമാലിന്യങ്ങളിലെ വിഷാംശങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കാനോ ഗണ്യമായി കുറയ്ക്കാനോ ആവശ്യമായ തെരഞ്ഞെടുവാൻ - ആസ്റ്റ് 2007

സാങ്കേതികവിദ്യകൾ ഇന്ന് ലഭ്യമാണെങ്കിലും കുടിവെള്ളത്തിൽ വിഷം ചേർക്കുന്ന ലാഭക്കോടി നമ്മൾ നിത്യേന്ന സഹിക്കുന്നു.

കൃഷിയിലെ നൃതനരീതികളും രാസവള്ളൂ, കീടനാശിനിപ്പയോഗങ്ങളും ചേർന്നു മണ്ണിലെ സുക്ഷ്മജീവികളെ നശിപ്പിച്ച് മണ്ണിന്റെ പലവിധ കഴിവുകൾ ഇല്ലാതാക്കുന്നു. പുറമേക്ക കാണാത്ത ഈ നാശം മണ്ണിന്റെ ജീവനെ ദുക്കുന്ന ഏർപ്പാടാണെന്ന് നാമരിയുന്നു (Endomological disaster).

ഒരിക്കലും ഭൂമിക്കും മണ്ണിനും ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിയാത്ത ചവറ്റു കുമ്പാരങ്ങളാക്കി നാടിനെയും നഗരങ്ങളെയും മാറ്റുന്നു എന്നതാണ് വ്യവസായയുഗത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഭൂരിതം. പ്രദേശങ്ങളുടെ സ്വാഗ്രഹിത നില്പ് കുടുതൽ കുടുതൽ അപകടപ്പെട്ടതോടെ വിപണികളുടെ മേലുള്ള ആശ്രിതത്വം കൂടുന്നു. പെരുവായിടിച്ച് പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെട്ടുന്ന ധാരാളിത്തം നിരഞ്ഞ ഉപയോഗരീതികളും ചവറുൽപ്പാദനത്തെ എങ്ങനെ വളർത്തുന്നു എന്ന് നമ്മുകൾക്കിം സമുഹങ്ങളെല്ലാക്കമാം ശാസനമുട്ടിച്ച് കൊല്ലാൻ പാകത്തിൽ വളരുകയാണ് ഈ വിപത്ത്. പോളിമർ ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ ആവിർഭാവ തോടെ ഒരിക്കലും മണ്ണിലേക്ക് തിരിച്ചെടുക്കാൻ കഴിയാത്ത ചവറുകൾ ദേഹക്കമായി വർദ്ധിക്കാൻ തുടങ്ങി. ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്യമേഖലകളും ഈ ആപത്ത് എങ്ങനെ ഗ്രസിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് നമ്മൾ നിമിഷം തോറും കണ്ണുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

വൻതോതിൽ മുലധനവും, ഉഞ്ഞാജവും, പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളും ചെലവഴിക്കുകയും, തൊഴിൽ തീരെ കുറയ്ക്കുന്ന ഏറ്റവും പുതിയ സാങ്കേതികവിദ്യകൾ വിന്യസിക്കുകയും, ലാഭത്തിൽമാത്രം ഉണ്ടുകയും ചെയ്യുന്ന വിപണിഭേദവത്തിന്റെ താണ്യവത്തിനിടയിൽ മനുഷ്യനും പ്രകൃതിക്കും എങ്ങനെ നിലനിൽക്കാനാകും. പ്രശ്നങ്ങളുടെ കാരണങ്ങൾ എന്ത് എന്നു തീരുമാനിക്കുമ്പോഴാണ് പരിഹാരങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കവും ആകൃതിയും നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടുന്നത്. എന്തിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുമ്പോഴും അനുബന്ധമായി പരിസ്ഥിതി പ്രശ്നങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യുക എന്നത് നമ്മൾ ഒരു അനുഷ്ഠാനമായി വളർത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മിക്കപ്പോഴും ‘സർവ്വജനരായ’ എത്തെങ്കിലും ഉദ്യോഗസ്ഥ പ്രമുഖരുടെയോ, എത്തെങ്കിലും എജൻസിയുടെയോ പച്ചക്കോടി കണ്ണാൽ പ്രശ്നം തീരുന്നു എന്നമട്ടാണ്. മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമിലുള്ള നിരന്തര പാരസ്പര്യത്തിന്റെ ശരിയായ ചിത്രം എല്ലാ പരിഹാരഗ്രാമങ്ങളുടെയും മുന്നുപാധിയാണ്. ഈ പരിഗണനയാണ് പരിസ്ഥിതി ചരിത്രത്തിന്റെ സന്ദർഭവും ന്യായീകരണവും.

ചരിത്രം-പുതിയ മേഖലകൾ

എം.എം.സചീറുൻ

ഇ.എച്ച്.കാർ രചിച്ച - “വാട്ട് ഇന്ത്യ ഹിന്ദുറി?”-1. എന്ന കൃതിയുടെ 40-ാം വാർഷികം ആദ്ദോഹിച്ചുകൊണ്ട് 2001 നവംബർ 14,15 തീയതികളിലായി ലഭ്യനിലെ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് ഹിന്ദുവാറിക്ക്ലേർ റിസർച്ച് ഒരു സെമിനാർ നടത്തുകയുണ്ടായി. ഇ.എച്ച്.കാർിനുശേഷമും, -വാട്ട് ഇന്ത്യ ഹിന്ദുറി-ക്കുശേഷമും ചരിത്ര പഠനരംഗത്തുണ്ടായ പുതിയ പ്രവാണതകളുകൂടിച്ചുള്ള പഠനത്തിലാണ് ഈ സെമിനാർ ഉണ്ടായത്. ഇതിലെ പ്രബന്ധങ്ങൾ കോഡൈക്രിപ്റ്റ്-“വാട്ട് ഇന്ത്യ ഹിന്ദുറി നേ?”-2. എന്ന പേരിൽ ഒരു പുസ്തകം ഡേവിഡ് കനാഡിൻ എഡിറ്റുചെയ്ത പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. -“വാട്ട് ഇന്ത്യ ഹിന്ദുറി?”- എന്നും, -“വാട്ട് ഇന്ത്യ ഹിന്ദുറി നേ”- എന്നും ഉള്ള രണ്ടു തലക്കെട്ടുകൾ, ചരിത്രപഠനത്തിലെ രണ്ടു വ്യത്യസ്ത ചിന്താധാരകളും രണ്ടു കാലങ്ങളേയും സമീപനങ്ങളേയും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നവയാണ്.

-“വാട്ട് ഇന്ത്യ ഹിന്ദുറി?”- എന്നത് ആത്മവിശ്വാസം സ്ഥാവരിക്കുന്ന ഒരു തലവാചകമാണ്. ചോദ്യമാണെന്നു തോന്നാമെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ അത് ഒരു ഉത്തരമാണ്; അർത്ഥശക്തയ്ക്കിടമില്ലാത്ത തരത്തിൽ എല്ലാ പഴുതകളും അടച്ച മഹത്വവല്ക്കരിക്കപ്പെട്ട് ഒരു ഉത്തരം. -എന്നാണ് ചരിത്രം എന്ന് യഥാർത്ഥത്തിൽ നിങ്ങൾക്കരിയില്ല. തൊന്തു പറഞ്ഞുതരാം. തൊന്തു പുറയുന്നതാണ്, ഇതു മാത്രമാണ് ചരിത്രം- എന്ന ഒരു അവസാനവാക്കിന്റെ ധനി കാറിന്റെ തലവാചകത്തിനുണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ മറ്റൊരു അരങ്ങുകളിലുമെന്നതുപോലെ ചരിത്രപഠനരംഗത്തും ഈ ഉച്ചവിശ്വാസം ആധ്യനികത അമൈവാ മോഡേണിറ്റിയുടെ മുവമുദ്രയായിരുന്നു. ചരിത്രം ഒരു ശാസ്ത്രമാണെന്നും, അതിനെ പിന്തുടരാൻ വളരെ ശാസ്ത്രീയമായ ചില

1. 1961ലാണ് -“വാട്ട് ഇന്ത്യ ഹിന്ദുറി?”- പുറത്തുവരുന്നത്. ജോർജ്ജ് മെകോളേ ട്രവല്യുന്റെ അനുസ്മരണാർത്ഥം കേംബ്രിഡ്ജ് യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ, കാർ നടത്തിയ പ്രസംഗങ്ങൾ കോഡൈക്രിപ്റ്റതാണ് ഈ കൃതി.

2. 2001-ൽ മാക് മില്ലോൺ ഇന്ത്യ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസാധനം നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നത്.

വഴികളുണ്ട് എന്നും, ആ വഴികളിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചാൽ കൂത്യമായി ശരി യായപരിത്രത്തിൽ എത്താൻ കഴിയുമെന്നും, ഓരോ സംഭവങ്ങളുടെയും പരികിലെ ശരിയായ കാരണത്തെ പേട്യാടിപ്പിടിക്കാൻ കഴിയും എന്നും -വാട്ട് ഇന്ന് ഹിസ്റ്ററി-വിശസ്തിക്കുകയും വിശസ്തിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ, വാട്ട് ഇന്ന് ഹിസ്റ്ററി നീ? എന്ന തലവാചകമാക്കുന്നു ആത്മവി ശാസം തരിഞ്ഞും ഇല്ലാത്ത ഒരു ചോദ്യമാണ്, ഇപ്പോൾ സമയം എത്രയായി എന്നു ചോദിക്കുന്നതുപോലെ. ഓരോരുത്തരിൽനിന്നും ഇപ്പോൾ ലഭിക്കുന്ന ഉത്തരവും ഒരേ ആളിൽനിന്ന് അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ ലഭിക്കുന്ന ഉത്തരവും വേണ്ടാവാം എന്നാരു മുൻധാരണ പുതിയ പുസ്തകത്തിന്റെ തലവാചകത്തിനുണ്ട്. ഇതാ ഇരു നിമിഷം ചരിത്രം എന്നതോണോ, അതല്ല അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ, അതുകൊണ്ട് ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച് അവസാനവാക്ക് സാധ്യമല്ല എന്നാണ് അത് നല്കുന്ന അർത്ഥസൂചന.

സാമുഹ്യചരിത്രം, രാഷ്ട്രീയചരിത്രം, മതചരിത്രം, സാംസ്കാരിക ചരിത്രം, ലിംഗദേവപരമായ ചരിത്രം, ബൗദ്ധികചരിത്രം, സാമാജ്യചരിത്രം എന്നിങ്ങനെ ചരിത്രത്തെ ഏഴുവിഭാഗങ്ങളായി വേർത്തിരിച്ച്, അവയോ രോന്നും ഇപ്പോൾ എന്നാണ് എന്ന് പരിശോധിക്കുകയാണ് -വാട്ട് ഇന്ന് ഹിസ്റ്ററി നീ? എന്ന കൃതി. സാമ്പത്തികചരിത്രം, യുദ്ധചരിത്രം, വാൺജ്യചരിത്രം, പ്രാദേശിക ചരിത്രം, കുടുംബ ചരിത്രം, ശാസ്ത്രചരിത്രം, കലാചരിത്രം, നയത്ത്രേ ചരിത്രം തുടങ്ങി ഒട്ടേരോ മേഖലകളുണ്ടുള്ള പഠനങ്ങൾ ഇരു പുസ്തകത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല എന്ന് പുസ്തകത്തിനിന്നും എഡിറ്ററായ ഡേവിഡ് കനാഡിൻ ക്ഷമാപണം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. റിച്ചാർഡ് ജേ. ഇവാൻസ്, പോൾ കാറ്റലജ്, സുസൻ പദ്യ ത്സണൻ, ഓവൻ ഹഫൻ, മിറി റൂബിൻ, ആലിസ് കെസ്റ്റർ ഹാരിസ്, അനാബത്സ് പേരും, ലിന്റഡാ കോളേജ്, ഫെലിപ്പ് ഫെർണാഡേസ് ആമേരിക്കാ എന്നിവർ വിവിധ പ്രഭാസ്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. വർത്തമാനകാലത്തെ ചരിത്രപരംത്തിന്റെ ചില പൊതു സമീപനങ്ങളും പ്രശ്നങ്ങളും ഇരു കൃതിയിൽ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ഈ വിഷയത്തിലൂണ്ടായ മറ്റാരു കൃതിയാണ് -“പഴന്പക്കറീവ് ഓൺ ഹിസ്റ്ററാറിക്കൽ റെറ്റിംഗ്”-3. എന്നതാണ് പുതിയ ചരിത്രം? അത് എത്രമാത്രം പുതിയതാണ്? പുതുമ എന്നത് വെറുമൊരു താത്കാലിക ഫാഷൻ മാത്രമാണോ? അതോ ദീർഘകാലാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു മാറ്റത്തെ അത് സുചീപ്പിക്കുന്നുണ്ടോ? പുതിയ ചരിത്രം പാരമ്പര്യരീതിയിലുള്ള ചരിത്രത്തിന് പകരം നിൽക്കുമോ? അങ്ങനെ നിൽക്കേണ്ടതുണ്ടോ? അമവാ രണ്ടുതരം ചരിത്രങ്ങൾക്കും ഒരേ സമയം നിലനില്പുണ്ടോ?

3. പീറ്റർ ബർക്ക് എഡിറ്റുചെയ്ത ഇരു കൃതി 1991ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

തുടങ്ങിയ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മറുപടി പറയാനാണ് ഈ കൃതി ശമി കമുന്നത്. പാടിക്ക് ജോയ്സ്, ലോറൻസ് ഭൂഷണൻ, റോളാൻഡ് ബർത്ത്, ഗബി യേൽ സ്പെപഗൽ, എഫ്. ആർ. ആക്രമൻമിൽ, തുടങ്ങിയവരുടെ പാഠ അഞ്ചാണ് ഈ കൃതിയിലുള്ളത്.

- “കണ്ണമ്പറി ഹിസ്സറി”-4. എന്ന പുസ്തകം പുറത്തുവരുന്നത് 1996ലോണ്. എറിക് ഹോബ്സ്ബാമിണ്ട് - “ഒ ന്യൂ ത്രെ ടു ഹിസ്സറി”, ജോയ് ബെയ്ലിയുടെ - “പോസ്റ്റ്‌മോഡേണിസം ആന്റ് പോസ്റ്റ് മോഡേണിറ്റി”-, റിച്ചാർഡ് കോക്കറ്റിണ്ട് - “ഒ എൻ്റ് ഓഫ് ഹിസ്സറി ഡിവിസിറ്റുഡ്”-, ഷമിറ്റ് സഫ്റ്റാർഡിണ്ട് - “ഹൂസ് ഹിസ്സറി?” “നാഷനൽ നാരേറ്റീവ്സ് ഇൻ മൾട്ടി നാഷനൽ സൊസൈറ്റീസ്”-, ലുസി നോക്സിണ്ട് - “സെക്ക്സിംഗ് ദ ആർക്കേഖവ്”-“ജണ്ണർ ഇൻ കണ്ണമ്പറി ഹിസ്സറി”- തുടങ്ങിയ പഠനങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

ഹെബ്ബവർഗ്ഗുടെ - ജിയോഗ്രാഫിക്കൽ ഇൻട്യുക്ഷൻ ടു ഹിസ്സറി- ഇന്ന കൃതി ചരിത്ര പഠനരംഗത്ത് പരിസ്ഥിതിയുടെ പ്രാധാന്യത്തിലാണ് ഇന്നന്തൽ നല്കുന്നത്. യുജിൻ പിറ്റാധിണ്ട്-“ബെയ്സസ് ആന്റ് കൾച്ചർ ഓഫ് ദ വേൾഡ്”-5. എന്ന കൃതി മനുഷ്യനെ ഒരു ഏകകം എന്ന നിലയിൽനിന്നു മാറ്റി പലതായി കാണുകയാണ്. തുർക്കികൾ, ജൂതരാർ, അറബികൾ, കുർദ്ദുകൾ, അർമേനിയക്കാർ, മംഗോളിയർ, ഇന്ത്യക്കാർ, ചെചനക്കാർ, മെക്സിക്കൻകാർ, തുടങ്ങി വിവിധ ജനപിഭാഗങ്ങളുടെ ചരിത്രമായി ഈ കൃതി ലോകചരിത്രത്തെ വിജീച്ചു പരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്.

ഓരോ തലമുറയും ചരിത്രപഠനത്തിനുതക്കുന്ന ഒരു പുതിയ താങ്കോ ലൂമായാഗ് റംഗപ്രവേശം ചെയ്യുക. ഇന്നേവരെ ആരും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടി പ്ലാറ്റത തരത്തിൽ ചരിത്രത്തെ കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കാൻ തങ്ങൾ കണ്ണഡ ത്തിയ താങ്കോൽ സഹായിക്കും എന്ന് അവർ അവകാശപ്പെട്ടു. മറ്റാരു കൂടുർ പുതിയൊരു താങ്കോലുമായി വരുന്നതുവരെ അവരുടെ അവകാശ വാദം നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ന്യൂ ഹിസ്സറി അമപാ, ഹിസ്സറി നൂ എന്നത് ഓരോ നിമിഷവും തകർന്നുവീഴുകയും മാറ്റിപ്പണിയുകയും ചെയ്യുന്ന മണ്ണത്തോടുയാണ്. ഓരോ നിമിഷവും വർത്തമാന തന്തവിഴുങ്ങി മുന്നോട്ടുകൂതിക്കുന്ന കാലസർപ്പമാണ് ചരിത്രമകിൽ എല്ലാ പർത്തമാനകാല നിലപാടുകളേയും വിഴുങ്ങി സ്വയം നവീകരിച്ചുകൊണ്ട് മുന്നോട്ടുകൂതിക്കുന്ന മറ്റാരു സർപ്പമാണ് ചരിത്രപഠനമേഖല. ചരിത്രമാനത് പർത്തമാനവും ഭൂതവും തമിൽ നടത്തുന്ന അനന്തസംബന്ധമാണ് എന്ന് ഇ.എച്ച്. കാർ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. സംവാദത്തിന്റെ രൂപവും വിഷയവും മാറിയേക്കാം. പക്ഷേ, സംവാദം തുടർന്നുകൊണ്ടെയിരിക്കും.

4. ബെഡ്യാൻ ബെഡ്യാറ്റി, ജൂവിയാ ബക്സ്സൺ, ആന്റിണി സെൽഫാൻ എന്നിവരാണ് എധിക്കുന്നവർ.

5. ജനീവായുണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ ആദ്ദോപ്പാളജി പ്രോഫസറാണ് പിറ്റാധിൻ. 1989 ലാണ് പുസ്തകം പുറത്തുവന്നത്.

മുകളിൽ സുചിപ്പിച്ചവയടക്കം നിരവധി പുസ്തകങ്ങളിലും പഠന നാണ്ഡിലുമായി വിശദീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും ചരിത്രത്തിന്റെ വർത്തനാന്തരിക്കാൻ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട രണ്ടുകാര്യങ്ങളാണ്. ഒന്നാമതായി, ചരിത്രത്തിന്റെ സ്ഥാനം ശാസ്ത്രകൃതികൾ സുകഷിച്ചിരുന്ന അലമാരയിൽനിന്ന് സാഹിത്യകൃതികൾ സുകഷിക്കുന്ന അലമാരയിലേയ്ക്ക് മാറിയിരിക്കുന്നു, അമുഖം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ചരിത്രം ഒരു ശാസ്ത്രം എന്നതിനേക്കാൾ ഒരു സാഹിത്യരൂപം എന്ന നിലയ്ക്ക് പതിഗണിക്കപ്പെടുന്നു. സന്ന്യാർ മുതൽ ദിവി വരെയുള്ള, ചിന്തകനാർ സാഹിത്യ നിരുപണത്തിനുവേണ്ടി രൂപപ്പെടുത്തിയ -യി കൺസർട്ടകഷൻ തിയറി-ചരിത്ര പഠനത്തിന്റെ രംഗത്തെയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു. -പാഠം അല്ലാതെ മറ്റാനുമില്ല, ഓരോ പാഠവും വ്യത്യസ്തതരത്തിലുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്ക് സാധ്യതയുള്ളതാണ്. ഗ്രന്ഥകൾതാവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾക്ക് കൂടിയിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവും ഇല്ല, പാഠം എന്നത് കണ്ണാടികൾ എടിപ്പിച്ച ഒരു ഹാർ പരസ്പരം പ്രതിഫലിക്കുന്നതുപോലെയാണ്. സത്യത്തിനുമുകളിൽ ഒരു വെളിച്ചവും സംപ്രേഷണം ചെയ്യപ്പെടുന്നില്ല. സത്യം എന്നാനുണ്ടാണ്. വസ്തു എന്നത് അർത്ഥം മാത്രമാണ്. Real is as imagined as the imagery...language is the medium in which the real is constructed and apprehended... ഭാഷയ്ക്കുപുറത്ത് ഒന്നും നിലനിൽക്കുന്നില്ല, എന്നാക്കേയാണ് ഭാഷാശാസ്ത്രരംഗത്തുനിന്ന് ചരിത്രപഠന രംഗത്തെയ്ക്കു വരുന്ന പുതിയ ചിന്ഥകൾ.

ചരിത്രത്തിന്റെ എക്കമുഖത്വം നഷ്ടപ്പെടുകയും ബഹുസ്വരതയും ബഹുമുഖത്വവും ചരിത്രത്തിന്റെ നിർവ്വചനങ്ങളിൽ സ്ഥാനം പിടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നതാണ് രണ്ടാമതെത്ത മാറ്റം. രാജാക്കന്നാരുടേയും പ്രഭുക്കരാരുടേയും, യുദ്ധങ്ങളുടേയും, സാമ്രാജ്യരൂപീകരണത്തിന്റെയും, വിപ്പവങ്ങളുടേയും മാത്രം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ചരിത്രം സമുഹത്തിലെ സ്ത്രീകളുടേയും കുട്ടികളുടേയും അധിക്ഷൃതരുടേയും ആദിവാസികളുടേയും കൂഷ്ഠരോഗികളുടേയും, വേദ്യകളുടേയും ഭാരതൻമാരുടേയും മാക്കേക്കു കമകൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അവർക്കും അതീക്കാലമുണ്ട് എന്നും ചരിത്രമുണ്ട് എന്നും സമ്മതിക്കാൻ സന്നദ്ധമായിരിക്കുന്നു.

ഈ മാറ്റങ്ങൾ ഒരു ഭാഗത്ത് ചരിത്രപഠനങ്ങൾക്ക് പുതിയ മാനം നല്കുകയും, ചരിത്രകാരന്മാരുടേയും ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികളുടേയും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. കൃതികളിൽ എഴുതിവെച്ചതിനെ അതേപടി വിശദസിക്കാൻ കഴിയില്ല എന്ന മുന്നറിയിപ്പ് നല്കുകയും, കൃതിയോട് ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇന്നലെവരെ ചരിത്രത്തിൽ ഇല്ലാതിരുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളെ ചരിത്ര

തമിന്റെ കാഴ്ചപ്പുറത്തെയ്ക്കു കൈപിടിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. മറുഭാഗ താകട്ടു, ചരിത്രവും സാകല്പിക കമകളും തമിലും, ചരിത്രവും മിത്തു കളിം തമിലും ഉണ്ടായിരുന്ന വ്യത്യാസം ഇല്ലായ്മചെയ്യുകയും, ചരിത്രം എന്നത് സത്യത്തിൽ ഇല്ലാത്തതും, അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആർക്കുവേണ മെകിലും എപ്പോൾ വേണമെകിലും ആവശ്യാനുസരണം പുതുതായി ഉണ്ടാക്കാവുന്നതുമാണെന്നും വരുത്തിത്തീർക്കുന്നു. ചരിത്രം പല പല തുണ്ടുകളായി ചിതറിപ്പോവുകയും, സമുഹം എന്ന പൊതു ഏകകം നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു കല്പിന്മേൽ മറ്റാരു കല്ലുകാണാത്തതെന്ന് ബെബബി തീർ പറയുന്ന ശപിക്കപ്പെട്ട കാലത്തെപ്പോലെ മനുഷ്യനെ പലതായി ചിതറിച്ചുകളയുന്നു.

ചരിത്രപാനം ഇല്ലാതായിപ്പോകുന്നതോ, ചരിത്ര വിഭാഗങ്ങൾ അടച്ചുപട്ടുന്നതോ, ചരിത്രാധ്യാപകർക്ക് തൊഴിലില്ലാതാകുന്നതോ അല്ല, ഇന്നമറ്റതിനു പിരകിലെ അപകടം. എല്ലാ സാമൂഹ്യവിരുദ്ധവും വർഗ്ഗീയവാദികളിം, കൊള്ളക്കാരും അവരുടെ ചെയ്തികളെ ന്യായീകരിക്കാൻ ആവശ്യമായ ചരിത്രം സ്വന്മായി സൃഷ്ടിചെടുക്കുകയും, സമൂഹത്തിൽ കലാപമുണ്ടാക്കാൻ ചരിത്രത്തെ ആയുധമാക്കുകയും ചെയ്തേക്കാം എന്നതുപോലുമല്ല, അങ്ങനെ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന എന്നതാണ് പോസ്റ്റമോധ്യാന്തിരി ചരിത്രപാനരംഗത്തുവരുത്തിയിരിക്കുന്ന എറ്റവും വലിയ ദൃഢതം.

1929ൽ അനാൽഎന്ന മാസിക ആരംഭിച്ച, ലുസിയൻ ഫെബ്രൂവരിയും മാർക്ക് ഷോക്കും ആണ് പുതിയ ചരിത്രത്തിന്റെ ഉപജന്മാതാക്കൾ എന്ന് കരുതുന്നു. പകേശ, ന്യൂ ഹിന്ദൂസി എന്ന് ആദ്യമായി ഉപയോഗിക്കുന്നത് 1912ൽ അമേരിക്കൻ സ്കോളർ ജേയിംസ് ഹാർവെ റോബിൻസൺ ആണെന്തെ. മനുഷ്യൻ ആദ്യമായി ഭൂമിവൽക്കു വന്നതുമുതൽ ഉള്ള എല്ലാ ചെയ്തികളും ചിന്തകളും ചരിത്രമാണ് എന്ന് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. സമഗ്രമായ ചരിത്രത്തിന്റെ ആശയം മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. പഴയ ചരിത്രത്തെ പുതിയത് പകരം വെക്കൽ എന്ന ആശയം ചരിത്രചന്ദ്രിയിലെ സ്ഥിരമായ വിഷയമാണ് എന്നു വേണം കരുതാൻ. പത്രതാഖതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ റാക്കേ ഇത്തരമാരു ആശയം മുന്നോട്ടുവെച്ചു. പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീൻ മെബില്ലണും, ക്രിസ്തു ജനിക്കുന്നതിന് 150 വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് പോളിബിയസ് എന്ന ശ്രീക്ക് ചിന്തകനും ഇതുതന്നുണ്ട് അവകാശപ്പെട്ടിരുന്നത്.

1867ൽ ഡച്ചുചരിത്രകാരനായ റോബർട്ട് ഫ്രൂയിൻ്റ് - “ദ ന്യൂ ഹിന്ദൂസിയോഗാഫി” - എന്ന കുതിരാക്കിയിൽ ശാസ്ത്രീയ ചരിത്രത്തിന് എതിരായ നിലപാട് സ്വീകരിച്ചു. രാഷ്ട്രീയ സംഭവങ്ങളെ എണ്ണിപ്പിരുന്നുന്ന തിലപ്പുറം, കുടുതൽ വ്യാപകവും സാമൂഹ്യജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു സമഗ്രമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതുമായ ചരിത്ര രചന മുമ്പു പലരും തുടങ്ങിവെച്ച ദർശനവാദി - ആദ്യപിൽ 2007

தான். பத்தாய்வதால் நூற்றாண்டிலே அந்தால்துணிலான் ஜம்முகியில் சாப்பத்திக்காரித்ராக ஆரங்கிப்பது. ஸிடிப் பள்ளித்தாய் ஜெக்ஸீப் பைக்காவிட்டினால் -“ஓ ஸிவி வெலஸேஷன் ஓஹ் ச் ரிசென்ஸிஸ் ஹெல் ஹெல்லி”- என கூதி 1860 ஆம் பிப்ரவரீக்கிழ்சூ. ஸாங்ஸ்காரிக்காரித்தில் உடன்றி நல்குமான ஹத ரச ந, கம பரியுமானதிலே ஸாப்பதை விஶாலீகரிக்கவுமானதிலே அப்புரீ ஸாப்பதைக்கு பிரகிலை ஐடங்கஶக்கு ப்ராயாந்தி நல்குமானதாயிரு நூ. பத்தாய்வதால் நூற்றாண்டிலை ஸோஷ்யாலஜிட்டு அங்கு கேங்க, ஹெவ்வெல்க் ஸ்பெஞ்ஸர், கார்ட் மார்க்காஸ் துடன்னியவர் பொதுப்பதை பரித்தகாரமால் அப்புதிருந்திட்டு பரித்த ரச நடத்தி. அவரெல்லாம் ஐட நயிலான், ஸாப்பதை ஹத, உடன்றி நல்கியது. வோஶ்டுயர், தின்புள்ளி, ரோவர்ட்ஸன், வீகோ துடன்னிய முன்றாமிக்கோக் ஹவர் கடபூட்டிரி கூனூ. பூருக்காரத்தில் பூதிய பரித்த ஏன் ஸகல்பஂ வழிர பாய தான் என்றமோ.

பத்தாய்வதால் நூற்றாண்டில் ப்ரமுவப்பமானதாயிருந கேஶீய பரித்த பிள்ளைக் லோக்பரித்தவும் ப்ராண்ஶிக்பரித்தவுமாயி வாயிலியிரு நாடு காளாா. ஸாப்பத்திக் பரித்தம் பாயத்தும் பூதியத்தும் ஏன் ரள்ளாயி பிரின்து. ஸாப்பத்திக் பரித்தகாரமாருட ஶல ஹல்பாந்ததில்கின்ஸ் உபலோகத்திலேய்க்கு திரின்ததான் எடுத்து பரியேளக மருநாரு வங்கு த. ஹத மார்ட்டாரளாா ஸாப்பத்திக்காரித்தம் ஸாமுஹ்புசரித்தவும் ஸாங்ஸ்கா ரிக் பரித்தவுமாயி கூடுதல் அடுத்து.

ஹிரூடி ஓஹ் மானேஜ்மெந்ட், ஹிரூடி ஓஹ் அயர்கெட்ஸிங்க், ஹிரூடி ஓஹ் கம்யூனிகேஷன் என்னிவ ரங்கப்பவேஶம் செய்து. மாடு மலூ, ஸாப்பத்திக் பரித்தத்தின்மீது ஸுதாதை சோந்து செய்யார் கெற்பூஜித் தேவையாயி பரிசுமிதி பரித்தம் (ஹிரூடி ஓஹ் என்வயன்மெந்ட்) விகாஸம் ப்ராபிசூ. தொல்லையிரத்தி அருப்பதுகளிலே எடுப்பதுகளிலே ஸாமுஹ்புசரித்ததின் உள்ளாயிருந மேல்கை நஷ்டபூட்டு. பூதிய மாரு ணாலை உச்சக்காளாா, அனோஷனமேவல விபூலீக்கிழ்சூம் ராஷ்ட்ரீய பரித்தம் கூடுதல் ப்ராயாந்தி நேடி. அயிகாரத்தின்மீது பூதிய நிர்வா னாஸ்களுடையிருந ராஷ்ட்ரீய பரித்தம் பலதாயி மாரி. ஏரு டாக்டர் ஸர்க்கார்க்கேட்டுஞ்சாலைகளில் பரிசு செய்யுவோஶ மருநாகத்து ஜகங்கீய தலத்தில் அயிகாரம் என்னை ப்ரவர்த்திக்கூனூ என பின்தயாயி அநூ வழிர்நூ. ஹாக்டரிக்களிலே ஸ்கூலிலே கூடும்பவத்தினக்கத்துபோலும் அயிகாரத்தினுவேள்ளி நடக்குமான ஸமரதை மிஷன்ஸ் மூக்கோவினை பூாலுக்கு பின்காரமால் கேட்டும்பானத்து கொள்ளுவநூ. ஹத மருநாரு தலத்தில் ராஷ்ட்ரீய பரித்தத்தின்மீது நிலநில்பினைத்தை சோந்து செய்யு

നുണ്ട്. എല്ലായിടത്തും രാഷ്ട്രീയവും അധികാരവും ഉണ്ടക്കിൽപ്പിനെ പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു രാഷ്ട്രീയചരിത്രത്തിന്റെ ആവശ്യം എന്ന ചർച്ചയും ഉയരുന്നു. സംസ്കാരം അതിന്റെ പഴയ നിർവ്വചനമായ കല, സാഹിത്യം, സംഗീതം, ചിത്രം തുടങ്ങിയ മേഖലകൾ അതിലൊളിച്ച് കൂടുതൽ നവവം ശശാസ്ത്രപരമായ മേഖലകളിലേയ്ക്കു പോകുന്നതുകൊണ്ട് സാംസ്കാരികചരിത്രവും ഇത്തരം ഒരു ബെല്ലുവിളി നേരിട്ടുന്നുണ്ട്.

സമഗ്രമായ ചരിത്രമെന്നും, ഘടനാപരമായ ചരിത്രമെന്നും ചരിത്രത്തിന്റെ പുതിയ വഴി അറിയപ്പെടുന്നു. കൃത്യമായ ഒരു നിർവ്വചനം സാധ്യമല്ലാത്തതുകൊണ്ട്, ഔഷധിമാർ ബൈഹാരി ശമിച്ചതു പോലെ നേതി...നേതി...എന്ന രീതിയിൽ പാരമ്പര്യ രീതികൾക്കെതിരെയുള്ള ഘടകങ്ങളെ എടുത്തു പറയുകയാണ് പലപ്പോഴും ചെയ്യുന്നത്. ജർമ്മൻ ചരിത്രകാരനായിരുന്ന റാക്കയുടെ - “കോമൺസൈസ് വ്യൂ ഓഫ് ഹിസ്റ്ററി”-ക്ക് എതിരെയുള്ള നിലപാടുകളാണ് പലപ്പോഴും ചരിത്രത്തിന്റെ പുതിയ വഴികളായി എടുത്തുകാണിക്കപ്പെടുന്നത്.

പാരമ്പര്യ ധാരണയന്നുസരിച്ച് ചരിത്രം രാഷ്ട്രീയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ചരിത്രം ഭൂതകാലത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും രാഷ്ട്രീയം വർത്തമാനത്തിന്റെ ചരിത്രവുമാണ് എന്ന പ്രൊഫസർ സർ ജോൺ സീലേ അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. രാഷ്ട്രീയം സ്റ്റൂഡുമായി ബന്ധപ്പെട്ട താണ്. അത് ദേശീയവും അന്തർദ്ദേശീയവുമാണ്, പ്രാദേശികമല്ല, പഴ്ചി കള്ളം ദേയും, യുദ്ധം, കല, സാഹിത്യം, ശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയവയും ദേയുമൊക്കെ ചരിത്രം പൊതുചരിത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടക്കില്ലും അവയെക്കെ അപ്രധാനവിഭാഗങ്ങൾ മാത്രമാണ് എന്ന ധാരണയാണ് പാരമ്പര്യ ചരിത്രം വെച്ചു പുലർത്തിയിരുന്നത്. എന്നാൽ പുതിയ ചരിത്രം മനുഷ്യന്റെ ഏല്ലാ ക്രിയകളും ദേയും ചരിത്രമാണ്. - “എവരി തിംഗ് ഹാസ് എ ഹിസ്റ്ററി”- എന്നാണ് ചരിത്രത്തിന്റെ പുതിയ നിലപാട്. ഏല്ലാറ്റിനും ഭൂതകാലമുള്ളതുകൊണ്ട് ആ ഭൂതകാലത്തെ പുനഃസൃഷ്ടിക്കാനും പൊതു ചരിത്രത്താട്ട ചേർക്കാനും കഴിയും എന്നും കരുതപ്പെടുന്നു. സമഗ്രചരിത്രം എന്ന മുദ്രാവാക്യം അനൊൽ ചരിത്രകാരനാർക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടതാണ്.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപകുതിയിലാണ് - “ഹിസ്റ്ററി ഓഫ് ഐഡിയിയാസ്”- രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നത്. കഴിഞ്ഞ അദ്ദേഹത്തു വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വൈവിധ്യമുള്ള പല വിഷയങ്ങളും ചരിത്രത്തിൽ പുതുതായി ഉടലെടുത്തിട്ടുണ്ട്. കൂട്ടിത്തം, മരണം, ഭ്രാന്തി, കാലാവസ്ഥ, ഗസ്യം, അഴുകൾ, പുത്തി, ശരീരം, സ്വർത്തിതം, വായന, സംസാരം, മരനം എന്നിവയെക്കെ ചരിത്രത്തിന് വിഷയമാകുന്നു. മാറ്റമില്ലാത്തതായി പണ്ടു കരുതിയിരുന്ന പലതും സാംസ്കാരിക നിർമ്മിതികളായി നോക്കിക്കാണുകയും, കാലത്തിലും ദേയും സമാളത്തിലും ദേയും സഖ്യരിക്കുമ്പോൾ അവയ്ക്ക് മാറ്റം സംഭവിക്കുമെന്ന് തിരിച്ചിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

നികോളാസ് ഓസ്റ്റലറുടെ -“എസയേഴ്സ് ഓഫ് ദ വേൾഡ്”-6. എന്ന കൃതി, ലോകത്തിലെ വിവിധ ഭാഷകളുംാൻ, ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ച ചടകവർത്തിമാരായി അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. കഴിഞ്ഞ അയ്യായിരം വർഷത്തെ ചരിത്രം എന്നത്, വിവിധ ഭാഷകളുടെ ചരിത്രമാണ് എന്ന് നികോളാസ് നിരീക്ഷിക്കുന്നു. സുമേരിയൻ, അബിക്, ചെപനീസ്, ശൈക്ക്, സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ് തുടങ്ങിയ ഭാഷകളുടെ ചരിത്രത്തിലൂടെ സഖ്യത്തിലൂക്കൊണ്ട് മാനവസംബന്ധാരത്തിലെ വികാസപരിണാമങ്ങളെ പരിക്കുകയാണ് ഈ കൃതി

ജർമ്മൻഭാഷ ഇംഗ്ലീഷിനു പിരകിൽപ്പെടുത്തേണ്ടുനോ? വിവിധ അധിനിവേശങ്ങൾക്കുത്തിരെ നൃറാണകുളോളം പിടിച്ചുനിന്ന ഇഞ്ജിപ്പശ്വർഭാഷ മുഹമ്മദ് നബിയുടെ അബിക്കുമുന്നിൽ കീഴിടങ്ങിയതെന്നുകൊണ്ട്? ബൈറ്റി ഷൂകാർ ഇന്ത്യ രണ്ടിച്ച അത്രയുംകാലം നെതർലാൻസ് ഇഞ്ചിനീയർന്നെന്ന ഭരിച്ചിട്ടും, ഇന്ത്യാനേഷ്യകാർക്ക് ഡച്ചുഭാഷ അറിയാത്തതെന്നുകൊണ്ട്? തുടങ്ങി പുതുമയുള്ള നിരവധി വിഷയങ്ങൾ ഈ കൃതിയുടെ പരിഗണനയ്ക്കു വരുന്നു.

യാമാർത്ഥ്യം, അമവാ റിയാലിറ്റി എന്നത് സാമൂഹ്യവും സാംസ്കാരികവുമായ ഒരു നിർമ്മിതി മാത്രമാണ് എന്ന ചിന്ത പുതിയ ചരിത്രത്തിന്റെ തത്പരിനാപരമായ അടിത്തരായാണ്. എന്നതാണ് സത്യം എന്നും എന്നതാണ് അസത്യം എന്നും തീരുമാനിക്കപ്പെടുന്നത് നാം എവിടെ നിന്നു നോക്കുന്നു എന്നതിനെ ആശയിച്ചാണ്, എന്ന തരത്തിലുള്ള ചിന്തകൾ ചരിത്രവേക്ഷക്കും ചരിത്രവസ്തുതകൾക്കും പണ്ട് ഉണ്ടായിരുന്ന ആധികാരികതയെ ചോർത്തിക്കളിയുന്നുണ്ട്.

സംഭവങ്ങളുടെ ആവ്യാസം (നദേറ്റീവ്) എന്ന നിലയ്ക്കാണ് പാരസ്യചരിത്രകാരണാർ ചരിത്രത്തെ കണ്ണുപോന്നത്. എന്നാൽ പുതിയ ചരിത്രം പ്രധാനമായും ഉണ്ടാക്കുന്നത് സംഭവങ്ങൾക്കു പിരകിലെ ഘടനയെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിലാണ്. ഭേദാതെയിലിന്റെ -“മെഡിററേനിയൻ”-എന്ന കൃതി, സംഭവങ്ങളെ കടലിനുമുകളിൽ കാണപ്പെടുന്ന തിരിയിളക്കങ്ങൾ മാത്രമായി തളളിക്കളിയുന്നു. സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായ മാറ്റങ്ങളും ഭൂപരക്കൃതിയുടെ പ്രത്യേകതകളുമൊക്കെയാണ് ചരിത്രത്തിലെ സംഭവങ്ങളെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത് എന്ന ചിന്ത പ്രബലപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പുതിയ ചരിത്രം സംഭവങ്ങളെ തളളിക്കളിയുന്നനില്ലെങ്കിലും സംഭവങ്ങൾക്കു പിരകിലെ ഘടനകളുടെ ചരിത്രം ഗൗരവപൂർവ്വം പരിഗണിക്കുന്നുണ്ട്.

മുകളിൽനിന്ന് താഴൊടുള്ള കാഴ്ചയായിരുന്നു പാരമ്പര്യ ചരിത്രത്തിന്റെ വഴി. വലിയ മനുഷ്യരുടെ മഹിതായ ചെയ്തിക്കളിയാണ് അത്

6. ഹാർപ്പർ കോളിന്സ് പബ്ലിഷേഴ്സ് ആണ് 2005ൽ ഈ പുസ്തകം പുറത്തിറക്കിയത്.

പരിഗണിച്ചിരുന്നത്. ബാക്കിവരുന്ന ഭൂതിപക്ഷം സാധാരണ മനുഷ്യർക്ക് പളരെ ചെറിയ പരിഗണന മാത്രമേ ചരിത്രത്തിൽ ലഭിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. പുശാ ചേവ് എന്ന, അപ്രഗസ്തനായ ഒരു കർഷകനേതാവ് നേതൃത്വം നല്കിയ കാർഷികസമരപരിത്വത്തിന്റെ രചനയിൽ ഏർപ്പെട്ട അലക്സാണ്ടർ പുഷ്കി നോക് സർ നികേഹാളസ് പറഞ്ഞത്, അത്തരം ഒരു മനുഷ്യന് ചരിത്രമുണ്ടാവുന്നതു. എന്നാൽ പുതിയ ചരിത്രം താഴേക്ക് തിരിക്കിന്ന് മുകളിലേയ്ക്കുള്ള കാഴ്ചയാണ് ഒരുക്കുന്നത്. സാമൂഹ്യമാറ്റത്തിൽ സാധാരണജനങ്ങൾ വഹിച്ച പകിലാണ് അത് ഉണ്ടാക്കുന്നത്. ജനകീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ ചരിത്രം വളരെയേറെ പ്രാധാന്യം കൈവരിച്ചിരിക്കുന്നു. പള്ളികൾ. അവരുടെ ചരിത്രം മുകളിൽനിന്നും താഴേനിന്നും വിലയിരുത്താൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ബുദ്ധിജീവികളായ ചരിതകാരന്മാരും അവരുടെ ശഖ മഹത്തായ കൃതികളിൽനിന്നും മഹത്തായ ആശയങ്ങളിൽനിന്നും സാധാരണകാരുടെ കുട്ടായ്മകളിലേയ്ക്കും അവരുടെ ഭാഷാവ്യവഹാരത്തിലേയ്ക്കും മാറ്റിയിട്ടുണ്ട്.

- “ഹുസ് ഹിസ്റ്ററി?”-7. അമവാ ആരുടെ ചരിത്രം എന്നാണ് ഷമ്മിറ്റ് സഗ്ഗാറി ഉന്നയിക്കുന്ന ചോദ്യം. ബഹുസ്വരമായ സമൂഹങ്ങളിൽ ദേശീയമായ ആവ്യാനങ്ങൾ ആരുടെ ശബ്ദമാണ് പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നത് എന്ന വിഷയമാണ് ഈ തലവാചകത്വത്തിന്റെ തായ്വേർ. അമേരിക്കയിലെ കൂടിയേറുകാരും അപിടിത്തത ആദിമനിവാസികളും തമിലും, ബെഡ്ടിനിലെ ഓനാം തലമുറയിൽപ്പെട്ട കുടിയേറുകാരും പിന്നിടു വന്നവരും തമിലും, അവിടത്തെ ജൂതരാജും മറുള്ളവരും തമിലും മൊക്കുകയെ നിലനിൽക്കുന്ന സംഘർഷങ്ങളാണ് സഗ്ഗാറി തന്റെ പഠനത്തിൽ വിശദീകരിക്കുന്നത്. കേരളത്തിലെ ആദിവാസികളുടെ പരമ്പരാഗതമായ ആവാസക്രിയങ്ങളും മലബാറവങ്ങൾ കുടിയിരിക്കുന്ന അവരുടെ കാട്ടു, മണ്ണും, വെള്ളവും, ആകാശവും താഴ്വരയിൽനിന്നു കുടിയേറിയവർ കയ്യടക്കുകയും, കുടിയേറുകാർ കോൺഗ്രസ്സും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റും ഇടത്തും വലത്തുമൊക്കെയായി വെർപ്പിരിഞ്ഞും ഓന്നിച്ചും സാമ്പാന്തത്വത്തിന്റെ രേണു നടത്തുകയും, കുടിയേറുകാർ കുടിയേറുകാർക്കുവേണ്ടി നടത്തുന്ന കുടിയേറുകാരുടെ രേണുത്തിനുമുമ്പിൽ ആദിവാസി പകച്ചുനിൽക്കുകയും, ആദിവാസികളുടെ പരിമിതമായ വോട്ടുകൾ അധികാരത്തിൽ നിർണ്ണയിക്കാൻ പര്യാപ്തമല്ലാതെ പരികയും ചെയ്യുന്നോൾ ആരുടെ ചരിത്രം? എന്ന ചോദ്യം സഹ്യം മക്കളിൽനിന്നും ഉയരുന്നത്, ചെവിയോർത്താൻ നമുക്കും കേൾക്കാം.

പാരമ്പര്യധാരണകളുണ്ടായിപ്പോൾ ചരിത്രം രേഖകളെ അടക്കിപ്പാനെപ്പെടുത്തിയായിരിക്കണം. രേഖകളുടെ പ്രാധാന്യം ഉണ്ടാക്കിയാൽ സാധാരണ പാരമ്പര്യം അവരുടെ ചരിത്രം? എന്ന ചോദ്യം സഹ്യം മക്കളിൽനിന്നും ഉയരുന്നത്, ചെവിയോർത്താൻ നമുക്കും കേൾക്കാം.

7. (കണ്ണമ്പറമീ ഹിസ്റ്ററി-1996)

യുടെ വിലപ്പേട്ട് സംഭവനകളിലോന്നായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നത്. ആർക്കേഡ വ്യസില്യും സർക്കാർസ്ഥാപനങ്ങളില്യും മറ്റും സുക്ഷിക്കുന്ന ഒരേയോഗിക രേഖകൾക്ക് എറെ പ്രാധാന്യം കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇതുകാരണം മറ്റുത രത്തിലുള്ള പല തെളിവുകളും വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടു. എഴുത്ത് കണക്കുപിടി കുന്നതിന് മുമ്പുള്ള ചരിത്രത്തെ പ്രീ-ഹിസ്റ്ററി എന്ന് മാറ്റി നിർത്തി. എന്നാൽ, താഴേത്തുകൊണ്ടുവന്നു. ഒരേയോഗിക രേഖകൾ പൊതുവെ പ്രകടിപ്പി കുന്നത് ഒരേയോഗികമായ നിലപാടുകളും അഭിപ്രായങ്ങളും മാത്രമാണ്. കലാപകാരികളുടേയും തീവ്രവാദികളുടേയും നിലപാടുകൾ പുനരാവിഷ്കരിക്കാൻ അത്തരം രേഖകളോടൊപ്പം മറ്റു തെളിവുകളും പരിശേധിക്കേണ്ടതായി വരും. പുതിയ ചരിത്രകാരന്മാർ അവരുടെ പുർണ്ണിക രേഖകൾ കൂടുതൽ വിശദമായി മനസ്സുപ്പവർത്തിക്കുള്ള നിരീക്ഷണവിധേയമാക്കുന്നതുകൊണ്ട് കൂടുതൽ തെളിവുകളും പരിശോധിക്കേണ്ടിവരുന്നു. വോട്ടിന്തെ കണക്കുകളും ജനസംഖ്യാ രേഖകളുമൊക്കെ ഇക്കുട്ടത്തിൽപ്പെടുന്നു.

ചരിത്രപഠനത്തിൽ കാരണങ്ങൾക്ക് (കോസസ്) ഉണ്ടായിരുന്ന ഉള്ളാൽ നഷ്ടപ്പെട്ടു. കാരണങ്ങളിൽ നിന്ന് അർത്ഥത്തിലേയ്ക്കും (കോസസ് ടു മീനിംഗ്) വിശദീകരിക്കലിൽനിന്ന് ഉൾക്കൊള്ളലിലേയ്ക്കും (എക്സ്പ്ലാനേഷൻ ടു അണഡൽസ്റ്റാറ്റിംഗ്) ചരിത്രപഠനത്തിന്റെ ശത്രി മാറി. ഈ ശത്രിമാറ്റത്താൽ സാംസ്കാരികചരിത്രമേഖല കൂടുതൽ നേട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കി. എന്നുകൊണ്ട് എന്ന ചോദ്യത്തിന് ഒരു ഉത്തരംമാത്രം നല്കുന്ന പഴയ രീതിക്കുപകരം കൂടുതൽ വിശദമായ അനേകണാരീതിയാണ് പുതിയ ചരിത്രത്തിന്റെ. ചോദ്യത്തിന് ഒരു ഉത്തരമല്ല, പല ഉത്തരങ്ങൾ ആവാം എന്ന നില വന്നിരിക്കുന്നു.

പാരമ്പര്യ രീതിയനുസരിച്ച് ചരിത്രം വസ്തുനിഷ്ഠംവും നിഷ്പക്ഷവുമാണ്. വായനക്കാർക്കുമുമ്പിൽ വസ്തുതകൾ നിരത്തുക എന്നതാണ് ചരിത്രകാരന്റെ കടമ; റാങ്കയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ, എങ്ങനെയാണ് അതുസംബന്ധിച്ചത് എന്നു വിശദീകരിക്കൽ. -“കോബില്യജ് മോഡേണ്ട് ഹിസ്റ്ററി”- എന്ന കൃതിയിലേയ്ക്ക് പഠനങ്ങൾ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ട്, 1902ൽ ലോർഡ് ആക്കണ്ണൻ ആവശ്യപ്പെട്ടത് ഇത്തരത്തിൽ നിഷ്പക്ഷവും വസ്തുനിഷ്ഠവുമായ ചരിത്ര ലേവനങ്ങളായിരുന്നു.

-Our Waterloo must be one that satisfies French and English, Germans and Dutch alike, and that readers should be unable to tell where one contributer laid down his pen and another took it up.. എന്നായിരുന്നു ലോർഡ് ആക്കണ്ണൻ കത്തിലെ വാചകം.

ഇത്തരം ഒരു സമീപനം ചരിത്രചന്ദ്രയിൽ സാധ്യമല്ലെന്ന് ഇന്ന് എറൊക്കുവെറുതീർച്ചയായിട്ടുണ്ട്. നിറം, വർഗ്ഗം, മതം, ലിംഗം, എന്നിവ കാരണമുള്ള താല്പര്യങ്ങളേയും പക്ഷപാതങ്ങളേയും എത്രതനെ ഉചിവാക്കാൻ ശമിച്ചാലും പുർണ്ണമായി ഉചിവാക്കാൻ കഴിയില്ല. ഒരു പ്രത്യേക നിലപാടിൽനിന്നുകൊണ്ടുമാത്രമേ ഭൂതകാലത്തിലേയ്ക്ക് നോക്കാൻ കഴിയും. മനുഷ്യമനസ്സ് റിയാലിറ്റിഡെയെ നേരിട്ട് പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. ഒരുക്കുടം മുൻഡാരണകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുണ്ട് നാം ലോകത്തെ സ്വാംശീകരിക്കുന്നത്. സംസ്കാരം മാറുന്നതിനുസരിച്ച് നിലപാടുകൾക്കും മാറ്റം സംഭവിക്കും. അതുകൊണ്ട്, സമന്വയിക്കപ്പെട്ട് ഒരു പൊതുനിലപാടിനേക്കാൾ വ്യത്യസ്ത സമീപനങ്ങളെ അതേപടി അവതരിപ്പിക്കുന്നതാണ് കൂടുതൽ അഭികാമ്യം എന്നതാണ് പുതിയ ചരിത്രത്തിന്റെ രീതി. ചരിത്രത്തിന്റെ ഒരേയൊരു ശബ്ദം എന്നതിനുപകരം വ്യത്യസ്തവും പരസ്പരവിരുദ്ധവുമായ ശബ്ദങ്ങൾ എന്ന നിലപാടിന് ഉള്ളാൽ ലഭിക്കുന്നു.

പാരമ്പര്യചരിത്രം പ്രൊഫഷണലുകളുടെ സാമ്രാജ്യമായിരുന്നു. പക്ഷേ, പുതിയ ചരിത്ര രചനയിൽ പ്രൊഫഷണലുകളല്ലാത്തവരും രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അടിത്തടിൽനിന്ന് ചരിത്രം രൂപപ്പെടുവോൾ സാധാരണകാർക്ക് അവരുടെ ഭൂതകാലത്തക്കുറിച്ചുള്ള നിലപാടുകൾ പ്രൊഫഷണൽ ചരിത്രകാരരാജുടെ നിലപാടുകളേക്കാൾ പ്രധാനപ്പെട്ടതാകുന്നു. പരിത്രപഠനം തൊഴിലായി സീകരിച്ചവരോ, പ്രൊഫഷണൽ ചരിത്രകാരരാജോ അല്ലാത്ത ധാരാളം പേര് ചരിത്രത്തിന്റെ പഠനത്തിലും അനേകം ണങ്ങളിലും രചനയിലും എർപ്പെടുന്നു. നൃംഖണ്ഡുകളായി സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ പിന്നാവുംങ്ങളിൽ അവഗണിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്ന ദളിതർക്കും നൃനപക്ഷങ്ങൾക്കും, സ്ക്രീകൾക്കും, കൂടിയേറുകാർക്കും, പ്രാന്തരാഖ്യക്കും, ഭേദ്യകർക്കുമൊക്കെ ചരിത്രമുണ്ട് എന്നു വന്നു.

അവരുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ സത്യസ്ഥമായും ആർജ്ജവന്തോടെയും അടയാളപ്പെടുത്താൻ കഴിയുക അവർക്കുതനെന്നയാണ് എന്നതുകൊണ്ട്, ദളിതരും ആദിവാസികളും സ്ക്രീകളും എഴുതുന്ന ചരിത്രവും അവരെക്കുറിച്ചുള്ള ചരിത്രവും പ്രാധാന്യം നേടിയിരിക്കുന്നു. ഇ.എച്ച്.കാറിന് ഒരുപക്ഷേ സക്തപ്പിക്കാൻപോലും കഴിയാത്ത തരത്തിൽ സമൂഹത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന മുഴുവൻ മനുഷ്യർക്കും ചരിത്രമുണ്ട് എന്ന് പുതിയ ചരിത്രപഠനം തിരിച്ചറിയുന്നു.

ഇ.എച്ച്.കാറിന് ചരിത്രം ശാസ്ത്രമായിരുന്നു, അതീതകാലത്തെ ക്കുറിച്ചുള്ള ശാസ്ത്രീയമായ പഠനമായിരുന്നു. സമൂഹത്തിൽ ദീർഘകാലാടിസ്ഥാനത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന പുരോഗതിയെ നിരീക്ഷിച്ച് വ്യാവസ്യാനികലും അവയ്ക്കു പിറകിലെ സാമൂഹ്യനിയമങ്ങൾ കണ്ണടത്തല്ലുമായിരുന്നു

ആധുനികതയുടെ ചരിത്ര സങ്കർപ്പം. 'ധാരാളം പണം, പുതിയ പുതിയ സർവ്വകലാശാലകൾ, അനേകം പ്രോഫസറമാർ, വിദ്യാർത്ഥികൾ തുടങ്ങി, ചരിത്രപഠനത്തിന്റെ സുവർണ്ണകാലഘട്ടമായിരുന്നു ഈ.എച്ച്. കാറി സ്റ്റേറ്റ്. എന്നാൽ തൊഴ്ജ്ഞായിരത്തി എഴുപതുകളിൽ ഈ അവസ്ഥയ്ക്കു മാറ്റം സംഭവിച്ചു. എല്ലാപ്രതിസന്ധികാരണം ലോക സാമ്പത്തികരംഗം ഗുരുതരമായ തകർച്ചയെ നേരിട്ടു. യുണിവേഴ്സിറ്റികളുടെ വികാസം താരതമേന്ന നിലച്ചു. സാമ്പത്തികനിയന്ത്രണങ്ങൾ എല്ലാ രംഗത്തും വളർച്ചയെ മുടക്കിപ്പിച്ചു. സാമൂഹ്യശാസ്ത്ര ചരിത്രത്തിന്റെ പഴയ പ്രതാപങ്ങൾക്ക് മഞ്ച ലേറ്റു. പുതിയ ഉൽപാദന ബന്ധങ്ങളും തൊഴിൽ നയങ്ങളും രൂപപ്പെട്ടു വന്നു. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായി ചരിത്രപഠനരംഗത്തും അതുവരെയി ഷിഖത വൈരുല്യങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങി. പുതിയ മാർക്കറ്റ് ഇക്കൊണ്ടി യുടെ ഫലമായി സാമ്പത്തികം സമൂഹത്തിലും സമൂഹം രാഷ്ട്രീയത്തിലും ഒന്നായും പെടുത്തുന്ന രീതി ചരിത്ര പഠനമേഖലയ്ക്കും പുതിയ മാനങ്ങളും വെള്ളുവി ഭികളും സമ്മാനിച്ചു.

താഴെ ജാതിക്കാരുടേയും, അധികൃതരുടേയും നൃറാണ്ഡുകളായി സമൂഹം അതിർവ്വരസ്വകളിലേയ്ക്ക് മാറ്റിനിർത്തിയിരുന്നവരുടേയും ചരിത്രം ഇന്ന് മുൻപോതിയിലെത്തിയിരിക്കുന്നു.

Under graduates seduced by journalistic fashion, demand that they should be taught the history of black Africa.....But at present there is none or very little and darkness is not subject for History. എന്ന് 1963 തീ ട്രെവർ റോഹർ എഴുതുന്നു. പകേജ്, എറെ കഴിയും മുമ്പ് കരുപ്പ് ചരിത്രത്തിന് വിഷയമായിമാറി.

ജയലിൻ ഓസ്റ്റിന്റെ - “നോർത്തേൺകൾ അബ്സൈ” - എന്ന നോവലിലെ നായിക കേതറിൻ മോർലാസ്റ്റിന്റെ ഒരു വാചകം ഈ.എച്ച്. കാർ തന്റെ കൃതിയിൽ ഉല്ലരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടാണ് ചരിത്രം വായിക്കാത്തത് എന്ന ചോദ്യത്തിന് കേതറിൻ പറയുന്ന മറുപടിയാണ് ഈ.എച്ച്. കാർ ഉല്ലരിക്കുന്നത്. -...it should be so dull for a great deal of it must be invention എന്നാണ് ആ ഉല്ലരണി. കാതറിൻ പറഞ്ഞകാര്യം മുഴുവനായി കാർ ഉല്ലരിക്കുന്നില്ല. പലപ്പോഴും അതു സാധ്യവുമല്ലാണ്. പകേജ്, കാതറിൻ പറഞ്ഞത്തിൽ നിന്ന് ഈ.എച്ച്.കാർ വിട്ടുകളഞ്ഞാഗത്തിന്റെ സ്ത്രീപകും വായ നയാണ് - “വാട്ട് ഇത്സ് ജണ്ണർ ഹിസ്സറി നേ” - എന്ന പഠനത്തിൽ ആലിസ് കെസ്റ്റർ ഹാരിസ് നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. ചരിത്രത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ അസാന്നിധ്യത്തെക്കുറിച്ച് കാതറിൻ പറയുന്ന ഭാഗമാണ് കാർ വിട്ടുകളയ്യുന്നത്. കാതറിൻ മോർലാസ്റ്റിന് കുടുതൽ പറയാനുണ്ട് എന്ന ആമുഖത്തോടെയാണ് ആലിസ് ആ ഉല്ലരണിയുടെ വിട്ടുണ്ടാണെന്ന് പുതിപ്പിക്കുന്നത്.

-The quarrels of popes and kings with wars of pestilence in every page; the men all so good for nothing, and hardly any women at all- it is very tiresome and yet I often think it odd that it should be so dull for a great deal of it must be invention- എന്നാണ് കാതറിൻ പരയുന്നതിന്റെ പുർണ്ണരൂപം.

സ്റ്റ്രീകളും പുരുഷരായും ഉൾപ്പെട്ട ഒരു സമൂഹത്തിൽ നിന്ന് സ്റ്റ്രീകൾ അപ്രത്യക്ഷരാകുന്ന ഒരു ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചാണ് കാതറിൻ സുചിപ്പിക്കുന്നത്. കാതറിൻ വാചകത്തിലെ എറ്റവും പ്രസക്തമായ ഭാഗം ഇ.എച്ച്.കാർ കാണാതെപോകുന്നു എന്നത് ധാര്ഘചക്രികമാകാൻ തരമില്ല. കാതറിൻ വ്യക്തിജീവിതം സ്റ്റ്രീവിരുദ്ധമായിരുന്നു എന്നതിന് ജോനാതാൻ ഹസ്താവിക്കേം - “ഒ വൈസസ് ഓഫ് ഇൻഡിഗ്രി”- ഇ.എച്ച്.കാർ 1892-1982-എന്ന പുസ്തകത്തിൽനിന്ന് ആലിസ് കെസ്റ്റർ തെളിവുനിരത്തുന്നുണ്ട്. എങ്ങനെന്നാണ് ചരിത്രത്തിൽനിന്ന് സ്റ്റ്രീകൾ അപ്രത്യക്ഷരാകുന്നത്.എന്ന തിന് തന്റെ ഉല്ലാസി സാക്ഷിപറയുന്നു എന്ന കാര്യം ഇന്നൊരുപക്ഷെ, കാർ ജീവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിൽ മനസ്സിലാകുമായിരുന്നു. ചരിത്രത്തിലെ വസ്തുതകൾ (facts) ആർക്കും സൗകര്യംപോലെ എടുത്തുപരയാഗിക്കാവുന്ന തരത്തിൽ മത്സ്യകച്ചുവടക്കാരൻ്റെ പലകയിൽ നിരത്തി വെച്ച മത്സ്യങ്ങളും, അവ കടലിൽ നിന്തിക്കലിക്കുന്നവയാണ്. ഓരോ ചരിത്രകാരനും അവതരിപ്പിക്കുന്നത് അധികാർ ചുണ്ടയിട്ടു പിടിക്കുന്ന, അധികാർ ചുണ്ടയിൽ കിട്ടുന്ന മത്സ്യങ്ങളെ മാത്രമാണ് എന്ന് കാർ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ചുണ്ടയിൽ കൊതാനാൻ പാകത്തിൽ തന്റെ മുന്നിലൂടെ നീന്തിക്കലിക്കുന്ന മത്സ്യങ്ങളിൽ ചിലതിനെ ചരിത്രകാരന് കൈവിട്ടുകളിയാം എന്ന തിനും കാർ മാതൃകയാകുന്നു. യുറോപ്പിനു പുറത്തുള്ളവർ, സ്റ്റ്രീകൾ, കുറുത്തവർ, തുടങ്ങി ലോകജനസംഖ്യയിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തെയും ചരിത്രത്തിനു പുറത്തുനിരത്തുന്ന സമീപനമായിരുന്നു ഇ.എച്ച്. കാർ അടക്ക മുള്ള പല ആധുനിക ചരിത്രകാരന്മാരും കൈകൈകാണ്ടിരുന്നത്.

പുരുഷത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സകലപനങ്ങളും, അധികാരാർധനയും, യുണിയൻ നേതാക്കലെന്ന നിലയിലും കുടുംബത്തിന്റെ നാമൻ എന്ന നിലയിലും മേലധികാരി, ഭർത്താവ്, കാമുകൻ തുടങ്ങി ഭാഷയും സംസ്കാരവും അടക്കമുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്തമേഖലിലും പുരുഷന്റെ അധികാരം എങ്ങനെ സ്റ്റ്രീക്കെതിരെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നതും ഇന്ന് ചരിത്രത്തിന്റെ അനോഗ്യാവിഷയമാണ്.

20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭകാലത്തെ വെൽഫയർ സ്കൂളുകളും എന്നും സകലപം രൂപപ്പെടുത്തിയത് ചരിത്രത്തിലും രാഷ്ട്രീയത്തിലും സ്റ്റ്രീകൾ നടത്തിയ ഇടപെടലുകളാണ് എന്ന തരത്തിൽ പല പഠനങ്ങളും വന്നിരിക്കുന്നു. ലിന്റിഡാ ശോർഡൻ എഡിറ്റുചെയ്ത - “വുമൺസ് ഓ സ്കൂളുകൾ ആന്റ് രംഗുവരി - ആസ്റ്റ് 2007

വെൽപ്പായർ”, രോബിൻ മുന്സിയുടെ - “കീയേറ്റിംഗ് എ ഫീമെയിൽ ഡോമി നേഷൻ ഇൻ അമേരിക്കൻ റിഹോം” - അമേരിക്കൻ ഹിസ്റ്റോറിക്കൽ റവ്യൂ വിണ്ട് 95-ാം വാളുത്തിൽ സോണിയാ മെക്കല്യും സെത്ത് കോവനും ചേര്ന്ന് എഴുതിയ - “വുമൺലി ഡ്യൂട്ടിസ്, മെറ്റോണലിസ്റ്റ് പൊളിറ്റിക്സ് ആന്റ് ദ ഓജിനൽസ് ഓഫ് വെൽപ്പായർ സ്റ്റൗയ്റ്റ്സ് ഇൻ പ്രാൻസ്, ജർമ്മനി, ശ്രദ്ധയ്ക്ക് ബൈറ്റൻ, ആന്റ് ദ യൂണിറോഡ് സ്റ്റൗയ്റ്റ്സ് 1880-1920” - തുടങ്ങിയ കൃതികൾ ഇത്തരം വെളിപ്പെടുത്തലുകൾ നടത്തുന്നുണ്ട്.

ലിംഗ്രേഡ് എന്നത് ചരിത്രപഠനരംഗത്ത് ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരേ യാരു അച്ചുതണ്ട് എന്ന നിലയ്ക്കല്ലെ, വർഗ്ഗം, രാഷ്ട്രീയഘടന, ആശയം, സാമ്പത്തികസ്ഥാപനങ്ങൾ, വർണ്ണം, നരവംശം, പരിസ്ഥിതി തുടങ്ങിയ നിര വധി അച്ചുതണ്ടുകളിൽ ഒന്ന് എന്ന നിലയ്ക്കാണ് പ്രാധാന്യം നേടിയിരിക്കുന്നത്. പുതിയ കാലം സ്വത്രതിലല്ല, നിരവധി സ്വത്രങ്ങളിലാണ് ഉള്ളൂ നാൽ. സ്റ്റ്രൈ/പുരുഷൻ, കറുതവർ/ വെളുത്തവർ, യുറോപ്പ്/എഷ്യ, കിഴക്ക്/പടിഞ്ഞാർ തുടങ്ങി നിരവധി സ്വത്രങ്ങൾ പരസ്പരം മത്സരിക്കുകയും പരസ്പരം സമന്വയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഭാഷയിലും സംബാദത്തിലുമാണോ അതോ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ രംഗത്താണോ മനുഷ്യരുടെ സ്വത്വവും അഹാംഖ്യാധികവും രൂപപ്പെടുന്നത് എന്ന പോസ്റ്റ് മോഡോണർ കാലത്തെ ചരിത്രകാരനാരുടെ ചർച്ച, ഇ.എച്ച്. കാറിൻ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. മനുഷ്യൻ ഒരേസമയം ചരിത്രത്തിന്റെ വ്യാവ്യാതാവും അഭിനേതാവും ആണ് എന്ന യാമാർത്തമ്പും അദ്ദേഹം ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്നുവേണം കരുതാൻ. പക്ഷേ, സമൂഹത്തിന്റെയും ചരിത്രത്തിന്റെയും പുറത്തുനിൽക്കുന്ന വ്യതിരിക്തനായ വ്യക്തിയായി ചരിത്രകാരൻ സ്വയം മാറുകയല്ലാതെ വേറെ നിവൃത്തിയില്ല എന്ന് കാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. - “ഇത് ആത്മഖോധനയ്ത്തിന്റെ കാലഘട്ടമാണ്. എന്നതാണ് താൻ ചെയ്യുന്നത് എന്ന് ചരിത്രകാരൻ അറിഞ്ഞതിരിക്കണം. അത് സാധ്യവുമാണ്” - എന്ന ഉംച്ചിബോധ്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ വ്യതിരിക്തനായ വ്യക്തിയായി ചരിത്രകാരനു മാറിനിൽക്കാൻ കഴിയുമോ എന്ന തിൽ പോസ്റ്റ് മോഡോണർ കാലഘട്ടത്തിലെ ചരിത്രകാരൻ സംശയാലുവാണ്.

സാമ്പത്തികശാസ്ത്രം, രാഷ്ട്രീയം, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം, മനസ്സാംത്രം, നരവംശശാസ്ത്രം, പരിസ്ഥിതി, തത്തച്ചിന്ത തുടങ്ങി എല്ലാ വിഷയങ്ങളും ഈന്ന് ചരിത്രത്തിൽ ഉൾച്ചേരുന്നുണ്ട്. സാഹിത്യത്തിലേയും കലയിലേയും എറ്റവും പുതിയ പഠനങ്ങൾവരെ സുക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട ചരിത്രകാരന് മുന്നോറാൻ കഴിയു എന്ന നില വന്നിരിക്കുന്നു. അതിനും അതിനും സാമ്പത്തികശാസ്ത്രം, രാഷ്ട്രീയം, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം, പരിസ്ഥിതി, തത്തച്ചിന്ത തുടങ്ങി എല്ലാ വിഷയങ്ങളും മാനസികാവസ്ഥകളേയും, അവർ സുഷ്ടിക്കുന്ന ബിംബങ്ങളേയും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നു. ചരിത്രരേഖകളായി

ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന കൃതികളും മറ്റു ഭാതികമായ തെളിവുകളും വിശ കലനും ചെയ്യാനും ശരിയായ അർത്ഥത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാനും നിരുപണ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ തന്ത്രങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാം എന്ന അവസ്ഥ വർത്തമാന കാലത്തിന്റെ ചരിത്രപഠനരീതികളെ എററു സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ട്; അനുകൂ ലമായും പ്രതികുലമായും. തത്ത്വാസ്ത്രവും സാമ്പത്തികശാസ്ത്രവും മതഗ്രന്ഥങ്ങളും പരിചയമില്ലാത്ത ചരിത്രകാരൻ ആ പേരിന് അർഹന്മല എന്നു വന്നിൽക്കുന്നു. ഒരു ജനതയുടെ ഭാഷയിൽ സംഖാക്കുന്ന മാറ്റം മറ്റു പല മാറ്റങ്ങളുടെയും അളവുകോലാണ്.

അതുകൊണ്ട് ചരിത്രത്തിന്റെ ഇരുണ്ട വഴികളിലൂടെ സഖ്യതിക്കുന്ന എത്താരാർക്കും ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിലുള്ള അറിവ് ഒഴിച്ചുകൂടാനാകാത്ത താണ്. ചുരുക്കത്തിൽ, ഇന്ന് ചരിത്രകാരൻ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ എത്തക്കിലും ഒരു മണ്ഡിയലത്തിൽമാത്രം ഒരുണ്ടിനിൽക്കാനാവില്ല.

1993 തീ ബുധാപുസ്തിലെ സെൻട്ടൽ യുറോപ്യൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റി യിൽ എറിക് ഹോബ്സ്ബാം ചെയ്ത പ്രസംഗമാണ് - “ദ ന്യൂ ട്രെക് ടു ഹിസ്റ്ററി” - എന്ന ലേവനമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. രാഷ്ട്രീയത്തിൽ പാർല മെന്ററി ഡമോക്രസിയും സാമ്പത്തികരംഗത്ത് സത്രന്ത വിപണിയുടെ അടി സ്ഥാനത്തിലുള്ള മുതലാളിത്തവും പൊതുവെ ലോകരാഷ്ട്രങ്ങൾക്ക് മാതൃ കയാകുന്നു എന്ന് ഹോബ്സ്ബാം നിരീക്ഷിക്കുന്നു.

ഭേദകാലം എന്നത് ഒരു അത്യാവശ്യഘടകമാണ്. മാനൃമായ ഒരു ഭൂതകാലം ഇല്ലാനുവരികിൽ അത് കണ്ണടത്താനും പുതുതായി സ്വീഷ്ടി ചെടുക്കാനും കഴിയും. ചരിത്രകൃതികളും ഭാഷയിലുള്ള ഒരു വ്യവഹാര മാണ് എന്നും അതിന്റെ സ്ഥാനം ശാസ്ത്രം എന്ന നിലയിലല്ല, സാഹിത്യം എന്ന നിലയ്ക്കാണ് എന്നും വരുമ്പോൾ ഇം പ്രക്രിയ വളരെ എളുപ്പമാ കുന്നു. കൃതിയുടെ അർത്ഥം നിർണ്ണയിക്കുന്നത് ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ഉദ്ദേ ശ്രമാണും, വ്യത്യസ്തമായ വായനകളാണ് എന്ന ആധുനികോത്തര സാഹിത്യനീരുപണാപദ്ധതി ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വായനയ്ക്കും ബാധക മാക്കാമെന്നു വരുമ്പോൾ ചരിത്രം സ്വീഷ്ടിക്കുക എന്നത് സത്യവുമായി ബന്ധം ആവശ്യമില്ലാത്ത ഒരു ഗവേഷണാവ്യാധാമം മാത്രമായിത്തീരുന്നു. വിപ്പുവകാരികൾക്കും ദേശീയവാദികൾക്കും മാത്രമല്ല, യാമാസ്യിതികവാ ദിക്കൾക്കും, ഏകാധിപതികൾക്കും, മതതീവ്വാദികൾക്കും വർദ്ധീയവാദി കൾക്കും ഫാസിസ്റ്റുകൾക്കുമൊക്കെ എടുത്തുപയോഗിക്കാവുന്ന ആയു ധമായി എങ്ങനെന്നയാണ് ചരിത്രം മാറുന്നതെന്ന് ഹോബ്സ്ബാം തന്റെ പഠനത്തിൽ ഉദാഹരണസഹിതം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. - “History is the raw material for nationalist or ethnic or fundamentalist ideologies as poppies are the raw material for heroin addicts” - എന്നാണ് എറിക് ഹോബ്സ്ബാംമിന്റെ വാക്കുകൾ.

ഹിന്ദുരാഷ്ട്രത്തിനും ഇസ്ലാമികരാഷ്ട്രത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള മുറി വിജികൾ ആരംഭിക്കുന്നത് ദേശീയത വികാസം പ്രാപിച്ചുകഴിഞ്ഞ ഒരു കാലാ ത്താണ്. പകേജ്, ഇത്തരം മുദ്രാവാക്യങ്ങളെ ചരിത്രംകൊണ്ട് ന്യായികൾ കാൻ ശ്രമിക്കുന്നോൾ വാസ്തവത്തിൽ വർത്തമാനകാലം കഴിഞ്ഞകാലം ലത്തുനിന്റെ മഹത്തായ പാരമ്പര്യങ്ങളെ കൊള്ളിച്ചെഴുകയാണ്. ഇൻഡ്യൻ വാലി സിവിലേബസേഷന്കുറിച്ചുള്ള നിരവധി പഠനങ്ങളിൽ എന്ന്, “5000 യേഴ്സ് ഓഫ് പാകിസ്ഥാൻ” - എന്നാണ്. 1932-33 കാലാലട്ടത്തിനുമുമ്പ് പാകിസ്ഥാൻ എന്ന ദേശം പോലും നിലവിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. 1940 വരെ അതോരു ഗൗരവമായ രാഷ്ട്രീയ വിഷയവുമായിരുന്നില്ല. ഒരു രാഷ്ട്രം എന്ന നിലയിൽ പാകിസ്ഥാൻ സ്ഥാപിതമാകുന്നത് 1947 തോന്തമാണ്. മോഹൻജോദാരായിലെ സംസ്കാരവും ഇപ്പോഴത്തെ ഇസ്ലാമാബാദിന്റെ ഭരണകൂടവും തമ്മിൽ ഒരു ബന്ധവും അവകാശപ്പെടാനില്ല. പകേജ്, പാകിസ്ഥാൻ അയ്യായിരം വർഷങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നത് പാകിസ്ഥാൻ അൻപത്തിബന്ധവും വർഷങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നതിലേരെ മഹത്തരമാണ്. ഇങ്ങനെയാണ് മഹത്തായ പാരമ്പര്യങ്ങൾ കൊള്ളിയടക്കപ്പെടുന്നത്.

ചരിത്രകാരരാർ രാഷ്ട്രീയ നടന്നാരുടെ വേഷം ഡെഗിയായി അഭിനയിക്കുന്നോൾ, ചരിത്രം എന്ന തൊഴിൽ നൃക്കിയർ ഫിസിക്സുപോലെ അപകടകരമല്ല, നിഷ്കളക്കമാണ് എന്ന ധാരണ പൊലീയുന്നു. ചരിത്രപഠനകേന്ദ്രങ്ങൾ ബോംബുപാക്കടറിയേക്കാൾ അപകടകാരികളാകുന്നു. ചരിത്രത്തിന്റെ മരണം ആലോച്ചിക്കാൻ കാത്തിരിക്കുന്നവർക്കുമുന്നിൽ, ഇന്നേ വരെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്തതു ഭീകരമായരുപത്തിൽ ചരിത്രം ഉയർത്തുതുചൂം നേരൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സമൂഹത്തിന് ചരിത്രവസ്തുതകളോട് ഉത്തരവാദിത്തമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട്, ചരിത്രവസ്തുതകൾ ദുരുപയോഗം ചെയ്യപ്പെടുന്നതിനെതിരെ ജനകീയമായ പ്രതിരോധം ആവശ്യമാണ്.

ചരിത്രസംബന്ധങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നോവലുകൾ രചിക്കാനുള്ള പ്രവണത കൂടിക്കുടിവരികയാണ്. പുതുതായി ഒരു കമാസന്റെ ഭാവനയിൽ സൃഷ്ടിചെടുക്കുന്നതിനു പകരം ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയ ഒരു കമരയെ നോവലിനായി തെരഞ്ഞെടുക്കുകയാണ് പല എഴുത്തുകാരും ചെയ്യുന്നത്. ചരിത്രം മരിക്കുന്നു എന്ന ആശങ്ക ഉയരുന്നോടു ചരിത്രത്തിന്റെ കച്ചവടമുല്യം വർദ്ധിക്കുന്നു എന്നാണ് ഇത് കാണിക്കുന്നത്. ചരിത്രവസ്തുതകളും, ഫിക്ഷൻ അമവാ സാകല്പികകമകളും തമിലുള്ള വേർത്തിരിപ്പ നഷ്ടപ്പെടാൻ ഇത് കാരണമാകുന്നു. വസ്തുനിഷ്ഠത അവകാശപ്പെടുന്ന യാമാർത്ഥമും എന്നും, അത് ബാധിക്കമായ ഒരു നിർമ്മിതി മാത്രമാണ് എന്നുമുള്ള പുതിയ നിരുപണസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഒരു ചരിത്രവസ്തുതയും, ആ വസ്തുതയെ കേവലം ചടക്കുകായി സീരികൾച്ചുകൊണ്ട് എഴുതപ്പെട്ട ഒരു നോവലും

തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ലാതെയാകുന്നു. ഈന് ചരിത്രം നേരിട്ടുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ബെല്ലുവിളികളിൽ ഒന്നാണിത്.

പ്രചരണാത്മകമായ ഒരുതരം ചരിത്രബോധത്തിന്റെ പുനരാവിഷ്കാരം ലോകത്താകെ വലിയ മുന്നേറ്റം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. നാസി കൂടുക്കലാലയുടെ ഇരകൾക്കായുള്ള പൊതുസ്ഥാനങ്ങൾ 1980ന് ശേഷം ധാരാളമായി ഉയർന്നുവരികയുണ്ടായി. ബർലിനിലെ പുതിയ തലസ്ഥാനനഗർ, കൊല്ലപ്പേട്ട് ജൂതനാർക്കൂളുള്ള സ്ഥാനകമായി മാറുന്നു. ദീർഘകാലമായി വിന്റർസ്പോട്ടുകിടക്കുകയായിരുന്ന യുദ്ധക്രിമിനലുകൾക്കെതിരെയുരോപ്പിലാകെ നിയമനടപടികൾ ആരംഭിക്കുന്നു. കീഴടക്കപ്പേട്ട പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്ന് ജർമ്മനിയിലേയ്ക്ക് കയറ്റിഅയയ്ക്കപ്പേട്ട പതിനായിരക്കേണക്കിന് അടിമകൾക്ക് നഷ്ടപരിഹാരം നല്കുന്നും അവരുടെ നഷ്ടപ്പേട്ട സ്വത്തുകൾ തിരിച്ചു നല്കുന്നുമെന്നും വാദം ഉയർന്നുവരുന്നു. നാസി ഭീകരതയ്ക്ക് ഇരയായവരുടെ അവസാനത്തെ കണ്ണികളും മരണത്തുപോകുന്ന ഒരു കാലത്ത് സമൂഹം നാസിഭീകരതയുടെ ഓർമ്മകൾ തിരിച്ചട്ടുകുകയാണ്, അമീവാ ആ ഓർമ്മകളെ ആരോഹാഷമാക്കിമാറ്റുകയാണ്. എന്നും വിറ്റുപോകുന്ന ചന്തയിൽ പഴയ ഭീകരതയ്ക്കും നല്ലവിലക്കിട്ടും എന്ന് ഉത്തരാധ്യാനികമനുഷ്യൻ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു.

സാഹിത്യസംസ്കാരം പഴയ ഓർമ്മകളെ പിന്തുടരുകയും അതീതകാലത്തേയ്ക്ക് അതിന്റെ ശ്രദ്ധ തിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. 1990ലും 2000 തിലും രചിക്കപ്പേട്ട ശ്രദ്ധയമായ നോവലുകൾ പലതും അതിതകാലത്തെ ഭൂമികയാക്കിയവയാണ്. വർത്തമാനകാലത്തെക്കുറിച്ച് എഴുതുന്ന നോവലുകൾപോലും പലതും വർത്തമാനത്തിൽ ഭേദത്തിന്റെ സ്വാധീനത്തെ വിലയിരുത്തുന്ന തരത്തിലാകുന്നു. സിനിമാവൃത്തിയും കമാസന്റെ ഞാശക്കുവേണ്ടി വ്യാപകമായ തോതിൽ കഴിഞ്ഞുപോയ കാലത്തെ സ്വാക്ഷരിക്കുന്നുണ്ട്. -എനിമി ഓഫ് ദ ഗെയർ്-, പേൾ ഹാർബർ, ബാൻഡ് ഓഫ് ബേരേഴ്സ്, തുടങ്ങിയ സിനിമകൾ, രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ സിനിമാവൃത്തിയും പുലർത്തുന്നവയാണ്. ഡേവിഡ് സ്കാർക്കിയുടെ -“ദ സിക്കൻസ് ബൈഫൻസ് ഓഫ് ഹോട്ടി ഐയ്റ്റ്” - നാല്പത്തുലക്ഷം ടെലിവിഷൻക്കാണികളെ ആകർഷിച്ചതായാണ് പഠനങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഇംഗ്ലണ്ടിനെക്കുറിച്ചുള്ള പല ടിവി പരിപാടികളും ലക്ഷഞ്ഞെല്ലാം ആകർഷിക്കുന്നു. മലബാർ കലാപം, പുന്നപ്ര-വയലാർ സമരം, ടിപ്പസുൽത്താൻ തുടങ്ങി ചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നിരവധി ജനപ്രിയ സിനിമകൾ ഇന്ത്യൻരാഷ്ട്രകളിലും അരങ്ങ് കീഴടക്കുന്നുണ്ട്.

ചരിത്രബോധത്തിന്റെ പുനരാവിഷ്കാരമാണ്, ഈ താല്പര്യത്തിനു പിരകിലെന്ന് ദ്രോഗാട്ടത്തിൽ തോന്നാം. പകേജ്, ചരിത്രവുമായി വലിയ ബന്ധ മൊന്നുംപുലർത്താത്ത മഹാഭാരതകമയും, രാമാധാരകമയും, വിക്രമാദി ത്യക്മകളും, കടമറ്റത്തു കത്തനാരും, വടക്കൻവീരഗാമയുമടക്കം നിരവധി ഷ്ടൈതിഹ്യകമകളും മിത്തുകളും ഇതേ താല്പര്യത്തോടെയോ ഇതിലേരോ താല്പര്യത്തോടെയോ ജനങ്ങൾ സീക്രിക്ക്ലൈനുണ്ട് എന്ന കാര്യം ശ്രദ്ധി ക്കാതെ വയ്ക്കും. യമാർത്ഥത്തിൽ ഇത്തരം സിനിമകളിലുണ്ടെയും നോവലിലും ഉണ്ടും ജനം സീക്രിക്ക്ലൈനുത് ചരിത്രത്തെയ്ക്കും, മിത്തുകളെയും ഷ്ടൈതിഹ്യ അഞ്ജലുമാണ്. മിത്തും ചരിത്രവും തയ്യിൽ വേർത്തിരിച്ചുകാണാനുള്ള സമു ഹത്തിന്റെ കഴിവ് നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു എന്നതാണ് ഇത്തരം സിനിമകളും നോവലുകളും ചരിത്രത്തിന് ഏൽപ്പിക്കുന്ന ആശാതം.

ഇത്തരം കലാരൂപങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം ലാഭമാണ് എന്നതുകൊണ്ടു തന്നെ അവയ്ക്കു ചരിത്രപരമായ കൃത്യത വിഷയമേ ആകുന്നില്ല. കൃതി കൾക്ക് പുതിയ നിരവധി പാഠങ്ങൾ ആവാം എന്ന സാഹിത്യനിരുപണം ഒരി ചരിത്രത്തിലും ഇട കണ്ണാട്ടത്തുകൊണ്ട്, ചരിത്രംലാനങ്ങൾക്ക് ന്യായീകരണം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വിശദമായ അനോഷ്ഠണങ്ങളും കമ്പ്യൂട്ടറിന്റെ സഹായത്തോടെ രൂപകൾപന്നചെയ്യുന്ന ഇമേജീന്യും, ഗത കാലത്തിന്റെ ദുരുശോള ജനങ്ങൾക്കുമുമ്പിൽ വിശ്വാസ്യതയോടെ അവ തരിപ്പിക്കാൻ സഹായിക്കുന്നുമുണ്ട്. പലപ്പോഴും പ്രോഫഷണൽ ചരിത്ര കാരമാർത്തനെ ഇത്തരം സിനിമകളുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. പള്ളിയിലെ ഒരു റജിസ്റ്റർ രേഖപ്പെടുത്തിയ ചില കുറിപ്പുകൾ ഇട അടിസ്ഥാനത്തിൽ, 1665ലെ ലണ്ഡൺപ്പേഗിനെക്കുറിച്ചു തയാറാക്കിയ ഒരു ടിപി പരിപാടി, അമുഖം, സമകാലികമായ അൽപം ചില കത്തുകൾ ഇട അടിസ്ഥാനത്തിൽ രൂപപ്പെടുത്തിയ - ദ സിക്സ് വൈഹർസ് ഓഫ് ഫോർട്ടി എയ്ത്ത്-, ദശലക്ഷക്കണക്കിന് ആളുകളെ ആകർഷിക്കുന്നതിന്റെ ഒരു കാരണം, ക്യാമറയ്ക്കുമുമ്പിൽവന്ന് ഇത്തരം പരിപാടികൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് ചരിത്രപണ്ഡിതനാരാണ് എന്നതുകൂടിയാണ്. ആധികാരിക തയ്യാട്ടെയും നിഷ്പക്ഷമായും അവതരിപ്പിച്ചിരുന്ന പഴയ ചരിത്രപരിപാടികളിൽനിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ് ഇന്നത്തെ രീതി.

പൊതുജനങ്ങൾ, മുന്നൊരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത തരത്തിൽ പഴമയിൽ തല്പരരാണ്.

21-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭം മുതൽ ഗവേഷണം നടക്കുകയും, എഴു തുകയും, ജനകീയ പ്രേക്ഷകർക്കുമുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ചരിത്രം നമ്മുടെ സത്വത്തെ തേടുന്നതാണ്. നാം ആരാണ് എന്നും നാം എവിടെന്നു വന്നു എന്നും ഉള്ള അനോഷ്ഠണമാണ്. വർദ്ധം, ദേശം, തുടങ്ങിയ സത്വങ്ങൾക്ക് ഉള്ളാൽ കുറയുന്ന ആശേഖരവല്ക്കരണത്തിന്റെ കാലത്ത് ചരിത്രം ഒഴിഞ്ഞ ഇടങ്ങളിലേയ്ക്ക് മുന്നോറാം ആഗ്രഹിക്കുന്നു

എന്നുവേണം കരുതാൻ. ഒരു ഭാഗത്ത് പ്രാദേശികത ഉറന്നൽ നേടുന്നു, മറ്റൊരാളവല്കൾക്കും എല്ലാ ദേശമുടക്കളേയും മായ്ച്ചുകളും യാൻ ഒരുക്കംകൂടുന്നു. ഇതിനിടയ്ക്ക് മങ്ങലേർക്കുന്ന ദേശിയതയുടെ സത്രം പുനസ്ഥാപിക്കുക എന്ന വലിയ ലക്ഷ്യം പലപ്പോഴും ചരിത്രം ഏറ്റെടുക്കുന്നുണ്ട്. കമ്മ്യൂണിറ്റ് ചേരിയുടെ പതനത്തോടെ പാശ്ചാത്യലോകത്തെ ഒരുമിച്ചു നിർത്തിയിരുന്ന നിഷ്ഠയാളുക ഡ്യൂവം അവർക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ജർമ്മൻ നാസിസത്തിന്റെ പഴയ ക്രുരതകളെ ചരിത്രത്തിൽനിന്ന് തിരിച്ചുവിളിക്കുകയാണ് ഇപ്പോൾ പാശ്ചാത്യലോകം ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ്, നാസി കൂട്ടക്കാലകളുടീച്ചുള്ള പർച്ചകൾ ഇപ്പോൾ സജീവമാകുന്നത്. അല്ലാതെ, വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് മുൻപിൽ മനുഷ്യരോട് ഇപ്പോൾ പെട്ടെന്ന് സ്നേഹം തോന്ത്രിയതുകൊണ്ടാണ്.

മനുഷ്യകമകളുടെ അവസാനിക്കാത്ത നിധിശേഖരമാണ് ചരിത്രമെന്ന് മീഡിയ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, ചരിത്രത്തിലെ ഏതുകാലവും ഏതു വിഷയവും ദൃശ്യമായുമങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ട വിഷയമാണ്. ഈ ഇഷ്ടത്തെ ചരിത്രവർക്കരിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ചരിത്രത്തെ മിത്തുകളിൽനിന്നും എതിഹ്യങ്ങളിൽനിന്നും വേർത്തിച്ചുകാണാനുള്ള പഴയ കണ്ണ് ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥി തിരിച്ചെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. വേർത്തിച്ചുള്ള ഇത്തരം കാഴ്ചകൾക്ക് മുർച്ച വർദ്ധിപ്പിക്കാനാണ് പാഠ്യിന്റെ അനന്തസാധ്യതകളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തേണ്ടത്. അല്ലാതെ, ഒരു പാഠവും സത്യമല്ല എന്നും ചരിത്രത്തെ സത്യസ്പദമായി മനസ്സിലാക്കാൻ സാധ്യമേ അല്ല എന്നും, അതുകൊണ്ട് ചരിത്രത്തിൽ ഏതുമാവാം എന്നും സ്ഥാപിച്ചെടുക്കാനല്ല.

ചരിത്രം എന്തിനാണ് എന്ന ചോദ്യത്തിന് ചരിത്രത്തോളം തന്നെ പഴക്കമുണ്ട്. വർത്തമാനത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കാനും, ഭാവിയെ രൂപപ്പെടുത്താനും എന്നാണ് ഇ.എച്ച്.കാർക്കണ്ടത്തിയ മറുപടി. ജീവിതത്തെ നീട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാനും, മരണത്തിന് തയ്യാറെടുക്കാനുമാണ് ചരിത്രം എന്ന തരത്തിലുള്ള പുതിയ നിർവ്വചനങ്ങളും ഉണ്ടായിവരുന്നു. മറ്റാരു ജനത്തെ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള കഴിവു സന്ധാരിക്കലാണ് പുതിയ അർത്ഥത്തിൽ ചരിത്രപഠനം കൊണ്ടു ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്. കഴിഞ്ഞുപോയ കാലത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെ പുർണ്ണമായ അർത്ഥത്തിൽ ഒരിക്കലും തിരിച്ചെടുക്കാനാവില്ല. ചരിത്രത്തിൽ തേടുകയും, ചരിത്രത്തിൽനിന്ന് നേടുകയും ചെയ്യുന്ന യാമാർത്ഥ്യം എന്നത്, ഒരു പരിധിവരെ വ്യക്തിനിഷ്ഠമാണ്. ഭൂതം എന്നത് ആവശ്യം വരുമ്പോൾ എടുത്ത് ഉപയോഗിക്കാൻ പാകത്തിൽ സുക്ഷിച്ചു വെച്ചതല്ല, വർത്തമാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പുനഃസ്വഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. എല്ലാ ഓർമ്മകളും, സ്വീകരിച്ചുപാടും എന്നതിലേറെ സുഷ്ടിച്ചവയാണ്. ഒരോർമ്മയും ബാഹ്യരാമാർത്ഥത്തിന്റെ ഫോട്ടോക്കാപ്പിയല്ല. വിവരങ്ങൾ വെറുതേ ശേഖരിക്കുകമാത്രമല്ല തലച്ചോറ് ചെയ്യുന്നത്. ഓർമ്മകൾ പലപ്പോഴും നമ്മളിന്യാതെ യാമാർത്ഥ്യങ്ങളിൽനിന്ന് നമ്മുണ്ടാക്കിക്കളെ

യുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യമനസ്സിൽ ബിംബങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുന്നതും, അനന്തമായ കാലം അനന്തൻ എന്ന സർപ്പമായി മാറുന്നതും ഈ പ്രകിയ കാരണമാണ്.

സാമുഹ്യമായ താല്പര്യങ്ങളും ആവശ്യങ്ങളും വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ ചരിത്രചെന്തയിൽ നിർണ്ണായകമായിരിക്കുന്നു. തിവാടുകളുടെ ചരിത്രം തേടിപ്പിടിക്കലും, ഒരു പ്രത്യേക ജനവിഭാഗം അവരുടെ പഴയ അനോഷ്ട്രൂപോവലും ചരിത്രത്തിന്റെ വഴിയിൽ സർവ്വസാധാരണമായി രിക്കുന്നു. പ്രദേശങ്ങളുടെ പഴമ, സാംസ്കാരിക ചരിത്രം എന്നിവയെല്ലാം ഇങ്ങനെ അനോഷ്ട്രീക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. പരയിപെറ്റു പതിരുകുലത്തിലെ അശ്വി ഹോത്രിമൃതത്ത് പാക്കനാർ വരെയുള്ളവരും, തുഞ്ചത്തശുത്രച്ചുന്നും, പുന്താ നവും, മേൽപ്പുത്രത്രും, വി.ടി.യും ഇ.എം.എസ്സും, കെ.ആമോദരനും, എം.ടി.വാസുദേവൻ നായരും, സി.രാധാകൃഷ്ണനും, മോയിൻകുട്ടിരെവൈരും കുറ്റിപ്പുരത്തും, എൻവിയും ഇടങ്ങുരിയും അക്കണിത്തവും ഒളപ്പമണ്ണയുമടക്കം മലയാളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികചരിത്രത്തെ നിർണ്ണായിച്ച നിരവധി പേര് ഒരു പ്രത്യേക ഭൂപ്രദേശത്തെ മണ്ണും വെള്ളവും വായുവും ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന വരാണ് എന്ന തരത്തിലുള്ള സാംസ്കാരികാനോഷ്ണങ്ങൾ പുതിയ ചരിത്രപഠനങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യം നേടുന്നുണ്ട്.

അതീതകാലത്തെക്കുറിച്ച് വസ്തുനിഷ്ഠമായ വ്യാവ്യനം സാധ്യമല്ല എന്ന നിലപാടിലാണ് ചരിത്രപഠനരംഗത്തെ ഒരു വിഭാഗം എന്തിനിൽക്കുന്നത്. സാമുഹ്യനിയമങ്ങളിൽനിന്ന് ഭാഷാശാസ്ത്രനിയമങ്ങളിലേയ്ക്ക് തിരിഞ്ഞ ഇക്കുടർ, ചരിത്രകൃതികളുടെ ആധികാരികതയെത്തെന്നയാണ് ചോദ്യം ചെയ്യുന്നത്. പഴയകാലത്തെ ചരിത്രകാരന്മാർ അതീതകാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവുകൾക്കായി ഉപജീവിച്ചത് കൂതിക്കെള്ളതെന്നയാണ്. കൂതി എന്നത് വാക്കുകളുടെ നിയമനിയന്ത്രിതമല്ലാത്ത കുടിച്ചേരൽ മാത്രമാണ്. വസ്തുനിഷ്ഠം യാമാർത്ഥങ്ങൾക്കല്ലോ, വ്യക്തിനിഷ്ഠമായ കാഴ്ചപ്പാടുകൾക്കും വ്യാവ്യാനങ്ങൾക്കുമാണ് കൂതിയിൽ പ്രാമുഖ്യം. ഓരോ തവണ ഒരു കൂതി വായിക്കുവോഡും വായനക്കാരൻ കൂതിയിലേയ്ക്ക് അർത്ഥം കൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. പഴയ കൂതികളെ ഉപജീവിച്ച് ചരിത്രപഠന നടത്തിയ ചരിത്രകാരനും ഇതുതനെന്നയാണ് ചെയ്തത്. അതുകൊണ്ട് അവർ എഴുതിവെച്ചത് അവരുടെ വെയക്കതികമായ കണ്ണതലവുകൾ മാത്രമാണ്, കഴിഞ്ഞകാലത്തിന്റെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ പ്രതിനിധാനമല്ല. പോയകാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ധമാർത്ഥമായ അറിവ് എന്നത് ഒരിക്കലും തിരിച്ചുകൊണ്ടവിധം നഷ്ടപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു എന്നാക്കേയാണ് ഈ വാദത്തിന്റെ ചുരുക്കം. ചരിത്രജ്ഞാനം അസാധ്യമാണ് എന്നും ഒരു തൊഴിൽ എന്ന രീതിയിൽ ചരിത്രത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പ് അവസാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു എന്നും ഉള്ള നിലപാടാണ് ഈ ചിന്തയുടെ അങ്ങങ്ങളും.

ഭാഷാശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ നിലപാടിൽ വളരെ വലിയ ഒരു വെവരുഖ്യമുണ്ട് എന്ന് നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ അർത്ഥങ്ങളും കൂതി

യിലേയ്ക്ക് നികേഷപിക്കുന്നത് വായനക്കാരാണെങ്കിൽ എന്നുകൊണ്ട് ഭൂത കാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള, കൃത്യവും വസ്തുനിഷ്ഠവും വിജ്ഞാജിക്കാൻ സാധ്യമല്ലാത്തതുമായ അറിവും നികേഷപിച്ചുകൂടാ എന്നാരു ചോദ്യം സ്വാഭാവികമായും ഉയരും.

ചരിത്രത്തിന്റെ വർത്തമാനത്തിൽ നടക്കുന്ന ചർച്ചകളെ കോഡീകരിച്ചാൽ ഒരു കാര്യം ബോധ്യമാകും. ഈ ചർച്ചകൾക്കുള്ളാം രണ്ട് തീവ്രപക്ഷങ്ങൾ അമവാ, അങ്ങേതെലയും ഇങ്ങേതെലയും ഉണ്ട്. ചരിത്രത്തുകുറിച്ചുള്ള അറിവ് സാധ്യമേ അല്ല എന്നും, ചരിത്രം പലതായി മുറിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു എന്നും, ചരിത്രം അവസാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു എന്നും ഉള്ള നിലപാടാണ് ഒരു തീവ്രപക്ഷം അമവാ അങ്ങേതെല. ഉത്തരാധ്യനികതയുടെ ഭാഗമായി വരുന്ന ഇത്തരം ചർച്ചകൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതെയില്ല എന്നും, പാരമ്പര്യത്തിയിൽ വസ്തുനിഷ്ഠവും നിഷ്പക്ഷവുമായ ചരിത്രചന്നടത്തുകയും, ഗവേഷണങ്ങൾ തുടരുകയും, പ്രഖ്യാസം അവതരിപ്പിക്കുകയും, കൂട്ടിക്കളെ പറിപ്പിക്കുകയും ചെയ്താൽ മതിയെന്നും ഉള്ള നിലപാടിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കലാണ് മറ്റാരു തീവ്രപക്ഷം അമവാ ഇങ്ങേതെല.

നാപ്പിൾസിലെ ഒരു പാവപ്പെട്ട പുസ്തകക്കച്ചവടക്കാരാണ് മകനായിരുന്ന ഗിയാംബാറ്റിന്റെ വീക്കോ വീണ്ടെല്ലാം ഉയിർത്തെഴുനേരക്കേണ്ടത് ചരിത്രപാനത്തിന്റെ ഇള പ്രതിസന്ധിയല്ലെന്നതിൽ ആവശ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു. കാരണം, 1725ൽ ഇതുപോലെ മറ്റാരു പ്രതിസന്ധിയല്ലെന്നതിലാണ് അദ്ദേഹം കാർത്തീസിയൻ തത്തചിന്തയെ പിമർശിച്ചുകൊണ്ട് രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത്. കൃത്യവും സുരക്ഷിതവുമായ ഒരു അറിവും ചരിത്രത്തിൽ സാധ്യമല്ല എന്ന് ആദ്യമായി പറഞ്ഞത് ദൈക്കാർത്ത ആയിരുന്നുവെല്ലോ. ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ച് അറിവ് സാധ്യമാണ് എന്ന് വീക്കോ വാദിച്ചത് ഏറ്റവും യുക്തിപൂർണ്ണമായ ഒരു അടിത്തായിൽ നിന്നുകൊണ്ടായിരുന്നു. വീക്കോ പണിത അടിത്തായ്ക്ക് പുതിയ കാലത്തിൽ ഇ.എച്ച്.കാറിന്റെ അടിത്തായെക്കാൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനും വിശദാസ്യതയും ഉണ്ട് എന്നു തോന്നുന്നു.

മനുഷ്യർക്ക് ചരിത്രം അറിയാൻകഴിയും എന്നും, ചരിത്രത്തിലെ സംഖ്യാജ്ഞയും സ്ഥാപനങ്ങളേയും മാനസികവ്യാപാരങ്ങളേയും കുറിച്ചുള്ള അറിവ് സാധ്യമാണ് എന്നും സ്ഥാപിക്കാൻ വീക്കോ ഉപയോഗിച്ചത് ആർക്കൂമുഖം മനസ്സിലാക്കുന്ന വളരെ ലഭിതമായെന്നു യുക്തിയാണ്. ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുന്നത് മനുഷ്യരാണ്, ചരിത്രത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവരും എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളും ചിന്തകളും രൂപപ്പെടുത്തിയതും മനുഷ്യരാണ്. അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യർക്ക് ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് സാധ്യമാണ് എന്നതായിരുന്നു ആ യുക്തി. പ്രകൃതിയിലെ എല്ലാ രഹസ്യങ്ങളും മനുഷ്യർക്ക് മനസ്സിലാക്കില്ല, കാരണം പ്രകൃതി മനുഷ്യർന്നുസ്വന്തിയല്ല. പക്ഷേ,

8. 1725 ലാൻ വീക്കോയുടെ "Scienza Nuova" (പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത്).

രു പേനയെക്കുറിച്ചോ, വിമാനത്തെക്കുറിച്ചോ ഉള്ള എല്ലാകാരുങ്ങളും മനുഷ്യർക്ക് വേണമെങ്കിൽ മനസ്സിലാകും. കാരണം, അവ മനുഷ്യനിർണ്ണി തികളാണ് എന്ന് വീക്കോ സാഹിച്ചു.

ഉത്രരാധുനിക നിരുപണം അവകാശപ്പെടുന്നതുപോലെ പാഠം എന്നത് കണ്ണാടികൾ ഘടിപ്പിച്ചു രു ഹാൾ പരസ്പരം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന താണ് എന്നു സമർപ്പിച്ചാലും, ആ വസ്തുത തിരിച്ചറിയുന്നത് രു മനുഷ്യൻ ഹാളിൽ നിൽക്കുവോൾ മാത്രമാണ്. പ്രതിഫലനം സൃഷ്ടി കണാൻവേണ്ടി ഹാളിൽ കണ്ണാടികൾ ഘടിപ്പിച്ചതും മനുഷ്യരാണ്. ഇത് കണ്ണാടികൾ പരസ്പരം കളിക്കുന്ന രു കളിയല്ല. മനുഷ്യരാണ് ഈ കളിയിലെ നായകരാർ. മനുഷ്യർ കണ്ണാടികൾക്കൊണ്ട് കളിക്കുകയാണ്. കണ്ണാടികൾ സ്വയം കളിക്കുകയല്ല. അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യർക്ക് ഈ കളി തിരിച്ചറിയാനും കഴിയും. കണ്ണാടികൾ എത്രതന്നെ ഗുണിച്ചോ, ഹർച്ചോ, കുട്ടിയോ കിഴിച്ചോ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചാലും മനുഷ്യർ ജീവിച്ചുതൈരിത്തും ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ജീവിതം യഥാർത്ഥമാണ് എന്നതുകൊണ്ട് പ്രതിഫലനം ഏകലും സത്യത്തിനു പകരമാവില്ല. പക്ഷെ, സ്വന്തം മുഖം സത്യസന്ധമായി മനസ്സിലാക്കാൻ രു കണ്ണാടി കുട്ടിയേ കഴിയു.

-കണ്ണാടി കാണേംമാളവും തന്നുടെ മുഖമെറ്റോ

നമ്മന്നു നിരുപ്പിക്കും എത്രയും വിരുപ്പാർ.... - എന്നതാണ് സത്യം. അതുകൊണ്ട്, പാംഞ്ചർക്കുമേൽ ആയിരക്കണക്കിന് പാംഞ്ചർ പ്രതിഫലിക്കുവോഴും പാംഞ്ചലോന്നും യഥാർത്ഥമല്ല എന്ന് തിരിച്ചറിയുവോഴും, പ്രതിഫലനങ്ങളിൽ നിന്ന് മനുഷ്യർക്ക് സ്വന്തം ചരിത്രം തിരിച്ചെടുക്കാൻ കഴിയും. കാരണം, സ്വന്തം രൂപമാണ് ആ കണ്ണാടികളിലത്രയും പ്രതിബിംബിച്ചു കാണുന്നത്. മനുഷ്യർക്ക് അവർ സൃഷ്ടിച്ചതിനെ കുറിച്ചുള്ള അറിവ് സാധ്യമാണ് എന്ന വീക്കോവിയൻ ദർശനത്തിന്റെ പ്രസക്തി ഇതാണ്. പക്ഷെ, ഈ പ്രപഞ്ചതന്നെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉള്ളത് നിഃഭാവം സൃഷ്ടിക്കുന്നതാണ് എന്നും ഭാഷയ്ക്കുവുറുത്ത് ഒന്നുമില്ല എന്നും സത്യസന്ധമായിട്ടും വിശസിക്കുന്നവരുടെ തോന്തരം ഇത്തരം സെമിനാറുകൾക്കൊണ്ട് ചികിത്സപ്പാർ ഭേദമാകുന്നതല്ല.

ആശയങ്ങളുടെ വ്യക്തതയാണ് സത്യത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം എന്ന ദേശാർത്ഥത്തിനു നിലപാടിനേയും വീക്കോ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. -The fact that I think my ideas clear only proves that I believe them, not that they are true- എന്നായിരുന്നു വീക്കോയുടെ നിലപാട്. എന്നാണ് മനുഷ്യന്റെ അറിവിന്റെ പരിമിതി എന്നും, എന്നൊക്കെ അറിയാം എന്നൊക്കെ അറിയാണ് കഴിയില്ല എന്നും തിരിച്ചറിയേണ്ടതിന്റെ പ്രാധാന്യം വീക്കോ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

ചരിത്രകാരന്മാർക്ക് സാധാരണ സംഭവിക്കുന്ന ചില തെറ്റുകളെ കുറിച്ച് വീക്കോ വിശദീകരിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പഴയ തലമുറയെ

ഫ്രോറെഹെ ചെയ്യാനുള്ള പ്രവണതയാണ് അവധിൽ ഓന്. പഴയ തലമുറ യുടെ സമ്പത്ത്, അധികാരം എന്നിവയെ പെരുപ്പിച്ചുകാണാനും കാണി ക്കാനും ചരിത്രകാരരാർ അറിയാതെ ശ്രമിച്ചുപോകും. സന്നം ദേശത്തെ മഹത്വവത്കരിക്കാനുള്ള പ്രവണതയാണ് മറ്റൊന്. ഇംഗ്ലീഷുകാർ എഴു തുന ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ ചരിത്രം പലപ്പോഴും അവരുടെ തോൽവിയെ കാണില്ല എന്ന് വീക്കോ ഉദാഹരിക്കുന്നു. അഞ്ചുനെത്തെ സംബന്ധിച്ച തെറ്റിഡാരണ യാണ് മുന്നാമത്തെത്. അതീതകാലത്തെ ജനങ്ങൾ പണ്ണഡിതരായിരിക്കും എന്ന ധാരണ അറിയാതെ വന്നുപോകും. ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ജനത ബുദ്ധിശാലികളും, തങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം അറിയുന്നവരും ആയിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല എന്ന് വീക്കോ സൃച്ചിപ്പിക്കുന്നു. രണ്ടു സമുഹങ്ങളിൽ ഒരേ ആശയം ഉടലെടുക്കുമ്പോൾ ഒരു കുട്ട മറ്റേ കുട്ടരിൽനിന്ന് പഠിച്ചതോ, കടങ്കൊണ്ടതോ ആവാം എന്ന ധാരണയാണ് നാലാമത്തെത്. പഴയ ജനത അവരുടെ കാലത്തെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ അറി ഞവരായിരിക്കും എന്ന ധാരണയാണ് അഞ്ചാമത്തെത്. ഈ അഞ്ച് ചതി ക്കുഴികളിൽനിന്നും ചരിത്രകാരൻ മാറിനടക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്ന മുന്നിയി പും അദ്ദേഹം നല്കുന്നു. ചരിത്രം എല്ലായ്പ്പോഴും പുതുമ സൃഷ്ടിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കും, ഭാവിയെ പ്രവചിക്കാൻ കഴിയില്ല, യഥാർത്ഥ ചരിത്രകാരൻ ഒരിക്കലും പ്രവചനങ്ങൾ നടത്തുകയില്ല എന്നും വീക്കോ അഭിപ്രായ പ്രസ്തു. വീക്കോ ചുണ്ടിക്കാണിച്ച പിശവുകൾ ചരിത്രകാരരാർ ഇന്നും ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നതിന് ചരിത്രത്തിന്റെ വർത്തമാനം സാക്ഷിയാണ്.

ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിയെക്കുറിച്ച് വളരെ വിശ്വാസ്യോഗ്യമായ ഒരു ദർശനം അവതരിപ്പിച്ചതും വീക്കോയാണ്. ചരിത്രം ചാക്കികമായി ആവർത്തിക്കുകയാണോ? അതോ നേർരേഖയിലൂടെ മുന്നോട്ടു കുതിക്കുകയാണോ എന്ന ചിന്ത ചരിത്രകാരരാർ എക്കാലംതും അലട്ടിയിട്ടിട്ടുണ്ട്. യുദ്ധം, വരൾച്ച, ഭാരിച്ചു, സമുദ്ധി, സാമാജ്യങ്ങൾക്കുപട്ടക്കൾ, സാമാജ്യങ്ങളുടെ വികാസം, അവയുടെനാശം എന്നിവയെയാക്കെ പല കാലങ്ങളിലായി ആവർത്തിക്കുന്നു എന്നതുകൊണ്ടാണ് ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതി ചാക്കികമാണ് എന്ന തരത്തിൽ ചിന്തിച്ചുതുടങ്ങിയത്. പക്ഷേ, ഒരു യുദ്ധവും കഴിഞ്ഞ യുദ്ധം പോലെയല്ല, ഒരു സാമാജ്യവും തകർന്നുപോയ പഴയ സാമാജ്യത്തിന്റെ ആവർത്തനമല്ല എന്നും കാണാം. ഐടികാരത്തിന്റെ പെൻഡിലം ആട്ടുന്നതുപോലെ ഇടനേതു അറുതേതയ്ക്കും, തിരിച്ച് വലതേതു അറുതേതയ്ക്കും മാറിമാറി ചലിക്കുന്നതായി സകല്പിക്കുമ്പോഴും സാമൂഹ്യപുരോഗതി എന്ന ധാമാർത്ഥ്യത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ ആ ഉദാഹരണത്തിനു കഴിയുന്നില്ല. യുക്തിഭ്രമായി ഈ പ്രശ്നത്തിന് വിശദീകരണം നല്കുകയാണ് വീക്കോയുടെ സ്വപ്പനയിൽ തിയറി. ചരിത്രം ആവർത്തിക്കുന്നത് നിരവധി വളയങ്ങൾ മേൽക്കുമേൽവെച്ച ഒരു കുഴലിന്റെ രൂപത്തിലാണ് എന്ന് വീക്കോ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഓരോ തവണ തെരഞ്ഞുവരി - ആദ്യത്തെ 2007

ആവർത്തിക്കുമ്പോഴും ഒരു വ്യത്യസ്തത, അമവാ പുരോഗതികൂടി സാധ്യ മാകുന്നുണ്ട് എന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു.

ആശയങ്ങളിലും ദർശനങ്ങളിലും കലയിലും സാമ്പത്തികയിലും ചരിത്രത്തിലുമടക്കം ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്ത മേഖലയിലും വീക്ഷണാധികാരി ഉം നിരീക്ഷണം പ്രസക്തമാണെന്നു കാണാം. ഒരു കയറ്റവും, പരമാവധി കയറിക്കഴിയുമ്പോൾ തിരിച്ച് ഒരു ഇരക്കവുമാണ് കുഴൽരൂപത്തിലുള്ള ഈ ആവർത്തനത്തിന്റെ രീതി. യാത്ര തുടങ്ങുമ്പോഴുള്ള ഒരു അങ്ങനെത്തലയും, തിരിച്ചുവരുമ്പോഴുള്ള ഒരു ഇങ്ങനെതലയും ഉണ്ട് എന്നർത്ഥമം. കയറാൻ തുടങ്ങിയേട്ടതല്ല, അല്ലപംകൂടി മുകളിലായിട്ടാണ് ഓരോ തവണയും തിരിച്ചുള്ളങ്ങളുക്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ താഴ്ന്നിന്ന് മുകളിലേയ്ക്കോ മുകളിൽനിന്ന് താഴ്ന്നേയ്ക്കോ നോക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് പ്രയാണം മുന്നോട്ടാണ് എന്ന് പ്രക്ഷര മായി കാണാൻ സാധിക്കും. എന്നാൽ, ചലനത്തിന് സമാനരഹമായി നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ മുന്നോട്ടുപോയ വഴിയത്രയും തിരിച്ചു നടക്കുന്നതായും, കയറിയ വഴിയത്രയും ഇങ്ങനെത്തിരിക്കുന്നതായും നിരാശയോടെയും ചിലപ്പോൾ സന്നോഷത്തോടെയും വിലയിരുത്തുകയും ആവാം. ഓരോ ആവർത്തന തതിന്റെയും പാതിവഴിയിൽ എത്തുമ്പോഴാണ് മുന്നോട്ടുള്ള കുതിപ്പിന്റെ പരമാവധിയിൽ എത്തുകൂടി. അതുകൊണ്ട് എത്തൊരു വിസ്തൃവകരമായ പ്രയാണം തതിന്റെയും പിന്നാലെ പാതിവഴിവരെ അനുഗമിക്കുന്നതായിരിക്കും പുരോഗതി കാംക്ഷിക്കുന്നവർക്ക് എറ്റവും അഭികാമ്യം.

ഉത്തരാധ്യനികത ചരിത്രത്തിൽ എർപ്പിക്കുന്ന ആഹാതത്തെ വിലയിരുത്താനും, പുരോഗമനേച്ചുവായ ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥി ഉത്തരാധ്യനികതയുടെ ചിന്തകളോടൊപ്പം എത്തതിരിത്തിവരെയാണ് പോകേണ്ടത് എന്നു നിർണ്ണയിക്കാനും വീക്ഷാവിന്റെ ദർശനം സഹായിക്കും. ചരിത്രകൂട്ടികളിൽ പറയുന്നത് അവസാനവാക്കളും എന്നും, കൃതികൾ മറ്റു പല പാഠങ്ങളും സാധ്യമാണ് എന്നും ഉള്ള അതിരിത്തിയോളം ഉത്തരാധ്യനിക ചിന്തയുടെ കുടൈയുള്ള യാത്ര ഉച്ചിതമാണ്. കൃതികളെ സുക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിക്കാനും പുതിയ ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ വിലയിരുത്താനും ഉത്തരം കാഴ്ചപ്പാടുകൾ സഹായിക്കും. - ഇപ്പോൾ അറിയുന്നത് സത്യമല്ല....എന്ന അതിരിത്തിവരെ ആ യാത്ര തുടരാം. സത്യം എന്നാണ് ഇല്ല, എല്ലാം ഭാഷാപരമായ നിർമ്മിതികൾ മാത്രമാണ് എന്നു സമർത്ഥിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ യാത്ര മതിയാക്കാം. തിരിച്ചുനടക്കേണ്ടതില്ല. അതിനുമുകളിലുള്ള യാമാർത്ഥമുങ്ഗളുമായി മറ്റാരക്കിലും കടന്നുവരാതിരിക്കില്ല. അതുവരെ കാത്തുനിൽക്കുക.

കളരിക്കുപുറിത്തും ആശാന്റെ നെഞ്ചത്തും അല്ലാതെ കളരിക്കിൽ നിലയുറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ചരിത്രത്തോടുള്ള നമ്പുടെ അക്കം തുടരേണ്ടതുണ്ട്; കാരണം, അത് ജീവിതത്തോടുള്ള അക്കംതന്നെയാണ്.

കേള്ളിലുറ*

ഡി.കെ.എം. കർത്താ

വിന്റിനെ വെറുതെത്തേരും
അലഞ്ഞതൻ ഏരോക്കാലം-
ഭൂമിയാണ്ടാമെല്ലാം;
അവളിലുറകുടി-
പ്പൊലിവു ഹതിതകം
ജീവനാധാരം സാന്ദ്രം;
അവളിൽ കിളർനാടി-
ക്കാഴുക്കും വളവുകൾ
അണിയും പുളക്കങ്ങൾ
പുണർന്നേൻ ഏരോക്കാലം;
അവളിൽ നൃത്പത-
ണ്ടുയരും രസമെല്ലാം
നുകർന്നേൻ മധുഹ്രദ്യം;

അവളിൽ നിശ്ചയമായ്
ഒഴുകിപ്പുവിൽ പൊന്തും
ഗസ്യങ്ങളുതേരെജകം
മുകർന്നേൻ; വെന്നൽക്കു ഞാൻ
മാന്യശങ്ങളെയിനി-
ക്കുടിച്ചും പുകാലത്തിൽ
തേനട തേടിപ്പാണ്ടും,
രാവുകൾ മദം തിക-
ണ്ണാവലിൽ വിളന്പുന
പുശ്ചാടിയുണ്ടും, നെഞ്ചു
നെഞ്ചിനോടുരുമ്പുന
നിർവ്വൃതിപീം കേരി-
പ്പുലിണ്ടും, ചുണ്ടിൽ തൃഷ്ണ
ചുണ്ടിനാൽ തിർത്തും, പൊടി-
കരണ്ടു വേർപ്പാടിന്റെ
പൊള്ളിക്കുമുതിത്തീയിൽ
നീറിയുമേരെക്കാലം
നടന്നേൻ പൊടിമണ്ണിൽ.

* കേള്ളിലുറ നീഡക്കണ്ഠംചോഖാതിരി - പുതിയ ഗണിതചരിത്രപ്രകാരം ലോകത്തിലെ (16 - 10 നൂറ്റാം ഏറ്റവും ഭിക്ഷു ഗണിത/വാന- ശാസ്ത്രജ്ഞൻ). ഇദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് ഗണിതത്തിനുകൾ കൊച്ചിയിലെ ജൈസ്കൂട് പാതിരിമാർ യുണോഫിൽ എത്തിച്ചിരിക്കാം എന്ന് ആധുനിക ഗണിതചരിത്രം പറയുന്നു.

അപ്പാഴാന്മല്ലോ കണ്ണൻ
 തുക്കണ്ണടിയുരിൽ പുണ്യ
 ധ്യാനിയിൽ ഗണിതത്തിൽ
 ദിവ്യരേവകൾ കോറി
 സോമധാരിയാമഞ്ചു
 പുഞ്ചിരിച്ചിരിക്കുന്നു!
 താരകളുടെ ഹദം
 പൊഴിക്കും സുക്ഷ്മസാമം
 കാതിലും, ശ്രഹങ്ങൾതന്റെ
 പുനിലാവാക്കെത്തളി-
 കള്ളിലും, വെള്ളാരപ്പ്-
 മണലിൽ കിരുകിരു-
 പ്ലാനോരോ വിരലിലും
 തുടി, ചുങ്ഗിരിക്കവേ
 എന്നോടു പറയുന്ന-
 തെന്ത്? ഞാൻ ചെവിയോർപ്പ്!

“നിന്മേ കാൽക്കൈശിൽ നന-
 ഞതമരും പുഴിത്തരി
 ആദ്യമാകാശം, പിന്ന
 വാതകം, പിന്ന ജാല,
 പിന്നീടു തിള്ളക്കുന
 ധാതുദ്വാവകം, തന്മു-
 തെതാടുവിൽ പൊടിയുന
 പാറ; യിണ്ണനെയല്ലോ
 ശുന്നത്തിൽനിന്നു രൂപം
 നേടിയ; തീ ഭൂമിയോ
 ബഡ്യവമകത്താളും
 നക്ഷത്രം - അറിഞ്ഞാലും!

*ഗണിതം പ്രത്യുക്ഷമായ-
 ക്കണ്ണടാരാ പൊരുൾ വേദ-
 റൂദയം പരോക്ഷമായ
 പാടുന്നു; പുജിച്ചാലും
 വിശ്വാസം, കുണ്ണേത, നീയും
 മന്ത്രിനോടൊപ്പു; ദൈവത-
 മില്ലല്ലോ പുമ്പിവിയും
 വാനവും തമ്മിൽ തീരെ!”

* നേടക്കൊ ബ്രാഹ്മിക് 200 വർഷം ഒരുപ്പ് സുവരക്കുരിത്തുണ്ടെങ്കുണ്ടിച്ച് നീലകൺംചുംഖാതി ലിക് ഭാഗികമായ അവിവുണ്ടായിരുന്നു, എന്ന് ചെരുന്നെയിലെ രാഖാനുജം ഇൻസ്റ്റിറുട്ട് പിയുന്നു.

കവിതയുടെ ഉപക്രമവും ഉപസംഹാരവും

സി. വി. ഗോവിന്ദൻ

(1974 ഏപ്രിൽ സ്വയം ജീവിതമഖബറിപ്പിച്ച പണ്ടാവും ജയന്തൻ നമ്പുതിരി കവിയും അധ്യാപകനുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതാനും കവിതകളുടെ സമാഹാരമാണ് ‘സുവർണ്ണരഖകൾ’ അദ്ദേഹം നാരായണിയം പഠനുപഠം വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയയും ജീവിതത്തയും വിലക്ഷിച്ചതുനാശു സെമിനാറിൽ അവതരിപ്പിച്ചത്)

കൊള്ളങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ജയന്തൻ നമ്പുതിരിമാഷ്യം ഞാനും കണ്ണനു കൂടി തൊട്ടടുത്തുള്ള രണ്ടു വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ജോലി ചെയ്തിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്രകളിൽ തങ്ങൾ പരിചയപ്പെട്ടുവരുന്നതേ യുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹമനോടു പറഞ്ഞു “നിങ്ങൾക്കു പണം വല്ലതും ആവശ്യമായിവന്നാൽ എന്നോടു ചോദിക്കാൻ മടക്കണ്ടെ”. എൻ്റെ നിയമനം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. പീടിൽ അല്പം ഭാരി ദ്രോം ഉണ്ടായിരുന്നു. പല സന്ധനരോടും പണം കടക ചോദിച്ച് കിട്ടാത്ത അവസ്ഥ പരിചിതമാണ്. അവർക്കിട്ടായിരും, പണം തരാമെന്ന് ഇങ്ങനൊടു കയറിപ്പിറയുന്ന ആളെ അതഭൂതത്തേടാടെ നോക്കിനിന്നു. ഞാൻ വിചാരിച്ചു - നമ്പുതിരിമാഷ്യം വലിയ പണക്കാരനായിരിക്കണം. അതുമല്ലെന്ന് പിന്നീട് മനസ്സിലായി. ജയന്തൻ നമ്പുതിരിമാഷ്യം അസാധാരണമായത് മാത്രം ചെയ്തു, പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതു സമീപനവും ശക്തമായിരുന്നു. ദേശ്യമായാലും വെള്ളപ്പായാലും സ്നേഹമായാലും അസാധാരണമാംവിധം തീവ്രമായി അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു ഒഴുകിവന്നു.

കവിയായ പിതാവിനെപ്പറ്റി കവിയായ മകൻ (പി.എം. നാരായണൻ) എഴുതിയ വാചകങ്ങളുണ്ട് “വലിയെയാരു ലോകം സപ്പനകാണുകയും ചെറിയെയെയാരു ലോകത്തിൽ കഴിയേണ്ടിവരികയും ചെയ്തതിനാൽ തന്നെ അനുഭവിക്കുന്ന ആത്മസംഘർഷങ്ങൾ അചിരേണ്ട തന്നെ ഒരു മാനസികരോഗി ശാക്കിയേക്കുമോ എന്ന ആശങ്ക അക്കാലത്ത് അഛ്ചന്ന് ഉണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെയെയാരു വിപരയത്തെ പ്രതിരോധിക്കാനും അതിൽനിന്ന് സയം രക്ഷിക്കാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുന്നിലും മാർഗ്ഗം ഭക്തിയും കവിതയുമായിരുന്നു.” വലിയ വലിയ സപ്പനങ്ങൾ കാണുന്നവനെ ചെറിയ ലോക തിനു മനസ്സിലാവില്ല. ലോകമവനെ കളിയാക്കും; ഭ്രാന്തനെന്നു വിജിക്കും.

അനുമാ സഹലമാവാത്ത തന്റെ സ്വപ്നങ്ങളുടെ സമർദ്ദത്തിന്റെ രേഖകൾ, ജയന്തൻ നമ്പ്യതിരിയുടെ കവിതകൾ

“മോചനം - പ്രാപണികബന്ധത്തിൽ നിന്നെന്നേയ്ക്കും

മോചനം - ലഭിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗമെന്തതുമാത്രം

ആരാൺ തപ്പിത്തടങ്കണ്ണലോകത്തിൽക്കുടെ-

യാരാവമെന്നേ പോകയാണ് എംബൾ -”

എന്ന കവി തന്നെ തന്റെ ലക്ഷ്യമെന്തെന്ന് പറയുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യം ആവശ്യമായിവന്നത് “ജീവിതം ശോകാകുലം പാപപകിലം തുഷ്ടം” എന്ന ബോധാംകാണ്ഡാണ്. തികഞ്ഞ ഉർപ്പത്തിഷ്ഠണ്ണുവായിരുന്ന ജയന്തൻ നമ്പ്യ തിരിയിൽ ഇത്തരമാരു നേന്നരാശും കുടി അന്തർലഭിനമായിരുന്നു. നിരാ ശതയിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന അന്തർമുഖത്തിനോട് അദ്ദേഹം സ്വയം പട പൊരുതിയിട്ടുമുണ്ടാവും.

അകാരണമായ ഒരുംസംഘർഷത്തിന്റെ അശൻ ജയന്തൻനമ്പ്യതി റിയുടെ മനസ്സിൽ എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നു. അർഥരാത്രിയുടെ തണ്ടുപ്പും ലീകരതയും പ്രചണിശ്ചായരിയുന്ന പൊള്ളലും പൊരിയലും ഒന്നിച്ചുനും വിക്കുന്ന ഒരവധിയെപ്പറ്റി കവി പറയുന്നുണ്ട്. വൃത്യസ്തമായ ഗുണവി ശേഷങ്ങളും പാപപുണ്ണുസകല്പവും ധർമ്മാധർമ്മബോധവുമെന്നിങ്ങനെ ഭിന്നയുവഞ്ഞൾ കവിമനസ്സിനെ യുദ്ധക്കളമാറ്റുന്നു. “പോർക്കലു” തിരിൽ എന്ന പേരിൽ ഒരു കവിതയുണ്ട്. “എന്റെ പടനീകന്ത്തിൻ കനം എംബൾ എന്നുണ്ടനുയിരക്കൊൾവു്” എന്ന കവി അതിൽ തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ട്. അമ്മയുടെ മാറിൽ താൻ തന്നെയാണ് കുരുപെയ്തത്. അതു തനിക്കുതന്നെ പറിച്ചട്ടുകേണ്ടിവന്നു. കളിയായി തുടങ്ങിയരണാസക്തി കാര്യമായി തീർന്നപ്പോൾ അതു സ്വന്തം മനസ്സിന്റെ താളം തെറ്റിക്കാൻ പോന്നതായി.

“പൊരുതാൻ ജനിച്ചുണ്ടാൻ

പൊരുതിജ്ജീവിപ്പുണ്ടാൻ

പോരടിക്കുകയായിത്തീ-

രൂമെൻമുതിപോലും

ജാതകം തിരുത്തേണ്ട

തിരുത്താൻകഴിവില

ജാതകഭത്തുകം ധീര-

ഭനായ്ത്തീർന്നാൽ മതി”

മനസ്സ് നീറിക്കൊണ്ടെയിരിക്കുക എന്നതാണ് തന്റെ നിയോഗമെന്ന് കവിക്കരിയാം. അതുകൊണ്ഡാണ് ജാതകം തിരുത്താൻ താൻ തയ്യാറാവാ തത്ത്. ‘ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഇതിഹാസ’ ത്തിലെയും ‘കുടിഡാഴിക്കലി’ ലേയും നായകരാർക്കു ‘പോർക്കലു’ ത്തിലെ നായകൻ മുഖസാദ്ധ്യമു ണ്ണന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക. പോരടിക്കുകയായിത്തീരുമെൻ മുതിപോലും” എന്ന പരിശൈമന്തനിർത്തി കവികൾ അറംപറ്റിയെന്നും പറയാം. (ജയന്തൻ നമ്പ്യ തിരി ആത്മഹത്യ ചെയ്തു).

മനസ്സിന്റെ അശാന്തമായ കാലാവസ്ഥ തിരുത്തപ്പേഡണ്ടതാണെന്നും എന്നാലത് തിരുത്താനാവിശ്വസ്നാനും അറിയുന്നതാണ് കവിയുടെ ധർമ്മസ കട. നടക്കുന്നവഴി ശരിയല്ലെന്നറിയാം; ശരിയായവഴി ഏതെന്നുമരിയാം, എന്നാലാവഴിയെ നടക്കാനാവുന്നില്ല എന്നതാണ് ദുരന്തം. ‘ഒരു സംബാദം’ എന്ന ഒരു കവിതയുണ്ട്. മരിക്കുന്ന പിതാവും ജനിക്കുന്ന പുത്രനും തമ്മിലാണ് സംബാദം. രണ്ടുപേരും ഒരേ ജന്മത്തിന്റെ രണ്ടു തൃത്യത്തുകളാണ്. അമ്പാ ഒരേമനസ്സിന്റെ രണ്ട് അടരുകളാണ്. മരണപീഡകൾ മരച്ചുവെച്ച് നിർദ്ദേശ ചിരിക്കുന്ന പിതാവ് ശക്തമായ കാവ്യബിംബമാണ്. ശപിക്കുന്നതും ശാപമേറ്റുവാങ്ങുന്നതും ഒരേ മനുഷ്യൻതന്നെ. ശപിച്ചുകൊണ്ടും ശപിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടും താൻ കൊണ്ടുനടന്ന ജീവിതം ദുരന്തപുർണ്ണമെ കില്ലും ശക്തമാണെന്ന് ഈ കവിത സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. സ്നേഹവും ക്രൈതയും ഒരേ അളവിൽത്തന്നെയുണ്ട്. ഭന്നാവങ്ങൾ ഏകലെല്ലും സന്യിക്കൽ തയ്യാറാകുന്നുമില്ല.

എന്തും സഹിക്കാൻ കഴിയുന്ന സുന്ദരാകാരനായ ദേവനാണ് കവിയുടെ മാതൃകാപുരുഷൻ. ചട്ടുലതാളിങ്ങളും ഉഗ്രഭോഷങ്ങളും നിറഞ്ഞ ജീവിതത്തെ അതിന്റെ ഉച്ചസ്ഥായിയിൽത്തന്നെ കവി സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ട്. അത് അംഗീകരിക്കുന്നേണ്ടും പരമശാന്തിയെ അദ്ദേഹം സ്വപ്നം കാണുന്നുണ്ട്. പരമശാന്തി നിർവ്വികാരതയല്ല; അശാന്തമായ അനുഭവങ്ങളുടെ ആക്രമത്തുകയിൽനിന്ന് രൂപംകൊള്ളുന്നതാണത്.

ദേവനും അസുരനുംകൂടി ഒരൊറ്റ മനുഷ്യനെ ബാധിച്ചാൽ എന്തും സംഭവിക്കും എന്നതിന്റെ ഉത്തരമാണ് ജയന്തൻ നമ്പുതിരി എന്ന വ്യക്തി. ദേവൻറെ സ്വാധീനം മറുകുയി സന്ദർഭങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം കവിതകളെഴുതു. ‘സുവർണ്ണരേഖകൾ’ എന്ന സമാഹാരത്തിലെ കവിതകൾ നമ്മുടെ മനസ്സിലുണ്ടത്തുനൽ്ലോ തീവ്രാനുഭവങ്ങളുടെ പുടപാകമാണ്. അതു പരമശാന്തിയിലേക്ക് കവിയേയും ജീവിതത്തെയും അന്വയിക്കുന്നുമുണ്ട്. അന്വയം സാധിച്ചതുകൊണ്ടാണ് നാരാധാരിയിൽ വിവർജ്ജനം ചെയ്യാൻ സാധിച്ചത്.

കവിത ജീവിതത്തിന്റെ വ്യാവ്യാമവും ദർശനവുമുണ്ട്. സത്യസന്ധനായ ഏതു കവിക്കും ജീവിതവും അനുഭവങ്ങളും സകീയംതന്നെ. അശിയിൽ എരിഞ്ഞുകൊണ്ടെയിരിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യന്റെ തീക്ഷ്ണണാവും ഭക്ഷവുമായ മുഖം ‘സുവർണ്ണരേഖ’കളിൽ കാണാം. എരിഞ്ഞുകൊണ്ടെയിരിക്കാനുള്ള നിയോഗം താൻ ഏറ്റെടുത്ത വരദാനമാണ്. ഇതു ഭാരുണ്മായ വരദാനം സ്വീകരിച്ചതിന്റെ കാരണവും വ്യാവ്യാമവും അവത്തിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി ജയന്തൻ നമ്പുതിരി കവിതകളെഴുതി. ‘സുവർണ്ണരേഖ’യിലെ കവിതകൾ തൊട്ടാൽ പൊള്ളും.

സത്യസന്ധനായി ജീവിച്ചി എന്നതാണ് ജയന്തൻ നമ്പുതിരി ചെയ്ത കുറ്റം. ആ കുറ്റം വിചാരണ ചെയ്യപ്പെട്ടാൽ തനിക്ക് ചിലതു പറയാനുണ്ട്. അത് സ്വന്തം കവിതകളിൽനിന്ന് വേണ്ടവെക്കൽ തിരഞ്ഞെടുക്കാം. “സ്നേഹം താൻമുൾക്കരീം” എന്നിഞ്ഞിട്ടും ആ മുർക്കരീം വഹിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവനാണ്, നമ്പുതിരി.

പിരവി

സംശ്ലോഷ് നടത്തിടാൻ

സംഖ്യകിയ നടത്തിടാൻ
ജനം സാർത്ഥകമാക്കിടാൻ
ഭേദ പർശ്ശാലയികൾ
മൂന്നം തപസ്സു ചെയ്തുപോൽ!

മിനല്പിണരൈനുണ്ടപ്പോൾ
ചിന്താവേധാമം വെടിഞ്ഞുടൻ
മേലങ്ങളിൽ സ്കാനം ചെയ്തു
പോന്നു താഴോട്ടു സത്രരം.

(പാർത്ഥനാവിലയം പുണ്ഡു
മൂന്നം തപസ്സു തുടരവേ
മിനലെത്തി തുറന്നേതെ
ഗാഡം കുമിയ കണ്ണുകൾ.

വെവദ്യുതാഘ്രേഷത്തിനാലേ
മൂന്നം കോരിത്തതിക്കവേ
വാക്കിൻ ബീജാവാപം ചെയ്തു
മിനലെങ്ങോ മരണതുപോയ്
കാലചക്രം തിരിഞ്ഞെത പോയ്
മൂന്നം പെറ്റിട്ടു വാക്കിനെ
കാലാതിവർത്തിയാം വാക്കോ
വെളിവും വെളിപാടുമായ്.

‘നാരായണീയ’ തതിന്റെ ഭാവചട്ടുലതയാവണം അദ്ദേഹത്തെ സ്വാധീനിച്ചത്. പാപം (രോഗം) ശക്തികൊണ്ട് സ്വയം എറ്റുടുത്തവനാണ് മേല്പു തന്ത്രം. താങ്ങന്നെടുത്ത പാപത്തിന്റെയും തന്റെ ശക്തികളുടെയും ഉപസം ഹാരമാണ് നാരായണീയമെന്ന കാവ്യം. ഇയന്തൻനുസ്വത്രിയുടെ സ്വതന്ത്ര കൃതികൾ തന്റെ ജീവിതമെന്ന ഭാത്യത്തിന്റെ ശക്തിയുടെയും സാന്നിദ്ധ്യത്തിന്റെയും വിഭ്രാവീച്ചയില്ലാത്ത പ്രതിബലവതയുടെയും ഉപകരംമാണ്. നാരായണീയവിവർത്തനം അവയുടെ ഉപസംഹാരവുമാണ്.

നാഗരിക ശ്രദ്ധാളം. സി

രവനീതചോരാ,
നിണ്ണം ചീറ്റിട്ടും പത്തി താഴ്ത്താതെ, വീണ്ണും
നിവർത്തി നിൻ തൃപ്പാദതാധനമേറ്റി-
ടവശനായ് മേവിട്ടും കാളിയൻ തന്റെ
വിവശയാം നാഗരി ഞാൻ, ദയയ്ക്കായി
അവിടത്തെ പാദം ശരണം നിന്നപ്പു
വസുദേവപൂത്രാ,
വസുക്ഷേഷക്ക്, ദിക്ക്‌പാലകർക്കു നീ നാമൻ
വസിക്കുന്നുവെന്നിൽ സദാബോധമായി,
വെറും സർപ്പിണി ഞാന, തോർത്തതന്റെയുള്ളിൽ
വിഷാദം കനക്കുന്നിടയ്ക്ക്, മനുഷ്യ-
കുലത്തിൻ പുരിതല്ലായോ ഞങ്ങൾ നില്പ്-
മനസിനിവാസാ,
മനസ്സിൽക്കൊരുതേതാഹപകാരലേശം
മദാസനാമൻ പ്രിയനില്ല വിവേകം
അനർത്ഥങ്ങളുണ്ടാകു, മോതിഞ്ചാനനേ-
'എനിയ്ക്കെണ്ണെ മാർഗ്ഗഃ; തടഞ്ഞിട്ടുവാൻ നീ
നിന്നയ്ക്കേണ്ട' യെന്നാണു ചൊന്നതെന്ന് കാന്തൻ.
അകാരുങ്ങൾ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങുന്നനേരം
തടുക്കാനെന്നിക്കായതില്ലെന്തെ വാക്കാൽ-
എന്നശ്ശാമവർണ്ണാ,
എന്നശ്ശാമളം നിന്നെന്തുപം മനോജണം
എന്നിഭൂതമെൻ ദുഃഖമൊക്കെക്കെടുത്തും
എനാർണ്ണവം, നിൻ കൃഷ്ണ വിജിക്കേട്ടുപാടെ
രസിയക്കും സവിമാരോടൊപ്പം യമുനാ-
തടത്തിൽ, നിലാവിലിളകുന്നൊരോളു-
പ്പരപ്പിൽ, തല ഞാൻ നിവർത്തിനിൽക്കുന്നു
നടനു തുടങ്ങുവാ, നാ കാഴ്ചയാലെൻ
നയനങ്ങളാനുപയോഗിതമാകാൻ!
ചിദാനന്ദപാ,
ചിരകാലമായ്‌വാസമി നദിതനിൽ,
ചകിതയായ് നില്പു, കരുണായാചിച്ച്-
വിവേകം മരണണ്ണന്നെ കാന്തൻ മദത്താൽ
വിഷം ചീറ്റി കാറ്റിൽ യമുനാതടത്തിൽ,
എരിയുന്നുപച്ചകൾ, പക്ഷി, പഴുക്കൾ
മനുജൻ, തീരങ്ങൾ - അനർത്ഥങ്ങളുണ്ടായ്,
'അരുതെ'നു ചൊല്ലി പലവട്ടമീ ഞാൻ,
അതിലോട്ടുമില്ലവനിഷ്ടം ശ്രവിപ്പാൻ.
അനാറിസത്യപാ,
അതിഭൂതമേളം, അവിടത്തെപാദ-
മുയൻനുതാഴുന്നു, തുടുതുചുവന്നു

തിണർക്കുന്നു, പത്തി പിളരുന്നു, ചാലി-
 ട്രാക്കുന്നു ചോര, തിമർക്കുന്നു നൃത-
 മൊരു ഭിന്നൻ പോലങ്ങയരുന്നിതോള-
 സ്വർപ്പിനുമോളിൽ, കില്ലുങ്ങുന്നരയിൽ
 ‘കില്ലുകിലെ’യെന്നു മണികൾ, കരത്തിൽ
 ‘എന്നാലണ്’യെന്നു വളകൾ, പദത്തിൽ
 ‘ഡില്ലുതില്ലു’നാം ചിലനിൽ, കഴുത്തിൽ
 ‘മിനുമിനെ’ മിനുന മാല്യങ്ങൾ ചേലിൽ!
 പരബ്രഹ്മരൂപാ,
 പരവശത്തോൻ കാത്തനുള്ളിൽ നിറയും
 പരിശേഖം! പക്ഷേയഹകാരമൊട്ടും
 കുറഞ്ഞതീല, പത്തിയുയരുന്നു വീണും,
 കുതിച്ചയർന്നെന്നതും തിരകളിലണ്ണ
 കുടഞ്ഞു തെറിപ്പിക്കുവാൻ വെമ്പിയാണ്ടു
 പുളയ്ക്കുന്നു, പൊണ്ടിയുയരും തിരകൾ-
 കടിയിലുടക്കുതിട്ടാശ്കുന്നുനോകൾ എം-
 നവിടനു താഴുന്നവോ! വേപമുവോ-
 ടലഞ്ഞു, തിരഞ്ഞു, മുഷിഞ്ഞു, കരഞ്ഞു,
 നിവർന്നു നോക്കിതോനുയരുന്നു പത്തി
 യതിന്മോളിലുണ്ടാ കറുത തിളകം!
 വിന്മയരൂപാ,
 വിയർപ്പിൽക്കുതിരുന്നു പരനുജലിക്കും
 ഹരിചന്ദനക്കുറി, നന്ദിതടങ്കിൽ
 നന്നാഞ്ഞാട്ടിനിൽക്കും കുറുനിര, കളള-
 ചീതിയതിലാർദ്ദം ചൊടിയിണ, കണ്ണിൽ
 കുസുതിയാണില്ല വൈവശ്യം, വലതേത
 കരത്തിലായുണ്ട് കോലക്കുഴൽ, മറ്റൊ
 കരത്തിലാധാരിൽ പുളച്ചീടുമറ്റം,
 തുട്ടുത തളിരിളം പാദം, തളിച്ച-
 യറിയാതെ പുമേൻ! കണ്ണുകണ്ണുണ്ട്
 മിചിനിറയുന്നു, വിരയ്ക്കുന്നു മേനി!
 ശരണാഗതത്രാണാ,
 ശരണാഗതിയതാണേറ്റവും മുവ്യ-
 മൊരുവന്നതാലേ കരഗതമാകും
 ശേവൽക്കുപ! കേതനില്ല മറുവാ-
 ക്കെന്നുസരണമതെ ലക്ഷ്യം! ഇത ദ്രോത-
 സ്ഥതിനാലുപേക്ഷിച്ചു പോകുന്നു ഞങ്ങൾ
 രമണമെന്നോരു വിഭൂതമാം ദിപിൽ,
 അകലെയാമെൻ ദേഹമെങ്കിലും ദേവാ
 അവിടനുകാല, ദേഹാതിതനഭ്രത!
 അകക്കണ്ണിലണ്ണയെ ദർശിച്ചു കാലം
 കഴിക്കാനന്നിക്കാക്കണ ദേവദേവാ!

ഒ

ഗീതാഞ്ജലിഃ

(രവിന്റനാമധാകുരക്കുതം കാവ്യം)

അനുവാദകഃ കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയർ

(13)

യസ്യ ഗീതസ്യ ശാനാർത്ഥ-
മഹമാര സമാഗതഃ
അദ്യാവദഹോ കഷ്ടം
തദഗാത്യാ ഹി ശിഷ്യതേ.

മദ്ധാനയന്തരതനീണാം
ബന്ധന്മൂലനശ്രമേ
ദിവസാൻ ശാന്നാതീതാൻ
മമ യാപിതവാനഹം.

ആഗതോ യുക്തകാലോന,
ശബ്ദാഃ സമ്പ്ര ന യോജിതാ,
വ്യമാ കേവലമിച്ചായാ
വർത്തതേ മമ ചേതസി.

മുകുളഃ സ്വഹടിതോ നാസ്തി,
പാർശ്വതസ്തു സമീരണഃ
കേവലം ഭീർലുനിശാസം
മോചയനവതിഷ്ഠംതേ.

തസ്യാസ്യം ന മയാ ദ്യുഷ്ടം,
തസ്യ വാണി ന ചശുതാ,
മമ ശേഹസ്യ പുരതോ
വർത്തമാനസ്യ മാർഗ്ഗതഃ.

തസ്യ സാമ്പദന്യാസ-
ഖരനിരേവ മയാ ശ്രൂതഃ
തസ്യാസനസ്യ വിന്യാസേ
ഭൂവിപുർണ്ണദിനം ഗതം.

നഹി പ്രജാലിതഃ കിന്തു
പ്രദിവോ വേനേ മമ,
ആഗ്നൈ മമ വേർമേതി
തം വക്തുമഹമക്ഷമഃ

ജീവാമ്യഹം മിളേയം ത-
മിതി പ്രത്യാശയാ സഹ,
അദ്യാപി നഹി സംഭൂത-
മേത്തസ്മിളനം പരം.

(14)

നെനകാ മേ വാസനാഃ സന്തി
രോദനം കരുണാമയം,
നിരാസേഃ കർണ്ണനഃ കിന്തു
രക്ഷിതോഫം ത്രയാ സദാ.

ദബരൈഷാ പ്രബലാ വ്യാപ്താ
മദീയേ പുർണ്ണജീവനേ;
ഇദം വേദാമ പ്രകാശയ
ശരീരം മാനസം തമാ

പ്രാണാശ്വ തവ ഭാനാനി
ഡേഷ്ഠംാനി ലളിതാനി ച,
അയാച്ചിതെവ ദത്താനി
ഭാനാനേപ്പതാനി മത്കൃതേ

യേദ്യോ മാം സർവ്വമാ യോഗ്യം
കരോഷി തം ഭിനേ ഭിനേ;
അതീച്ഛാസക്കടേദ്യസ്ത്രം
രക്ഷനസി ച മാം തമാ.

കദാപ്പുലസഭാവേന
മനം മനം ചരാമൃഹം,
അഹം മേ ലക്ഷ്യമനിഷ്യൻ
തരേ ജാഗ്രൻ കദാചന.

മത്പുരോഭഗതസ്ത്യം തു
സയം ശുഹസി നിഷ്ടുരം,
സർവ്വഭാ മാം നിരാകൃത്യ
കരോഷി ത്യം ദിനേ ദിനേ

യോഗ്യം മാം തവ സമ്പർക്കം-
സികാരായ തമെമെവ മാം
സന്തർഖദുർഖ്വലേച്ഛായാഃ
സക്ഫോഡ്യശ്വ രക്ഷസി

(15)

ത്രബ്രത്മം, നാമ, ശാന്താനി
ശാതുമത്ര ഭവാമൃഹം,
എത്രസ്യാം തത്സഭായാം തു
കോണ എവ മമാസാനം,

തവലോകേ ന കാര്യം മേ
കരണായ ഹി വർത്തതേ;
വ്യമാരാഗോ ഭവേദേവ
മദീയം വ്യർത്ഥജീവനം.

നീരവാരാധനാഭൈ തേ
കംഠാരതിമിരാവുതേ
ദേവാലയേ മദ്യരാഭ്രത
ഘണ്ഠം ശബ്ദാധനേ യദാ

ആജണാപയ ദയാപുർവ്വം
ജനമേതം, മമ പ്രദോ,
ശാനാലപനകാര്യാർത്ഥേ
സമാതും തവ പുരോഭുവി.

പ്രദാതകാലേ സഹവർക്കം-
വള്ളക്കീ വാദ്യതേ യദാ
മമ സാന്നിഡ്യമാദിശ്യ
പ്രസീദ, മമ നാമ, മാം.

(അനുവർത്തതേ)

വേദിട്ടുനില്ക്കുന്ന മുഴക്കം

(സുഫല - ഒളപ്പമണ്ണ, പുർണ്ണ പണ്ണിക്കേഷൻസ്, വില.30.00രൂ)

ആർ. എന്നോജ് വർഖ

1

ഒളപ്പമണ്ണക്കവിതയെക്കുറിച്ച് അടുത്തകാലത്ത് ‘കവനക്കാമുഖി’ തിരഞ്ഞെടുവന്ന വന്ന ഒരു നിരുപണത്തിൽ ഇങ്ങനെയും കണ്ണു: ‘അനുഷ്ടുപ്പിന്റെ നാലാമത്തെ വരി ദിവുചെചയ്തുണ്ടാക്കുന്ന ഗായത്രിവൃത്തത്തിൽ’. കവിയും കുടിയാദൈരാൾ ആണിതെഴുതുന്നുത്. അനുഷ്ടുപ്പിന്റെ നാലാമത്തെ വരിയാണോ ഗായത്രി വൃത്തത്തിൽ ഇല്ലാതിരിക്കുന്നുത്? അതോ മുന്നാമത്തേനോ? അനുഷ്ടുപ്പിന്റെ ഒന്നും രണ്ടും നാലും വരികളുടെ ചരായയാണ് മുന്നു വരികളുള്ള ഗായത്രിവൃത്തത്തിനുള്ളത് എന്ന് അതു പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള ആർക്കുമരിയാം. ഇതോരു മഹാപ്രമാദമാണോ? അല്ലെന്നുതന്നെ കരുതാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ദിവുചെചയ്തുണ്ടാക്കുന്ന എന്നതിലെ ദിവുചെയ്യലും ഉണ്ടാക്കലും അല്ലപ്പെടുന്നതും കടന്നകയ്യായിപ്പോയി എന്നു പറയാതെ വയ്ക്കുന്നതുമാവണ്ട്. അതിന്റെ രചനാസങ്കേതങ്ങളെപ്പറ്റി, രസതന്ത്രത്തപ്പറ്റി ഉള്ള അജ്ഞത്തെ ഏതു രാഷ്ട്രീയവായനക്കും ഭൂഷണമല്ലത്തന്നെ.

മഹാകവി ഒളപ്പമണ്ണയുടെ ‘സുഫല’ എന്ന കാവ്യസമാഹാരത്തെക്കുറിച്ച് എഴുതാനിരുന്നപ്പോൾ ഇതോർത്തുപോയി. വിഷയസ്വിക്കാരത്തിൽ, പദരചനയിൽ, സമീപനത്തിൽ, ദേശർജ്ജത്തിൽ എന്തിനീ, എഴുതിയത് കമ്യോ കവിതയോ നാടകമോ എന്നുള്ളതിലെല്ലാം രാഷ്ട്രീയമുണ്ട്. ഗൗരവത്തോടെ കൃതിയെ സമീപിക്കുന്ന ഏതൊരാളും ഇവ കാണാതെ പോവുകയുമില്ല. എന്നാൽ കേവലം ആസ്യത്വമോ ആസ്യമന്യതയോ കവിതാത്പാദിപ്പിക്കുമായിരുന്നു എങ്കിൽ കേരളത്തിലെ മുന്നരകോടി ജനങ്ങളും കവിത ‘ഉത്പാദിപ്പിക്കുമായിരുന്നു.’

എതോരു വ്യക്തിയിലും ഉത്കർഷ്വോധവും അപകർഷ്വോധവും, രണ്ടും, നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. അവയുടെ പച്ചയായോ പക്കമായോ ഉള്ള

ആവിഷ്കാരം കലയാവുന്നില്ല. കല സംഘർഷത്തിൽനിന്ന്, വിരുദ്ധഗതി വേഗങ്ങളുടെ സംഘടനത്തിൽനിന്ന് ഉത്പാദിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഉത്രംജജ തതിന്റെ സങ്കേതവഖ്യായ ആവിഷ്കാരമാണ്.

ഒളപ്പമണ്ണക്കവിത ഇത്തരം സംഘർഷങ്ങളുടെ റിസർവോയറുകളാണ്. ഉള്ളവനും ഇല്ലാതവനും എന്നുള്ള ലഭിതവത്കൃത വന്ദനയിൽ അപ്പും റവും ഇപ്പുറവും വെരുധ്യങ്ങളുണ്ട്. വേണമെന്നും വേണ്ടെന്നുമുള്ള നിലപാടുകൾ, സംസ്കൃതനായിരിക്കാനും പ്രാക്കൃതനായിരിക്കാനുമുള്ള ചോദനകൾ, താനെന്നും പരനെന്നുമുള്ള നദികൾകൾ, ജീവിതനേതാട്ടം മുതിയോടുമുള്ള ആഭിമുഖ്യങ്ങൾ, സ്വാർത്ഥത്തിലും പരാർത്ഥത്തിലുമുള്ള പകർന്നാടങ്ങൾ, എറ്റവും അടക്കിൽ, താന്മാത്രം കേൾക്കുന്ന വിതുന്നലിനും വിശദം മുഴുവൻ കേൾക്കുന്ന ഗർജ്ജനത്തിനും ഇടയിലെവിടയോളം തേടുന്ന വാക്കിന്റെ നിന്നിരുക്കേം. ‘പാവങ്ങൾ’, ‘കിഞ്ചലിയർ’, ‘കുറുവും ശിക്ഷയും’, ‘ഇവാൻ ഇലിയിച്ചിന്റെ മരണം’, ‘കുടിയൊഴിക്കൽ’.... വിശദമഹാക്യത്തികളിലെല്ലാം ഈ മിന്നൽത്തെത്തളിയും ചുടുമുണ്ട്. ഒളപ്പമണ്ണക്കവിതയും ഈ സത്യത്തിന്റെ തന്നെത്തപ്പേരില്ലോയ ആവിഷ്കാരമാണ്.

2

രണ്ട് ആര്യകമനം. ഒരു പതിറ്റാണ്ടിലേരെ മുൻപ് ഒളപ്പമണ്ണയെ നേരിൽക്കാണുന്നതുവരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവുജാലക്ഷ്യകൾ എൻ്റെ മുന്നിൽ വെറുതെയിരിക്കുകയായിരുന്നു. അക്കേന്തക്കു പരന്നെത്താതെ. പുറത്തേക്കുപറന്നകലാതെ. അവാച്ചുമായാരാകർഷകത്തുമായി. അന്ന്, 1995-ലെ ഷാർണ്ണൂർ ക്യാമ്പിൽവന്ന മഹാകവി കവിതയെപ്പറ്റി ഒന്നുരണ്ടുവാക്കങ്ങൾ മാത്രം പറഞ്ഞ് തന്റെ ‘കാളവേല’ എന്ന കവിതചൊല്ലി. പ്രഹസനനിവ. വൈകാതെ മടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഉടനീളം മായാത്തന്നിന ആപുണ്ണിരി പുർണ്ണകാമനും പുരുഷർഷനുമായൊരു മഹാപുരുഷനുമാത്രം സാധിക്കുന്നതാണ് എന്ന് എൻ്റെ അന്തഃകരണം നിമിത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

പിന്നീടുള്ള വായനകളിലോന്നിൽ രൈറ്റി മനസ്സിലുടക്കി-

പകലെപ്പാളിംപൊട്ടിപ്പരന്നും തിരമാല

പത്രന്തുമപാരമായ് നിന്നൊരീപ്പാരാവാരം

ഇളക്കാതിപ്പോ, ഫന്തഃസലിലം ചെളിയുൻ-

തെതളിഞ്ഞു നില്പ്പുശാന്തം, കോരിവച്ചുപോലെ

ഇതിലെ ഒരു പദം, ‘കോരിവച്ചുപോലെ’ സവിശേഷ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റി. ഒളപ്പമണ്ണക്കവിതയിൽ കാലം, സമലം, ജീവിതം, കോരിവച്ചുപോലെയാണ് കാണുന്നത്. ‘നിരവധി’യായ കാലത്തിൽ തന്റെ വിഷയം ‘ഇന്നാ’ണ്. വിപുലമായ പുമിവിയിൽ തന്റെ ചുറ്റുവട്ടമാണ്. ജീവസഹസ്രാണ്ഡിൽ ദൂരയാറ്റം ജീവിതങ്ങളാണ്. അവയുടെ പ്രാതിനിധ്യസ്വഭാവത്തിൽ തനിക്കത്ര വിശദം

സമുണ്ട്. തന്റെ കടവിലിരുന്നുതന്നെ പുഴമുഴുവൻ കാണാമെന്ന സമാധാനമുണ്ട്. വാച്ചുമായ വിശ്വാസക്യം ബോധവാക്യങ്ങളെക്കാൾ - ‘മണ്ണാർക്കാട്ടിന്ദ്രിയത്തിൽത്തിയും ലദ്ധാവെന്നറിവു ഞാൻ’ എന്ന ഒറ്റപ്പേട്ടാരു പ്രസ്താവനയെക്കാൾ- കവിതയുടെ വിഷയസ്ഥികാരത്തിലും അവയുടെ നിർവ്വഹണത്തിലും ഈ തിരിച്ചറിവുണ്ട്. മലായളകവിതാ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ നമുകൾത്തിനെ കാണാവുന്നത്, ഒറ്റയൊറ്റയിൽക്കാണുമാകുളിക്കെളക്കുറിച്ചു പാടുന്നതിലുംടെയേ തനിക്ക് ഏകക്ജീവിതാനശരംഗം പാടാനാവു എന്നു തിരുത്തായിട്ടാണ്.

ഒളപ്പമണ്ണ തന്റെ ശബ്ദം കേട്ടതും കേൾപ്പിച്ചതും ആവ്യാന കാവ്യ അഭിലൃദ്ധിയാണ് എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവ്യാനത്തെരകാവ്യത്തല്ലജങ്ങളെ വിന്റെ മരിക്കാതെത്തന്നെ പറയാം. ഭാവഗാനപരങ്ങളായ കവിതകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെതായി നന്നെ കുറവാണ്. ഇത്തരമാരു തിരഞ്ഞെടുപ്പിലെ സാക്ഷ്യം, ഓനിലേറോ സംരംഭങ്ങൾ, വീക്ഷണക്കോണുകളെ, ഓനിച്ചവത്രിപ്പിക്കാമെന്നതാണ്. ഒരേ വാചകക്കേൾ സ്വരത്തിലും മാത്രം സംവദിക്കുന്ന കവിതകളിലും ബോധധാരാസങ്കേതംപോലെയുള്ള ഖഹുശാവമായ ചിന്താപ്രസരണങ്ങളിലും കവി വിരുദ്ധഭാവങ്ങളെ, അവ സംഘർഷത്തിലേർപ്പുടുക്കാണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വാത്മലോകത്തെ വെളിപ്പേടുത്തുന്നു.

3

‘സുഫല’യെന്ന കവിത തന്നെ നോക്കാം. നാലുപെറ്റവളായ സഹയർഷിനിണിലെ, അവളിലെ അമ്മ, ഭാര്യ, കുടുംബിനി എന്നീ മുഖങ്ങളെ, നിശ്ചീമ നിറ്റിശ്വാസതയിൽ, കാലത്തിലും മുന്നോട്ടും പിന്നോട്ടും സഞ്ചരിക്കുന്ന കണ്ണുകളോടെ കണ്ണിരിക്കുന്ന കവിയാണെല്ലോ ഇതിലെ വക്താവ്. എന്നാൽ എന്താണീ കവിതയുടെ കേന്ദ്രഭാവം? നീറോ കുറോ? അതുപോലും പറഞ്ഞുറപ്പിക്കുക വയ്ക്കുന്നതിൽ കുടുംബം പതുപതുത്തെ മെത്തയിൽ കിടക്കുന്നോളും ‘മരപ്പേട്ടയിലേക്കു വെന്നേക്കും തേക്കും പുല്ലമരുതും വഹിച്ചുകൊണ്ടാടുന്ന ശബ്ദം’ കാലത്തിൽ വന്നല്ലെങ്കുകയല്ലോ. എന്നാൽ അന്തഃശ്രാതങ്ങളിൽ ശബ്ദം പരിചിത ഗാർഹികാനുഭവങ്ങളായി പൊലിക്കയും ‘ശബ്ദങ്ങാലത്താൽ തിരിക്കുടയോൾപ്പ്’തേക്കൽ തിരിച്ചുത്തിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ദുരന്തം ‘തടിമര’ത്തിനന്തരിക്കെ അടിക്കോലുമായിരിക്കുന്ന സവിയുടെ ‘ചെന്നാൽപ്പോരുംചോത്ത്’ കാലടി തട്ടിമരമതാ അടിമുടി രോമാഞ്ചം കൊള്ളുന്നു. മുളപ്പുവ് മുലപ്പുവാകുന്നു. ഇരുട്ടിന്റെ മൈതേ നിലാവെളിച്ച മായി തെളിയിയുന്നത് തോഴിയും മകളും. ഉപമാനോപമേയങ്ങൾ മാന്ത്രിക മായി മാറിമറിയുന്നു.

മുൻചൊന്ന സുചനകൾ സുപരിചിതമായ സുഹലാകാവ്യശരീരത്തി ലേക്ക് വായനക്കാരെ പുനരാനയിക്കാൻവേണ്ടി നല്കിയെന്നേയുള്ളൂ. അനു പമ്മായ ഇകവിതയിലെ ചിന്തനീയമായ ഒരംശംകൂട്ടി തൊട്ടുകാണിക്കേട്. ഇതിലെ വർത്തമാനവിന്റെ ഏതാണ്? നിശാശയ്യയും സവി സാമീപ്യവുമോ? അവിടെനിന്ന് മരപ്പുട്ടിലേക്ക് കച്ചവടക്കാരനിലേക്ക് നീജുന്നത് പിൻകാ ച്ചയോ (flash back)? അതോ പുതുമൺഡിൽ നിൽക്കാൻ ഇടമില്ലാതെ കൂതി കാലിലോടുന്ന ബാഹ്യമാധ്യത്തിൽ നിൽക്കയും അവിടെനിന്ന് സർഗ്ഗസം പുർത്തിയുടെ അകക്ഷശവിലേക്ക് ഉള്ളിയിടുകയും ചെയ്ക്കയോ? തീർച്ച പ്രേട്ടുന്നിയിട്ടും നമുക്കൊന്നും നേടാനിടയില്ല.

തകർന്ന ജനിത്വത്തിന്റെ ഗദ്ദദബ്യൂഡബ്യൂദഞ്ചള്ളുയരുന്ന ‘പാടങ്ങല്ല’-ൽ ഇങ്ങനെയും ഉണ്ടപ്പോ ഒരീരട്ടി.

‘കൂടികൾക്കാരു പച്ചനാക്കിലുനിർത്താൻ ഇല്ല-
ക്കുപ്പയിലെരുവാഴക്കനും ഞാൻ വച്ചില്ലോ’

പറച്ചോടും വാരാൻ വെന്നുന്ന സബാക്കളോടുള്ള ഉപാലംഭന്തിൽ ആത്മോപാലംഭവും ഇഴചേരുന്നു.

“ഗംഗ”. റമ്പുരകരു നക്കിക്കേടു നാക്കിൽ ഗംഗാജലം. അതിലുടെ ആദിമ രസഗന്ധത്തേജസ്സുകളിലേക്ക് ഒരു ആത്മയാനും. അപ്പോഴും പാടത്തെ കാക്കതേട്ടാട്ടിൽ താൻ കുടമായി മുഞ്ഞുകയാണെന്ന ബോധം. അതിലു മൊലിച്ചുത്തുന്നത് ഗംഗതന്നെന്നെന്ന പ്രത്യേജിൽ. കാതിൽ സംഗീതമായും മെയ്യിൽ രോമാണ്വമായും അത് അനുഭൂതമാകുക ലോകവാഴ്വെന്ന സത്യം തന്നെ ബാഹ്യസത്യമായിത്തീരുന്നു. ഇതയും കേകയുടെ വെറും എഴീരി ടികളിൽ.

ഇതിലും ചെറിയൊരു കവിതയാണ് ‘കാള’. കൊഴുത്തുരുണ്ട കാള. കുറുന്ന കുന്തിനടക്കുകയാണ്. ദിനംപതി പുതിയ പുതിയ വേളി. കാഞ്ഞ നിനക്കു സുവമാണ്ണോ! വിചാരവും വിശേഷബ്യഥിയുമില്ല. മനസ്സിൽ ആധിയുമില്ല. വേളിയെന്ന പദയോഗത്തിലും നേറിയ വിശേഷംാനവും പ്രാകൃതികതയിന്റെ നേർക്കുള്ള (Robert) Frostian ambivalenceയിലും ഇകവിതയെ ചെറുതല്ലാതാക്കുന്നു.

‘അച്ചൻ’ എന്ന പേരിലുള്ള കവിത അച്ചൻറെ ‘തിരോധാന’ത്തക്കു റിച്ചുള്ള ബാല്യസ്മയ്തികളിലുന്നിയെന്നു കവിതയ്ക്കു തൊട്ടുത്തായിട്ടാണ് സമാഹാരത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഘടനാപരമായി പിടിത്തരാതെന്നരു കവിതയാണിത്. ദുർശനമായി പലർക്കും അനുഭവപ്പെടുന്ന ‘ദഹനം പതനം’ എന്ന കവിത താരതമേനു എത്രയോ വ്യാവ്യാനബക്ഷമാണ്!

മുപ്പതുകൊല്ലം മുൻപ് മരിച്ച അച്ചനെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മയ്തിയിലുടെ ആരംഭം. അച്ചൻറെ ദിനചര്യ. സപ്തമനസ്സിന്റെ നറുന്നിലം. താനോ മനസ്സു താഴ്ചയുവരി - ആസ്റ്റിൽ 2007

ലൃത്തിന്റെ മുടിക്കെട്ടിയ മാനവും നോക്കിയാണിരഞ്ഞി നടക്കുന്നത്. പാത യ്ക്കുമേൽപ്പാത. വഴിവകിൽ ബസ്സും കാത്തുനിൽക്കുന്ന പെൺകുട്ടി. നിന്റെ മാറിൽചേർത്തിരുക്കുന്ന പുസ്തകമായെങ്കിൽ ഞാൻ എന്നാണ് മനോഗതം. ‘വിഷയാസകതൻ, കാമചാരനികവി നിനെ വിളിക്കും വിളിയാണെനോമനേ കവിതകൾ’ എന്നു വിസ്തരം. തുടർന്നു മാനസിക രൂപാന്തരപാപ്തിയുടെ (metamorphosis) രേഖ ധാരകളാണ്. ഓനിനു പിരിക്കി ലോന്നായി. ആദ്യം, കുന്നിരഞ്ഞികയെറി മറയുന്ന മായികാ രൂപം. ആപ്പീസിലെ phone bell അവളുടെ ചിരിയാകുന്നു. അവളുടെ മുടിക്കെട്ടുതന്നെ യാണല്ലോ കറുത ടെലിഫോൺ. ഫോൺലെ പരുക്കൻ ശബ്ദത്തിലും യാമാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ലോകത്തിലേക്കു വീണ്ടും. ഫോൺ താഴേവെച്ചതും ‘അവളേ’ തൊടാൻ കഴിയാത്തതിലെ ദൃഢവത്തിന്റെ ഉരുളയാവുകയാണ് ഫോൺ വീണ്ടും. സപ്പനസഞ്ചാരത്തിൽനിന്നുള്ള പ്രത്യായനും ശബ്ദത്തിലും സാധിക്കുന്നതും. വീണ്ടും സപ്പനത്തിലേക്കു വഴുതുന്നതും എത്ര സ്വാഭാവികമായാണ്.

ആടുത്തത് സർബ്ബനിറത്തിൽ ഒരു പുസ്തകപ്പേട്ടി വേണമെന്നു ശരിക്കുന്ന കൊച്ചുമകളാണ്. സർബ്ബമെന്ന വാക്കും ആശയവും നേടുന്ന രൂപ പരിണാമം രസനീയമാണ്. മനോധാനത്തിൽ ലോകത്തിലുള്ള സർബ്ബ മല്ലാം ചേർത്ത് തനി സർബ്ബത്തിൽ ഒരു പേടകംതന്നെ തീർക്കുന്നു അച്ചൻ. അതുകണ്ട തുള്ളിച്ചാടുന്ന മകൾ. അവളുടെ സന്തോഷത്തിന്റെ സർബ്ബത്തിലുരുകുകയാണ് കുടുംബിനി. അവിടെനിന്ന് തെന്നി രാകരു പ്പിലെ തിളക്കങ്ങളിൽ കുഞ്ഞുമകൾ തെളിമിഴികൾ - അപ്പോ. സർബ്ബസ്ഥനായ അച്ചൻ സന്യാവനനന്നിർത്തുള്ളികൾ. ആ അച്ചന്റെ വാക്കുകളിൽ തെളിയുന്ന താൻ. കളത്വാനും പുത്രവാനുമായതാൻ. പത്തുറുപ്പികകൊണ്ട് പതിനൊന്നുണ്ടാക്കുവാൻ വെബ്ബുന്നവൻ.

എതോക്കെന്നോ വഴികളിൽ സഖവരിച്ച് ഒരു വൃത്തം പുർത്തിയാക്കുകയാണ് കവിത. പക്ഷേ ആ വഴികളിൽ, സസ്യകളിൽ, സസ്യകളിൽ, നാം കാണുന്നയാർക്ക് എത്രമുഖങ്ങൾ? അയാൾ ഒരു സപ്പനാടകനാണോ അതോ ബിസിനസ്സുകാരനോ? വക്തവ്യം എന്താണ്? അച്ചൻ എന്ന നിറവി ന്റെ ചിത്രമോ? അതോ അച്ചന്റും ആയിരിക്കുന്ന പുരുഷന്റെ കാമചാരിത്രമോ? അണൊക്കിൽ കവിതകന്തിനാണ് ‘അച്ചൻ’ എന്ന തലക്കെട്ട്? എന്നിട്ട് ‘അച്ചനെക്കുറിച്ചുണ്ടാനോർത്തുപോയ സാധാഹനത്തിൽ പട്ടണിരത്തിനേൽക്കും അലയാനിരഞ്ഞുനോശ’ എന്ന ആദ്യ ഇരട്ടിയിലെ ലെംഗി കമായിപ്പോല്ലും വ്യാവ്യാനിക്കാവുന്ന ദുസ്സുചനയെന്തിന്? വഴിയിൽക്കണ്ണ പെൺകുട്ടിയെ ‘അനുജത്തീ’ എന്നു സംബോധന ചെയ്യുകയും സംഭോഗശൂംഗാർപ്പരമായ വാഗിച്ചാരങ്ങളിലേക്കു തെന്നിയിരഞ്ഞുകയും ചെയ്യുന്ന തെന്തിന്?

ഒളപ്പമണ്ണയുടെ തലമുറയിൽപ്പെട്ട എത്ര കവിയുടെയും പിതൃസ്മരണാക്കമാഡാരു കവിതയിൽ ഇത്തരമൊരു വിഷയവിചലനം സങ്കല്പിക്കാൻപോലുമാവില്ല. ഇക്കവിതയിൽ ഇത്തൊരു വിചലനമായി അനുഭവപ്പെടുന്നുമില്ല. കാരണം ഇക്കവിയുടെ കാവ്യപര്യടനം സ്വച്ഛവും ഉച്ചവും ലവവും ആണെന്നതേതേ.

ഒഹനം പതനം, നിർവ്വാണനിശ എന്നീ പ്രശ്നസ്ത രചനകളുംപെട്ട 22 കവിതകളാണ് ഈ സമാഹാരത്തിലുള്ളത്. ഓരോനും അനുഭവത്തിന്റെ ഓരോ ലോകം തുറക്കുന്നു. ‘മണ്ണാകട്’ എന്ന കവിതയിൽ ഇന്നു പട്ടവും മുത്തയ്ക്കുന്നും ആയിരിക്കുന്ന സ്ത്രീയുടെ സ്മരണയിൽ ദർത്തു മതിയായിരിക്കുന്ന തന്റെ ചെറുപ്പകാലത്തെ ഭാസത്തുജീവിതത്തിന്റെ ത്രസിപ്പുകളും മാതൃഭാവസ്മരണകളോടു ചേർന്നുനിൽക്കുന്നു. ‘നിർവ്വാണനിശ’യിൽ ഒരു കുടമുഖാദമായി തന്റെ ചുണ്ടിലേക്കു സവി ഉയരുന്ന മാത്രയിൽ സ്ഥലകാലാന്തരമായോരു കാഴ്ചയോടെ

‘മേലവനിനാഴും കരിഞ്ഞരടിൽ

പ്പൂയ്ത്തടിറയായ് മുങ്ങിനിൽക്കുന്നു ഭൂമി’

എന്നും ‘ചുണ്ടിലിൽക്കൊത്തിപ്പുറത്തത്തുന്’ തന്നിൽ കണ്ണീരോ മണിമുത്തോ എന്നും സന്ദേഹിയ്ക്കാവുന്ന ഒരു മാനന്തവിലേയ്ക്കുയരുന്നതും സാധാരണമല്ല.

സിനിമയുടെ ഭാഷയിൽ ഓരോ ഷോട്ടും പല ക്യാമറകൾ പല ആക്കിളുകളിൽ പകർത്തുന്നതുപോലെ ഒരേ കാഴ്ചയെ വിവിധ ദർശന കോണുകളിലും അവതരിപ്പിക്കുന്നും അപ്പോഴും പക്ഷം പിടിക്കാതിരിക്കുന്നും ചെയ്യുക. ഉപയോഗിക്കുന്നത് സാധാരണ വ്യവഹാരലാഷയായിരിക്കുവോഴും ഒരു സറിയലിന്റെ ചലച്ചിത്രസംയോജകന്റെ കരവിരുതോടെ അതീതയാമാർത്ഥ്യത്തിന്റെ മായികമായ കാഴ്ചകൾ സമ്മാനിക്കുക. ഒരേ സമയം പലസ്വരങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കുക അപ്പോഴും മനസ്സാക്ഷിയുടേതുനു കരുതാവുന്ന ഒരു സ്വരത്തിന്റെ മുഴക്കം വേറ്റു നില്ക്കുക. ഈ ആന്തരികമായ ബഹുസ്വരത്തയാണ് ഒളപ്പമണ്ണക്കവിതയിലേക്ക് വീണ്ടും പീണ്ടും ചെല്ലാൻ വായനക്കാരെനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്.

ഒക്കയ്ക്കും മേലെ, എലിയർ പരഞ്ഞതുപോലെ, അർത്ഥമനിഷ്കർഷ സാധിക്കുന്നതിനും മുൻപേ സംവേദനം നടത്തുന്ന കേവലകവിതയുടെ സംഗ്രഹം ഇക്കവിതകൾ നിരന്തരം ചുരത്തുനുമുണ്ടാക്കോ. നമുക്ക് ഇക്കവിയെന്നതനെ കാലത്തിന് നദിപറയാം.

നോവലുകൾ - പഴയതും പുതിയതും

ഹരി (നോവൽ) - കാരുർ നീലകൺംപ്ലിഇളി - പുർണ്ണ - 50 രൂപ
 തലയോട്(നോവൽ) - തകഴി ശിവശകരപ്പിഇളി - പുർണ്ണ - 35 രൂപ.
 വിരുപ്പസ്ത്രങ്ങൾ (നോവൽ) - ഉണ്ടിക്കുഷ്ണൻ പുക്കുന്നം - പുർണ്ണ - 150 രൂപ.
 സപത്തി (നോവൽ) - ചന്ദ്രകല എസ്. കമ്മത്ത് - പുർണ്ണ - 150 രൂപ.
 ഒരു ഉത്തരവാദിയുടെ ഓർമ്മയ്ക്ക് (നോവൽ) - കെ. ഇന്തിരൻ - പുർണ്ണ - 50 രൂപ

ഡോ. എം.പി. ബാലകൃഷ്ണൻ

പ്രതിജനറിനവിപിത്രമാർഗ്ഗമായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യജീവിതത്തെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ മതിയായ കൃാൻഭാസ് സാഹിത്യശാഖകളിൽ നോവലിന്റെ തുതനെന്ന് അനുകൊണ്ടു മിക്കലോഷകളിലും നോവൽ സാഹിത്യം തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പുതുപുതത്തിൻ നോവലുകൾക്കൊപ്പം പലപതിപ്പിറങ്കിയ പഴയ രചനകളും പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളാവുന്നു. നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ അന്നശരം രായ എഴുതുകാർണ്ണൽ ചിലരുടെ ഓരോ കൃതി, ആധുനികരായ മുവരുടെ മുന്നു രചനകൾ - അങ്ങനെ നോവലുകൾ - പഴയതും പുതിയതും.

മലയാളക്കമാസാഹിത്യത്തിന്റെ കുലപതിയാണു കാരുർ നീലകൺംപ്ലിഇളി. ‘ഹരി’ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രമാണനോവലാണ്. നമുക്കു ചുറ്റിനും താാടിയാവുന്ന ജീവിതമെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതുരചനയിലും എന്നപോലെ ഇതിലുമുള്ളു. ശക്രാൻനായർ പള്ളിക്കുടം ശിപാധിയായിരുന്നു. ഒരു കുടുംബം പുലർത്താൻ കഴിവുണ്ടായിട്ടും നാരായാണിയും എന്ന പാപപ്പെട്ട സ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്തത്. ഉണ്ടും ഉണ്ടാതെയും അവർ കഴിഞ്ഞുകൂടി. അവരുടെ മകൻ ഹരി പറിത്തത്തിൽ മിടുക്കുന്നും സർസ്വഭാവിയുമായി വളർന്നു. ഏറ്റുമാനും വാടകയ്ക്കു താമസിക്കുമ്പോൾ അടക്കത വിട്ടിൽ വാടകക്കാരായിവുന്ന രാമൻപിള്ളയും കുടുംബവുമായുണ്ടായ അടുപ്പം സ്ത്രീകൾ തമിലുള്ള കുശുന്നും കുന്നായ്മയും മുലം നീണ്ടുനിന്നില്ല. അവർ ശത്രുക്കളായി. രാമൻപിള്ളയുടെ മകൾ മീനുവിന്റെ കൈ ഹരി തല്ലിയൊടിച്ചതു പകോഡ മനഃപുർവമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ പ്രസ്തുതസംഭവം ഹരിയുടെ പരീക്ഷയേയും അതിലും ജീവിതത്തെന്നാക്കത്തെന്നയും മാറ്റിമറിച്ചുകളണ്ടു! സാധാരണകുടുംബക്കമ പറഞ്ഞുവന്ന് ഒട്ടവിൽ വായനക്കാർക്കു സകല്പിക്കാനാകാത്ത പരിണാതിയിലെത്തിച്ചുകൊണ്ടു കാരുർ നമ്മെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ഗതിവിശത്തികളുടെയും ഉയർച്ചതാഴ്ചകളുടെയും നിയന്താവ് നാമല്ലെന്നും കിട്ടിയവേഷം ആടുകമാത്തമേ ഇവിടെ കരസീയമായുള്ളു. എന്നും ഉള്ള യാമാർത്ഥമൃതത്തിലേക്കാണവസന്നം വായനക്കാർ ചെന്നെത്തുക. പാത്രവുക്കതിത്താളുടെ സുക്ഷ്മാപശമനം, അനാർഭാടമായ ആവ്യാനരീതി മിത്തരവും ഒരു പുലർത്തുന്ന ഭാഷാശൈലി ഇവയെല്ലാം ചേർന്നു മിചിവുറ്റ ഇത് നോവൽ പുനഃപ്രസാധനാർഹംതന്നെ.

വിശ്വപ്രസിദ്ധകാമികനായ തകഴിയുടെ ചെറുനോവലാണ് ‘തലയോട്’ (1947). പതിപ്പുകൾ പലതുകഴിഞ്ഞ് 2004-ൽ പുർണ്ണയുടേതായിവന്ന പുസ്തകമാണ് എന്ന സവിശേഷതയേയുള്ളൂ. ഒരു കാലാലട്ടണ്ണിന്റെ സഹൃദയാലിരുചി സംതൃപ്തമാക്കുകയും സംസ്കാരപ്പരോഗതിക്കാകം കുടുകയും ചെയ്തു മുൻപേ നടന്നവരിൽ പ്രമുഖനായ തകഴിയുടെ ഈ കൃതിയമാതമ പ്രസ്ഥാനത്തിൽപ്പെട്ടുന്ന ശക്തമായ നോവലാണ്. 1946-ൽ നടന്ന പുന്നപ്രവയലാർ സമരമാണ് പശ്ചാത്തലം. ആദ്യം പുന്നപ്രവയിൽ തൊഴിലാളികളും പട്ടാളക്കാരും ഏറ്റുമുട്ടുകയും അനേകം പേരു ഇരുപക്ഷത്തും മരിക്കുകയും ചെയ്തതും ആ സമരം തുടർന്ന് വയലാറിൽ നടക്കുകയും ചെയ്തതൊക്കെ പ്രസിദ്ധമാണെല്ലാ. തൊക്കിനും പീരങ്ങിക്കും മുന്നിൽ തോറുപോയ ജനത്തിനുമേൽ പട്ടാളക്കാർ നടത്തിയ പകപോകൽ അതിക്രൂരമായിരുന്നു. പുരുഷരാർ പലർ മരിക്കുകയും അനാമരായ സ്ത്രീകൾ ബലാർശസംശം ചെയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഈ അനീതിക്കും അരാജകതയത്തിനും സാക്ഷിയായി മനുഷ്യപക്ഷത്തുനിന്ന് ഒരു സാഹിത്യകാരന്റെ സംഭാവനയാണീ ജീവൽസിപിത്രൂ. ഓദ്യോഗിക്കമായ സ്ഥാനക്കൈയുട്ടി നുവേണ്ടി തൊഴിലാളി നേതാവിനെ കൊലപ്പെടുത്തി അയാളുടെ തലയോടു കൈകളും സുന്നം വീട്ടിലെ ഭിത്തിയിൽ വാതിലിനു മുകളിൽ പെടർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന രാജശേഖരൻ എന്ന പട്ടാളക്കാരൻ. അതുകണ്ടു വളർന്ന അയാളുടെ മകൻ, പകേഡ്, അച്ചൻ ആശുപദത്തിനു വിരുദ്ധമായി വിദ്യാഭ്യർത്ഥിനേതാവായിത്തീരുകയും അടപ്പമർത്തലിന്റെ ദുർഭ്രാന്തത്തിനെ തിരേ ജാമ നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എക്കിലും പകരം വീട്ടാന്റെ, ജനാവകാശങ്ങൾ വീണ്ടെടുത്തു പ്രശാന്തമായാണെന്നീക്കം സ്വീഞ്ചിക്കാനാണ്, ആത്മാഭിമാനത്തിലുന്നിയ പുതിയ ജീവിതം കെട്ടിപ്പെടുകകാനാണ് ആ പുതിയ തലമുറ ശ്രദ്ധവയ്ക്കുന്നത്. കേവലം കല്പിതകമകളിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്ത മായി സാമൂഹ്യപ്രതിബലവതയുള്ള ഇതരം കൃതികൾക്ക് ഒരിക്കലും കാല ഹരണങ്ങാഷം സംഭവിക്കുന്നില്ല.

ഉന്നിയുള്ളവ, പുതിയ നോവലുകളാണ്. ഉള്ളിക്കൃഷ്ണൻ പുക്കുന്ന തിരെന്തു ‘വിരുപസത്രണ’-ലീലേകൾ കടക്കാനേബാൾ നാം കാണുക പുത്രൻ പരിഷ്കാരമെന്തിനോക്കാത്ത ആർത്തിരക്കില്ലാത്ത ഒരു ഗ്രാമമാണ്. പാടവും പറമ്പും തോടും കല്ലുവെട്ടുകൂഴിയും എല്ലാം ചേർന്ന, ചായം തേയുക്കാത്ത പ്രകൃതി. അവിടെ അവനവൻ പാടും കേടുമായിക്കഴിയുന്ന കുറേപേര്. വിദ്യാഭ്യാസസ്വകര്യങ്ങളാക്കെ പരിമിതം. വിവാഹത്തിനും മരണത്തിനും ചന്തയ്ക്കും അശുപ്രതിക്കുമൊക്കെ ഉപകരിക്കുന്ന ഏക പാഹനം ലോനക്കുടിയുടെ കാളവണ്ടിയാണ്. എന്നാൽ ഈ നാട്കുകാരെ ശിക്ഷിക്കാനുള്ള അധികാരം തനിക്കു ജനാധികാരം ആണോ അവിടത്തെ വില്ലേജ്യികാരി. സ്വാർത്ഥതയും സുവഭ്രാഗേച്ചയും അസ്ഥാനക്കിയ അയാൾ വീറോടെ ഇംഗ്ലീഷ്യേരെ പകയോടെ നിലച്ചപ പിടിമെതിച്ചു മുകുതിട്ടു ദുർബ്രാഗരെ കുത്തിമറിച്ചു പുത്രൻ മേച്ചിൽപ്പുറ രാജാവുവൻ - ആദ്യിൽ 2007

അങ്ങും ഇണകളും തെറി കുറ്റനെപ്പോലെ പുളിച്ചുനടക്കുന്നു. പകയും ട്രക്കായവും സ്വാർത്ഥതയും അച്ചന്നായും അമ്മയായും ബന്ധുജനങ്ങളായും ബലവംബയക്കുന്നോൾ അവർക്കിടയിൽ ആർദ്ദതയും സ്നേഹവും ദയയു മല്ലാംഖണങ്ങിയ ഒരു പാത്രം രൂപമെടുക്കുന്നു - വികലാംഗനായ നാരായ സന്നക്കുട്ടി. എല്ലാം ഉള്ളിലൊരുക്കി നിഴൽവീഴനായി മുടനിയുചലുന്ന അയാൾക്കു മുന്നിൽ കാലം നമ്മയുടെ വിജയവീംഗി തെളിയിക്കുകയാണ്. നാരായസന്നക്കുട്ടി പറയുന്നു: പോയവർ തിരിച്ചുവരില്ലെന്നും ചെറിയവർ പല്ലുതാവില്ലെന്നും ആരും ധരിച്ചുകളയരുത്. ചെമ്മൺസിരത്തുകളും ഉടക്കു വഴികളും ടാറ്റിക് പാതയ്ക്ക് വഴിമാറിക്കൊടുത്തു. കള്ളണ്ണപ്പോലെ പതു അഡിയേതതിയ മരണത്തെ മുഖാമുഖം കാണുന്നോണ്, കണ്ണുകീഴിട്ടേങ്കെ ഞഭിവരുന്നോണാണ് അധികാരിക്കു തിരിച്ചറിവുണ്ടാകുന്നത്. അപ്പോഴേക്കും കാലം കഴിഞ്ഞുപോയിരുന്നു. ലോനക്കുട്ടി പറയാറുള്ളതുപോലെ “ഉയര തതിൽ നില്ക്കുന്നത് ഉളക്കിൽ വീഴു”മല്ലോ.

സഹനത്തിന്റെ പ്രതീകമായ ഓമനോപ്പോൾ, സാഹചര്യം വഴിതെ റിച്ച് ഫരിഡാസൻ, അനുഭവങ്ങളിലൂടെ ശക്തിനേടി പിടിച്ചുനിൽക്കുന്ന അയ്യ, നമവറ്റാത്ത വണ്ടിക്കാരൻ ലോനക്കുട്ടി, ഏതവസ്തുതയിലും ധർമ്മം കൈവി ടാത്ത മാധവൻകുട്ടി, അധികാരിയുടെ ക്രൂരത ഭ്രാന്തനാക്കിയ ശോപി, അത്യാർത്ഥത്തിയുടെ ആർഘ്യപമായ പണിക്കരുമാസ്സർ, ആ അത്യാഗ്രഹത്തിനു സ്വന്തം ജീവിതം നല്കി കണക്കുതീർക്കുന്ന ഭാരതി - നോവലിലെ പാത അങ്ങളിലും വ്യക്തിത്വമുള്ളവരാണ്. ഒന്നത്തിനോക്കിപ്പോകുന്ന ശക്രുട്ടി എന്ന വികൃതിച്ചേക്കണ്ണ പോലും. അകൃതിമമായ സംഭാഷണശൈലി കമാ സന്ദർഭങ്ങളെ പലപ്പോഴും നാടകീയ മുഹൂർത്തങ്ങളാക്കുന്നു. അങ്ങിനേ ചുന്നു നില്ക്കുന്ന കല്ലുമുള്ളും നിറങ്ങ യാമാർത്ഥമുത്തിന്റെ പരുപരുത്ത പാതകൾ; ഇടയ്ക്ക് സ്നേഹത്തിന്റെ ശംഖുപുഷ്പങ്ങളും വിശുദ്ധിയുടെ കാട്ടുവകളും. ഒരു ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഉണ്ണ വെളിപ്പെടുത്താത്ത മുഖംമുടികൾ; നനിചപശകുന്നോൾത്തനെ ചമയങ്ങളുംനുപോകുന്ന സാധുകൾ - ഇവയെല്ലാം സകീർണ്ണവും വെവിധ്യപുർണ്ണവുമായ ജീവി തത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരമാണ് ഗായത്രി പണ്ണിക്കേഷണൻസ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പുർണ്ണ വിതരണം ചെയ്യുന്ന ഇം നോവൽ. ബന്ധങ്ങൾക്കുള്ളിലെ സത്യവും മിമയും തുറന്നുകാട്ടുന്ന ഉള്ളിക്കുപ്പണൻ പുകുന്നത്തിന്റെ ഇം കൃതികൾ ‘വിരുപസത്യങ്ങൾ’ എന്ന പേര് നന്ന യോജിക്കും.

1991-ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായ ‘സപത്നി’ എന്ന നോവലിന്റെ രണ്ടാം പതിപ്പാണ് മുന്നിലുള്ള മറ്റൊരു ശ്രമം. ശ്രമകർത്താ ചാന്ദകലെ എന്. കമ്മത് ആദ്യാധികാരികാരി എന്ന നിലയിൽ മലയാളത്തിൽ അംഗീകാരം നേടികഴിഞ്ഞ എഴുത്തുകാരിയാണ്. ബോഹമണസമുദ്ബാധത്തിലെ പാവങ്ങളുടെ യാത്രകൾ, അവിച്ചാരിതമായി സാപത്ന്യത്തിലേക്കു തള്ളിപ്പിടപ്പെട്ട സുന്നിതിയുടെ ജീവിതത്തിലും ഇതിൽ വർണ്ണിതമായിരിക്കുന്നു. സാപ

തന്ത്രങ്ങളുടെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സാമാന്യസങ്കല്പത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായി സപ്പത്തികൾ തമ്മിലുള്ള സ്വന്നേഹവും സാഹോദര്യവുമാണ് ഈ കമ്മെറ്റ് ശരംഗം യഥാക്കുന്നത്. ഒരു അഖിഭാവാധിയിൽ സർവ്വസവും നഷ്ടപ്പെട്ട് അനാമരായിത്തീർന്ന ബോഹമണക്കുടികളാണ് സുന്നിതിയും എടുൻ ദേവദത്തനും. അപ്പുന്നും അമ്മയും മുതൽപ്പുന്നും തീപ്പിടുത്തത്തിൽ മരിച്ചിരുന്നു. ആ ബോഹമണ്ണത്തരുവിലെ ഓലമേണ്ട വിടുകളെല്ലാം നശിച്ചു. ബോഹമണ്ണസഭയും ശ്രീനിവാസക്ഷത്രവും ചേർന്നു കൂട്ടികളുടെ കാര്യത്തിൽ തീരുമാനമുണ്ടാക്കി. ദേവദത്തനെ ധനികനായ ഒരു ബോഹമണ്ണൻ ദത്തത്തുടെ. സുന്നിതിയെ ബോഹമണ്ണക്കുള്ള അനാമാലയമായ ഭവാനിമന്ത്രിത്വത്തിലുമാക്കി. കോടിശ്വരനായ നാമദേവശർമ്മയുടെ പുർവ്വികരാണ് ശർമ്മയുടെ മുതൽപ്പുയുടെ പേരിൽ ഭവാനിമന്ത്രിരുത്തു ആരംഭിച്ചത്. ഭാന്യർമ്മങ്ങൾ കൈവിടാന്ത പുർവ്വികരുടെ പാരമ്പര്യം ശർമ്മയും തുടർന്നു. ശർമ്മയുടെ ഭാര്യ ചെറുപ്പ തത്തിൽ മരിച്ചുപോയിരുന്നു. വ്യാദിയായ അമ്മയ്ക്കാണ് ഗൃഹരേണ്ടചുമതലും. അപറ്റ തീരെയില്ലാത്ത സാധിയായിരുന്നു അവർ. ശർമ്മയ്ക്ക് ഒരു മകനേ തുള്ളു. മഞ്ഞനാമശരം. ഭവാനിമന്ത്രിത്വത്തിന്റെ ഭരണചുമതല ശ്രാമത്തിലെ ബോഹമണ്ണരാജാനു കമ്മറിക്കാണ്. അനേവാസികളിൽ സദാചാരനിഷ്ഠയും ഉണ്ടാക്കാനുദ്ദേശിച്ചുള്ള നിയമങ്ങളും ശ്രീക്ഷകളും കർശനമായി നടപ്പാക്കിയിരുന്നു. ആണംകുട്ടികൾക്കു പറിച്ചുദ്ദോശം നേടി മന്ത്രിരു വിടാം. പെൺകുട്ടികൾക്കു വിവാഹത്തോടെയും. വിവാഹകാര്യത്തിൽ പെൺകുട്ടികളുടെ ഇഷ്ടംചോദിക്കാറില്ല. പെണ്ണുകാണൽ ചടങ്ങിനായി വിവാഹപ്രായമത്തിയാണേം ആരോ പെൺകുട്ടികളെ ശ്രീനിവാസക്ഷത്രത്തിലേയ്ക്കെയ്ക്കും. സ്വന്നരൂമുള്ളവരെ വന്നവർ തെരഞ്ഞെടുക്കും. അത്രതന്ന.

ഭവാനിമന്ത്രിത്വത്തിൽ നിന്നു സ്കൂളിൽ പഠിക്കാൻ പൊയ്ക്കക്കാണ്ഡിരുന്ന സുന്നിതിയെ മഞ്ഞനാമശർമ്മയ്ക്കില്ലശ്രമായി. ശർമ്മയുടെ വീടിൽ മുതൽപ്പുയെ സഹായിക്കാൻ പത്തുബിവസത്തേയ്ക്കു പോകേണ്ടിവിന്ന സുന്നിതി മഞ്ഞനാമഗനിത്തനിന്നു ഗർഭിണിയായി. വിവരമറിഞ്ഞ ഭവാനിമന്ത്രിത്വത്തിലെ മേൽനോട്ടുക്കാരികൾ അവരെ മസുരിപ്പുരയിലിട്ടുപെട്ടി. മറ്റാരു മരിയാനിടക്കാടുക്കാതെതു നാമദേവശർമ്മ പരിശോധിയായ ഒരു ബോഹമണ്ണനു കുറി പണം കൊടുത്ത് അവരെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കുകയും മകനെ പഠിക്കാനായി ദുരു അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. സുന്നിതിയെ കൊണ്ടുപോയയാൾ വയറുവേദനയ്ക്കു ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്യാനുള്ള പണ്ണത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമാണ് സുന്നിതിയെ വിവാഹം ചെയ്തത്. ആദ്യലാരൂപ്യയായ വസ്തുസ്വരായകട്ടെ അവരെ അനുജ്ഞത്തിയായി കണക്കാക്കി. അധികം വെക്കാതെ ബോഹമണ്ണൻ സന്ധുസിച്ചുപോയതുമുലും വസ്തുസ്വരയും സുന്നിതിയും അവരുടെ ഓരോ സന്താനവുമാണാണ് ആ കുടുംബത്തിനു കാവേരിക്കരയിലെ കൊച്ചുവിട്ടിൽ പലഹാരമുണ്ടാക്കിവിറ്റു ജീവിക്കേണ്ടിവന്നു. ക്രമേണ വസ്തുസ്വരയുടെ മനബുദ്ധിയായ മകൻ നന്നു സുന്നിതിയുടെ മകൾ ശകുന്തളയ്ക്കു ശല്യമായിമാറിയ കാലത്തോരു രാത്രി സന്ധുസിച്ചുപോയ ഭർത്താവു തെരഞ്ഞെടുവാൻ - ചുട്ടിൽ 2007

മടങ്ങിയെത്തി. തനിക്കു കിട്ടിയ ഭിക്ഷയിൽ നിന്നു കരുതിവച്ച കുറച്ചുപണം അവരെ എല്ലപിച്ച്, ശകുന്തളയെ വോന്നീമനിരത്തിലാക്കാൻ നിർദ്ദേശം നൽകി, അദ്ദേഹം മടങ്ങിപ്പോയി. വസുന്ധരയുടെ മകളാണെന്നമട്ടിലാണ് ശകുന്തളയെ അവിടെ അനേതവാസിയാക്കിയത്.

മഞ്ഞുനാമശർമ്മയുടെ ഭാര്യ പത്ര വിദ്യാസന്ധനയും കാരുണ്യവതി യുമാണ്. നിത്യരോഗിനിയായിരുന്ന അവർക്കു സന്താനസ്വാഗത്യമുണ്ടായി ഇല്ല. ആയിരെ കുളത്തിൽ വീണ ഒരു കുട്ടിയെ രക്ഷപ്പത്തിന്റെ പ്രത്യുപകാരമെ നോൺ ശകുന്തളയെ അവർ നഷ്ടിപ്പിച്ചു പറിക്കാനയച്ചു. ശകുന്തളയുടെ സഖാവശ്യാലിയും സ്വാദരുവും പത്രയിൽ വലിയ മതിപ്പുള്ളവാക്കിയിരുന്നു. വൈകാതെ പത്ര, അളവറ്റ് സന്ധത്തിനുടമയായ കുടുംബം അന്യംനിന്നു പോകരുതെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ നിർബന്ധപൂർണ്ണം ഭർത്താവിനെ സമ്മതി പ്പിച്ച് ശകുന്തളയെ സപർത്തിയാക്കാൻ തീരുമാനിക്കുകയാണ്. ശകുന്തളയ്ക്കാ കട്ട, സന്നം പിതാവാണു മഞ്ഞുനാമനീ എന്ന സത്യം അറിയില്ലെങ്കിൽക്കൂടി, അദ്ദേഹത്തോടു ഭയവും ആരംഭവുമല്ലാതെ മറ്റാനുമില്ലതാനും. മഞ്ഞു നാമശർമ്മയുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ശ്രീനിവാസ ഹോസ്പിറ്റലിലാണു ശകു നെളു പഠനാനന്തരം പ്രാക്ടീസ് ചെയ്തിരുന്നത്. അവിടതെതെ സന്നീപ് എന്ന ബോഹമണി ഡോക്ടർക്ക് അവരെ ഇഷ്ടവുമാണ്.

മഞ്ഞുനാമനും ശകുന്തളയും തമിലുള്ള യമാർത്ഥബന്ധം അറിയാവുന്ന ഏക വ്യക്തി വോന്നീമനിരത്തിലെ ലക്ഷ്മിയേടത്തി ആയിരുന്നു. അവർ സുന്നിതിയെ വരുത്തി പത്രയെ ആ സത്യം ബോധ്യപ്പെടുത്തി. സംസ്കൃതചിത്രരായ പത്രയും മഞ്ഞുനാമനും സന്തോഷത്തോടെ ശകു നെളു സന്നീപിന്നു വേജികഴിച്ചുകൊടുത്തു.

നഷ്ടപ്പെട്ടതല്ലോ നുറിരട്ടിയായി മടങ്ങിവന്നു; കുഞ്ഞുനാളിൽ വേർപ്പിരിഞ്ഞ ജേജുഷ്ടംനെയും തിരികെ കിട്ടി. എങ്കിലും സുന്നിതി അളവറ്റ് ആളൂഡിച്ചില്ല. മഞ്ഞുനാമനീ ബാധ്യാവിലല്ല, വോന്നീമനിരത്തിൽ നിന്നുകൊണാണവർ മകളുടെ വിവാഹത്തിൽ ഭാഗഭാക്കായത്. പിനെന്ന, ആരുടെയും ക്ഷണം സീകരിക്കാതെ കാവേരിക്കരയിലുള്ള കൊച്ചുവീടിലേയ്ക്ക്, തന്റെ ജേജുഷ്ടംത്തിയും അമ്മയുമല്ലാമായ വസുന്ധരയുടെ അടുക്കലേക്ക് മടങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്യുന്നു.

ജുഡു, ഭാവതീപ്രവുമായ ഭാഷാശൈലി. ഹൃദയത്തിൽനിന്ന് ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു പകരുന്ന വായനാനുഭവം. ബോഹമണിസമുഹത്തിലെ നന്ദിയെകളുടെ വെളിപ്പെടുത്തൽ. എത്താണ്ക് അടിമകളെപ്പോലുള്ള ബോഹമണി പെൻസകിടാങ്ങൾ. അവരുടെ ശരീരമല്ലാതെ മനസ്സുകാണാത്ത പുരുഷരാർ. സുന്നിതി അവരുടെ പ്രതിനിധിയാകുന്നു. അതേ സമയം കുലീനത കൈവെച്ചിയാതെ പുരോഗമനചിത്രയുടെ പ്രാതിനിധിയും പാർശ്വക്കുന്നു പത്ര. പരസ്പരം തന്നലായിത്തിരുന്ന സാപത്തനും ലോകത്തിൽ നന്നെ വിരളമാണല്ലോ. എന്നാലിവിടെ അതുണ്ട്. നോവലിനെ ഭദ്രമാക്കുന്ന മുഖ്യ ഘടകവും അതുതന്നെ.

രണ്ടു നോവലുകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ശ്രീമതി. കെ. ഇന്തരയുടെ 'രംഗം ഉത്രാടരാത്രിയുടെ ഓർമ്മയ്ക്ക്.' ആദ്യകമയുടെ പേരാണ് ഗ്രന്ഥത്തിനു നല്കിയിരിക്കുന്നത്. അപരം 'വേദില്ലാത്ത മരങ്ങൾ.'

ഒപ്പു ആണ് ആദ്യനോവലിലെ നായകൻ. നാട്ടിൻപുറത്തെ ഷ്ടൈ രൂപുർണ്ണമായ ഒരു തിവാട്ടിലെ കടഗ്ഗിക്കുന്നത്. അച്ചന്നമമാരുടെയും സഹോദരങ്ങളുടെയും എന്നുവേണ്ട, വീട്ടിലും നാട്ടിലുംള്ള സകലമാന പേരുടെയും കണ്ണിലുണ്ണിയായി വളർന്നു. പകേഷ യാവനാരംഭത്തിൽ അധാര ഇളക്കാത്തിരുന്ന പിഡി മരുന്നാണ്. ഒരു വാഹനാപകടത്തിൽ കാരുമായ പരിക്കുപറ്റി പികിത്സയിലിക്കേ സാഹചര്യവശാൽ അച്ചനു മരുന്നു വാങ്ങാൻ യാത്ര ചെയ്യുണ്ടിവരികയും ആ യാത്രയിലും അപകടമുണ്ടാവു കയും ചെയ്യുന്നു. അതോടെ അരയ്ക്കു കീഴെ തളർന്നുപോയ ആ യുവാവ് വീൽചെയറിയാലി. വസ്ത്രവുപകടകൾ ദന്നാനായി വിറ്റ് അമ്മ ചികിത്സി ആണു. ഫലം കാണാതെ അച്ചന്നമമാർ മരിച്ചുപോയതോടെ മത്സരിച്ചുസന്ന ഹിച്ചിരുന്ന സഹോദരങ്ങളാരോന്നായി പിന്നവാങ്ങി. ഓപ്പുവിനെ ഇടുങ്ങിയ ഒരു വാടകമുറിയിലാക്കി, തിവാട്ടു വിറ്റു വീതിചെട്ടുക്കാനും അവർ തയ്യാരായി. ഓണം വന്നു. ഉത്രാടരാത്രിയായിട്ടും സഹോദരങ്ങളാരും അങ്ങാട്ടു ചെന്നില്ല. കാത്തിരുന്നു മട്ടത്ത് ഓപ്പു തന്റെ സഹായത്തിനു നിറുത്തിയിരുന്ന അന്നോണി എന്ന പയ്യെന പറഞ്ഞയകുന്നു. പെട്ടിയിലെ മുന്നുടു പൂക്കളിൽ രണ്ടിന്നും അവനു കൊടുത്തു. വഴിചെലുവിനു പണവും. അവ നിന്നെന്നിയപ്പോൾ തിരികെ വിളിച്ചു കൈയ്ക്കിയിലെ വാച്ചിച്ചു നല്കി. ഒഴിഞ്ഞ ഗുണികക്കുപ്പി പുറത്തെയ്ക്കെൻ്തു. പിനെ, ഒരു തുവത്തുപോലെ ഭാരമില്ലാതെ, അച്ചന്നമമാരുടെ നട്ടവിലേക്ക്, ആ ഉത്രാടനിലാവിലേക്ക് അവൻ അലിഞ്ഞുചേരുന്നു.

നന്മനിറ്റെ നാട്ടിൻപുറവും അതിന്റെ പ്രതീകമമന്നോണം പഴയ കാരുന്നമൻ കിട്ടുമാവനുമുണ്ട്. ഉദ്യോഗവും പരിഷ്കാരവുമൊക്കെയായപ്പോൾ ബന്ധങ്ങളും കടമകളുമെല്ലാം മരുന്നു തിവാടുവിറ്റു കാശാക്കി നഗരങ്ങളിൽ ചേക്കേറിയവർക്ക് ഒരു തിരിഞ്ഞെന്നാട്ടം പോലും വേണ്ടിവ നില്ല എന്നതും ശ്രദ്ധയാളം. പകേഷ നായകനെ കൊടിയ ദുർവിധി യിൽ പെടുത്താൻ, ഇട്ടിവെട്ടിയവനെ പാസ്വകടിച്ച മട്ടിൽ നന്നിനു മേലൊന്നായി അപകടങ്ങൾ വരുത്തിവയ്ക്കുകയാണ് കമാക്കുത്ത്. അപ്പോൾ സംഭവങ്ങൾ അവിശ്വാസ്യങ്ങളാവുന്നു.

പേരു സുചിപ്പിക്കുംപോലെ മണ്ണിൽനിന്നു പറിച്ചെടുത്തു കോൺക്രീറ്റ് ചട്ടികളിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച, അടിവേരുകളറ്റുപോയ ജീവിതങ്ങളുടെ കമയാണ് 'വേദില്ലാത്ത മരങ്ങൾ.'

നാട്ടിൻപുറത്തുകാരായ നരേന്ദ്രനും നന്ദിനിയും അല്പാപകരാണ്. പരിക്കാൻ മിടുക്കനായതിന്റെ പേരിൽ ഏകമകൻ രാജേഷ്വരൻ പട്ടണത്തിലെ മികച്ച പണ്ണിക്ക സ്കൂളിലേക്ക് മാറ്റുന്നു. പറിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വിദ്യാ

ലയവും ശ്രമാന്തരീക്ഷവും വിട്ടുപോകാൻ തീരെ ഇഷ്ടമല്ലായിരുന്ന കുടിയെ നിർബന്ധിച്ചാണങ്ങെന ചെയ്തത്. മകനെ ഡോക്ടറാക്കാനുള്ള മോഹത്തിനു മുന്നിൽ മുത്തയ്ക്കിയുടെ വിലക്കുകളും വിലപ്പോയില്ല. മാതൃ ഭാഷയും മല്ലും നഷ്ടമായ അവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ക്രമേണ എല്ലാം നഷ്ടമാവുകയായിരുന്നു. ആരെയും അസ്വസ്ഥിക്കുന്ന മാറ്റം അവ നിൽ സംഭവിച്ചു. സേച്ചു മാത്രം റെക്കൗൺ യുവാവായിൽനിന്നു അവൻ. കുശ്ലിയും പരീക്ഷയിൽ മറ്റാരു കുട്ടിയോട് അഖ്യാപകന്റെ പക്ഷപാതം മുലം നന്നാം റാക്യൂട്ടിനാതെ പോയ രാജേഷ് ഒരു കുപ്പി കല്ലാണ്ടുപൊട്ടിച്ചുകൊണ്ടു പറയുന്നു, “ഇതുപോലെ ആ സാറിന്റെ കഷണിത്തലയും എറിഞ്ഞുടയ്ക്കും.”

ഉയർന്ന വിജയവും പദവിയും അതുവഴി സന്ദർഖുട്ടംബന്തിൽ വിവാഹവും അവൻ നേടി. ഫയ നാട്ടിൻപുറവും ബന്ധുജനവും മാത്രമല്ല, സന്തം മാതാപിതാക്കൾ പോലും അവന് അനുമായികഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ പുത്രനെ ഡോക്ടറാക്കാനുള്ള തത്പൂടിൽ രോഗി യായിൽനിന്നു നന്ദിനി നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തുകയും ‘അനുപ്’ എന്ന അനാ മബാലനെ ലാളിച്ചു വളർത്തുകയും ചെയ്തു.

ചരിത്രം ആവർത്തിക്കാറുണ്ടല്ലോ. ഡോ. രാജേഷിനും കിട്ടി കന്തത തിരിച്ചടി. പതിമുന്നു തികയാത്ത മകനെ മയക്കുമരുന്നിന്റെ പേരിൽ സ്കൂളിൽ നിന്നു പുറിതാകി. “I hate you bastards” എന്നവൻ ഡാഡി യെയും മമ്മിയെയും നോക്കിപ്പറിഞ്ഞു. ഒരു തിരിച്ചുപോക്ക് അനിവാര്യമാ യിൽനിന്നു ഡോക്ടർക്ക് പക്ഷ സമയം വെകിപ്പോയിരുന്നു. മകൻറെ പരിചരണങ്ങൾ ലഭിക്കാതെതന്നെ അമ്മ മരിച്ചു.

നന്ദിനി ടൈച്ചുവുടെ മരണം വളർത്തുമകനായ അനുപിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന പ്രതികരണം കമാന്ത്രത്തെ ഹൃദയസ്പൃഷ്ടകാക്കുന്നു. രാജേഷും ഭാര്യയും അവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വെറുപ്പിന്റെയും വിദേശത്തിന്റെയും പ്രതീ കങ്ങളാണ്. അവരുടെ പെരുമാറ്റം അമ്മയിലുണ്ടാക്കിയ വേദനയും പരോ ക്ഷമായകില്ലും അതാണു മരണകാരണമെന്ന ചിന്തയും അവൻറെ മന സ്ഥിരം ആഴത്തിൽ മുറിപ്പുട്ടതിയിട്ടുണ്ടാവണം. രാജേഷിന്റെ കൈ തട്ടിമാറ്റി അവൻ ടൈച്ചുവുടെ ചിത്രയ്ക്കരികിൽ ദറ്റയ്ക്കിരുന്നു. ഓവപിൽ കരി കരി ചീളുകൾക്കൊണ്ട് അയാളുടെ വിലകുടിയ കാറിന്റെ ചില്ലുകൾ തകർത്തിട്ട ഇരുളിലേയ്ക്കൊടുകയാണവൻ ചെയ്യുന്നത്. നാഗരികത എന്ന ഹൃദയശൃംഖലയോടുള്ള ആ നിഷ്കളക്കത്തയുടെ പ്രതിഷ്യയമായിരുന്നു അത്.

ചുറുക്കാനുന്ന വിഷയവും വ്യക്തികളും കമയും കമാപാത്രങ്ങളും മാവുകയാണ് ഈ നോവലിൽ. ആവ്യാനശൈലി ഇജുവും, ആകർഷകവും.

നൂറാൺഡിന്റെ ഐഷ്യസംസ്കാരം

ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിന് ലോകമിന്ന് ഉറ്റുനോക്കുന്നത്
ആയുർവേദത്തിലേക്കാണ്. കഴിഞ്ഞ നൂറാൺഡിൽ ആയുർവേദ
ത്തിന്റെ നവോത്ഥാനത്തിന് വച്ചിതെളിപ്പുത് വൈദ്യരത്നം
പി. എസ്. വാരിയർ ആണ്. 1902-ൽ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച
കോട്ടക്കൽ ആരുവൈദ്യശാലയാണ് ലോകമുപടത്തിൽ
ആയുർവേദത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തിയത്.

AYURVEDA THE AUTHENTIC WAY

Vaidyaratnam P.S. Varier's
ARYA VAIDYA SALA
(A CHARITABLE TRUST)
ESTD 1902
KOTTAKKAL-676 503, KERALA

Tel: (0483) 2742216, Fax: (0483) 2742572/2742210
E-mail: koz_kottakal@sancharnet.in/avsho@sancharnet.in,
Web: www.aryavaidyasala.com

ഡൽഹിയിലും കോട്ടയ്ക്കലും ഏറ്റണാകുളത്തും ആശുപത്രികൾ | കോട്ടയ്ക്കലിൽ ചാരിറ്റബിൽ
ഹോസ്പിറ്റൽ | കോട്ടയ്ക്കലും കമ്പിക്കോട്ടും ഐഷ്യസിന്ഹാണമാഹകട്ടികൾ | അഞ്ചുറിലധികം
ശാസ്ത്രീയ ഔഷധങ്ങൾ | ഗവേഷണപ്രസിദ്ധീകരണവിഭാഗങ്ങൾ | ഐഷ്യഘ്രാന്തികൾ | ആയുർവേദ
പഠനസാക്കുങ്ങൾ | 20 ശാഖകൾ, 1300 - റൂപരം അംഗീകൃതമാർ | പി.എസ്.പി. നാട്യസംഘം